Editura ALCRIS, prin romanele colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

THE BEST

Mofturoasă și independentă, Rebecca Colter este cea mai râvnită femeie din oraș. Dar, de când a moștenit ferma unchiului ei, are numai două visuri: să devină cea mai bună antrenoare de cai din statul Idaho și să aibă un copil. Din păcate, unul dintre aceste obiective presupune acea complicație necesară numită „bărbat"...

21.000 LEI

ISBN 973-646-151-3

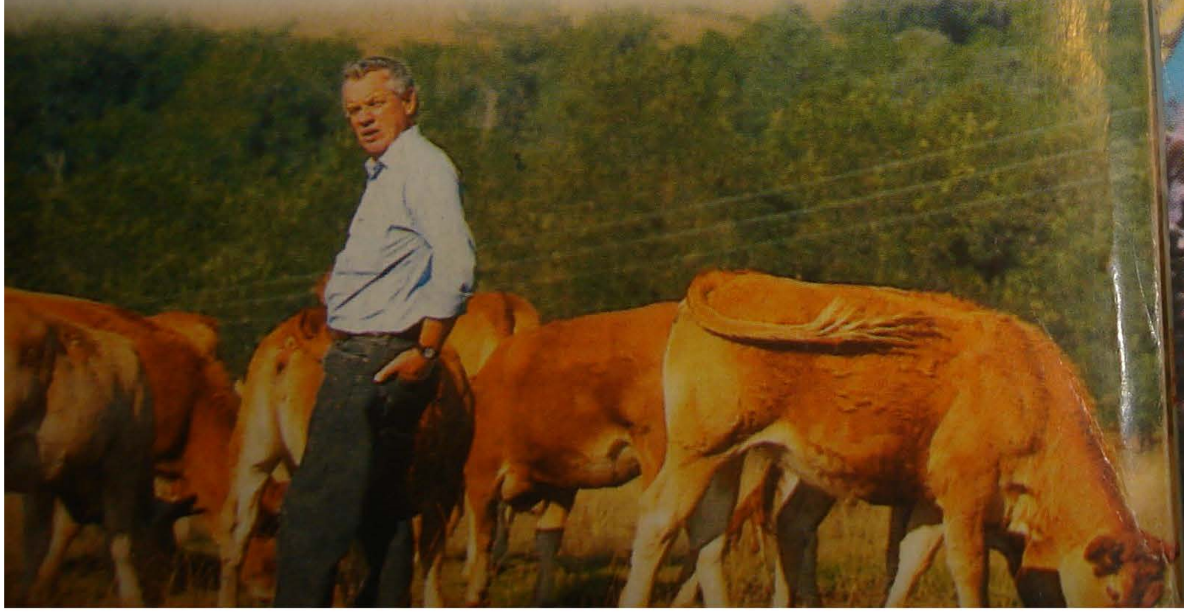

COLECȚIA ROMANTIC

416

Lois Faye Dyer

FATA LUI CODY

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DYER, LOIS FAYE
Fata lui Cody / Lois Faye Dyer
București: Alcris, 2002.
p.; cm. – (Romantic)
Tit. orig. (eng): Cody's girl
ISBN 973-646-151-3
821.111. 31=135.1

Colecția „ ROMANTIC "

LOIS FAYE DYER

Fata lui Cody

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

În colecția „ROMANTIC" de aceeași autoare a mai apărut:

Îngerul lui Jake **nr. 410**

Când Angel Carson-Whitley, o artistă de succes și fiica unor milionari din California, nimeri în mijlocul unor conflicte din interiorul familiei, fu răpită... și crezută moartă. Salvatorul ei a fost atrăgătorul Jake McCandless, dar acesta habar nu avea cine este ea. Nici măcar Angel nu știa... lovitura la cap îi cauzase o amnezie temporară.

Prolog

– Uite-o și pe Rebecca Colter!

Aceste cuvinte făcură patru capete să se întoarcă pentru a privi prin fereastra mare de plexiglas a Elsie's Cafe, care dădea pe strada principală. Ruby Summers bătu cu un deget artritic în geam, iar tânăra care trecea ridică privirea, zâmbi cald și făcu un semn de salut cu mâna.

– Când crezi c-au să se mărite ea și Cody Puckett? întrebă Bessie Anders, în timp ce cvartetul de femei se întrerupea din bârfă pentru a o privi cum trecea pe trotuar. Îmbrăcată în ținuta ei obișnuită, compusă din cizme, blugi largi și o cămașă bărbătească de bumbac cu câteva numere mai mare, Rebecca mergea cu pași siguri și întinși, suficient de săltați pentru a-i face coada groasă de păr blond-închis să se legene pe spate. Trăsăturile cu oase fine ale feței sale aveau o frumusețe calmă, în ciuda lipsei machiajului. Ochii-i erau de un albastru șocant, ca safirul, și scânteiau asemenea unor nestemate între genele castanii dese, cu vârfuri aurii. Același castaniu cu aur la capete

se regăsea în arcadele delicate ale sprâncenelor, deasupra unui nas mic și drept, sub care gura se arcuia dulce, iar bărbia mică stătea repezită înainte, cu fermitate.

– Ha! pufni Hazel Morrison, punând ceașca de cafea la loc pe farfurioară cu un clănțănit hotărât. Probabil că niciodată, dac-o țin tot așa. După mine, ăștia doi sunt complet inconștienți, nu-s în stare să vadă nici ce-au sub nas!

– Nu se prea întrec să se repeadă în fața altarului, asta-i sigur! fu Ruby de acord, sorbindu-și cafeaua dintr-una din cănile albe și masive ale lui Elsie. Considera că insistența lui Hazel de a bea cafeaua din cești cu farfurioară era pretențioasă și i-o și spusese, în obișnuitul ei stil direct, fără menajamente.

Elsie Grant se întrerupse din ștersul tejghelei.

– Nu se-ntrec să se repeadă la altar? repetă ea, răutăcioasă și neîncrezătoare; râse cu un chicotit gros, profund, în care i se simțea același amuzament din ochii căprui lucitori. Ăștia doi nici măcar nu știu că are loc o întrecere, necum că participă și ei!

– Da' ce-or avea, la urma urmei? întrebă Ruby cu o expresie perplexă. Jur că oricine are măcar jumătate de creier în cap poate să vadă că sunt perfecți unul pentru celălalt.

– Ei bine, aș dori să se grăbească și s-o rezolve, spuse Bessie, netezindu-și cu degetele buclele proaspăt coafate permanent și vopsite în albastru. O nuntă ar fi pentru mine scuza ideală ca să-mi cumpăr o rochie nouă.

Hazel își dădu ochii peste cap spre Ruby. Bessie trăia pentru bisăptămânalele ei expediții la cumpărături și orice pretext de a-și achiziționa câte o haină nouă era primit cu încântare.

– Rebecca a fost foarte atașată de unchiul ei, iar de la moartea lui n-a trecut decât un an. Poate că încă n-a terminat cu doliul, murmură ea.

Elsie, Ruby și Bessie o priviră scurt, neîncrezător.

– Tot comitatul știe cât de mult îl iubea pe Joe Colter, spuse ferm Ruby, respingând teoria lui Hazel, dar l-a îngrijit ani de zile și știa că zilele-i erau numărate, cu inima aia a lui.

Hazel se încruntă gânditoare și fu nevoită să-i dea dreptate.

– Mă rog, poate că un an este de ajuns.

Elsie își turnă o cană de cafea și părăsi tejgheaua pentru a se alătura celor trei prietene ale ei la masa acoperită cu mușama, lângă fereastră. Cafeneaua era goală, cu excepția celor patru bătrâne energice. Bessie Anders, Hazel Morrison și Ruby Summers obișnuiau să se întâlnească în cafeneaua lui Elsie Grant în fiecare dimineață la ora zece, cu excepția duminicilor, la o cafea și o plăcintă. Era o tradiție de mult consacrată și toți locuitorii orășelului agricol Winlock, Idaho, se obișnuiseră să le vadă pe cele patru prietene așezate la masa de lângă fereastră, bârfind și privind circulația înceată de pe Main Street.

Ruby își rezemă brațele de tăblia mesei și se aplecă înainte, privindu-le pe celelalte drept în față, cu ochii ei cenușii.

– Vă spun eu, dacă nu facem nimic pentru ăștia doi, în veci n-au să-și dea seama că se potrivesc perfect, necum să se mai și căsătorească.

– Să facem ceva?

Hazel se îndreptă de spate, ajungând să stea și mai țeapănă decât de obicei.

– Și ce-am putea să facem, pentru numele înduratului Dumnezeu?

– Nu știu. Dar ar fi cazul să facă cineva ceva!

– Are dreptate! îi ținu isonul Bessie, dând cu tărie din cap de-i tresăltau buclele. Ruby are dreptate. Dacă nu face nimeni nimic ca să aprindă focul sub ăștia doi și pe urmă să-i trezească, nici în vecii vecilor n-au să știe că-s făcuți unul pentru altul!

– Poate că nu sunt... răspunse Hazel pe un ton rezonabil. Sau, mă rog, e posibil, adăugă ea în defensivă, când toate celelalte trei îi întâmpinară comentariul cu pufnituri ironice.

– Nnț, făcu Rebecca, clătinând categoric din capul ei cărunt. Până și-un prostănac poate să vadă că bărbatul ideal pentru Rebecca e Cody Puckett – păi îl adoră, pur și simplu. Sigur, unchiul ei fiind atât de bolnav, și ea trebuind să-l doftoricească și toate alea, nu-i de mirare că n-a avut timp să se gândească la măritiș. Totuși, o cunosc pe Rebecca Colter de când a venit la Joe Colter, după ce-au murit ai ei, iar el a înscris-o în clasa a treia la școala elementară din Winlock. L-am văzut pe Cody cum se uita la ea în cei paisprezece ani care au trecut de-atunci și-n mintea mea nu mai încape nici o îndoială că ăștia doi sunt făcuți unul pentru altul.

– Dacă așa e, de ce n-a făcut Cody nimic pân-acum? întrebă sceptică Hazel. Își aranjă o șuviță rebelă a părului șaten moale, cu fire argintii, în coada franțuzească de la spate, înainte de a-și ridica la buze ceașca de cafea.

– Probabil încă se mai gândește la ea ca la o fetiță, spuse Ruby, mușcând dintr-o felie de plăcintă cu mere.

– Nici nu-i de mirare, după cum se-mbracă, replică Bessie în timp ce sorbea din cafea. Care bărbat să se prindă că-i femeie, când ea umblă tot timpul echipată bărbătește?

– Orice bărbat care nu-i orb ca un liliac! pufni Elsie. Și prostul vede că fata asta-i maturizată complet, de când avea șaisprezece ani!

– Nu știu... murmură Hazel, cu ochii ei albaștri îngândurați. Nimeni nu poate spune multe despre ce formă are în hainele alea lăbărțate pe ea.

– Hmmph! o contrazise Elsie cu un pufnet sonor.

– Deci, ce facem în legătură cu toată situația asta? întrebă Bessie.

Se înălță ca o pasăre cocoțată pe marginea scaunului, cu materialul roz înflorat al rochiei înfoindu-i-se în timp ce se întorcea dintr-o parte în alta ca să se uite întrebătoare la celelalte.

– Nu știu, răspunse Elsie, aruncând o privire spre Ruby și Hazel. Ce putem face?

Privirea pătrunzătoare a lui Ruby întâlni ochii albaștri ai lui Hazel și pe buzele lor se iviră două zâmbete, într-un acord tacit.

– Păi, începu Ruby cu voce mai scăzută, aplecându-se înainte, mai întâi...

Nici un trecător nu știa ce puneau la cale cele patru bătrânici aplecate laolaltă deasupra mesei, și numai pereții cafenelei pustii le auzeau chicotelile și hohotele de râs, în timp de urzeau și ticluiau.

Capitolul 1

– Cody, m-am hotărât să am un copil.

Cody Puckett rămase cu gura căscată și luă o sorbitură de cafea fierbinte. Se smuci înapoi, tușind, scaunul i se înclină pe picioarele dinapoi, lovi peretele bucătăriei și se răsturnă cu o bufnitură. Picioarele de lemn și stinghiile de stejar se zguduiră scârțâind sub impact.

– Să ce?! explodă el, ștergându-și cafeaua de pe bluza de flanelă cadrilată.

– Am spus că m-am hotărât să am un copil. Ce Dumnezeu, Cody, continuă Rebecca Colter, sorbindu-și cafeaua cu mai multă atenție, în timp ce-l privea cu o sprânceană șatenă arcuită. În fiecare zi rămân însărcinate femei. Nu-i chiar atât de șocant.

Trăsăturile chipeșe ale lui Cody se întunecaseră ca un nor de furtună.

– Femeile măritate rămân însărcinate în fiecare zi! mârâi el, fixând-o cu ochii lui verzi. Ultima dată când m-am uitat, nu erai și tu printre ele.

– Mă lași, Cody! pufni Rebecca. Pe toate drumurile găsești femei nemăritate care au copii.

– Mda, bine, nu e și cazul tău, replică el, împungând aerul cu degetul pentru a-și accentua cuvintele. Și cu asta, am terminat! Unchiu-tău Joe s-ar răsuci în mormânt să știe că te gândești, măcar, să ai un copil fără să fii măritată!

– Știu că nu i-ar conveni, fu Rebecca de acord, oftând.

Se ridică de la masa din bucătărie și-și duse ceașca de cafea spre pervaz, unde privi afară, în curtea însorită a fermei.

Venise vara în Valea Steretts și, peste întinderea unduitoare a proprietății Colter, încălzirea pământului se regăsea în lumea animalelor care-și fătau și hrăneau puii. Aceeași pornire elementară de a-și face cuibul și a se împerechea o frământa și pe Rebecca.

– A trecut aproape un an de la moartea unchiului Joe, spuse ea gânditoare, cu ochii albaștri ca safirele puțin cam tulburi, în timp ce-și rezema fruntea de geamul răcoros. Mi-e dor de el.

– Știu că ți-e dor, iubito.

Glasul profund al lui Cody se îmblânzi, iar ochii lui verzi deveniră mai tandri, în timp ce-i cutreierau silueta zveltă, stăruind asupra șuvițelor de păr blond mătăsos care scăpau din coada lungă inelându-se lângă pielea palidă a tâmplei.

– Nu cred că mi-am dat seama cât de mult îmi umplea viața, până s-a dus. Nici cât de pustie avea să fie casa asta fără el.

Privirea adumbrită a Rebeccăi trecu un moment peste Cody, înainte de a se opri asupra dulapurilor vopsite în alb din bucătăria pătrată, de modă veche. Un perete era acoperit cu tapet în modele albastre vesele, iar pe spațiul liber lucea

smalțul alb. Prin fereastra ușii care dădea pe veranda înch *din spate,* Rebecca vedea cârligele goale unde unchiul *obișnuise să-și agațe pălăria* Stetson veche și geaca de doc

Hotărâtă, își alungă familiara durere surdă a pierderii lui și *îndreptă umerii, întorcându-se* cu fața spre Cody.

– *Ăsta-i unul dintre motivele* pentru care m-am hotărât *mă gândesc la măritiș și să am* copii. De la moartea lui au tr *cut aproape douăsprezece luni.* E timpul să pun capăt doliu *lui și să-mi văd de viața mea.*

– *Măritiș? reperă Cody* cuvântul cu o precizie de radar. Cu *cine te măriți? Nici măcar* nu știu să te întâlnești cu cineva.

– N-o fac – cel puțin, nu încă.

Împingându-și degetele unei mâini prin părul des, Cody își ciufuli șuvițele negre.

– Becca, mă scoți din minți, spuse el cu o răbdare forțată. Mai bine începe cu începutul și spune-mi și mie ce se întâm- plă. Și cât mai simplu!

Ochii cu gene dese ai Rebeccăi se îngustară de iritare, dar luă o înghițitură din cafeaua care se răcea, și-și încrucișă brațele pe piept.

– Ți-am spus – m-am hotărât să nu mai țin doliu, ducând viața asta de călugăriță. Vreau să mă distrez – să „urlu la lună", vorba ta și-a lui Luke – și pe urmă să mă mărit și să fac copii.

La fel de iritat ca ea, Cody își îngustă și el ochii de smarald, cu gene dese și negre. Umerii lați i se încordară sub bluza de flanelă și mușchii i se flexară, când își puse cana de cafea pe masă, cu zgomot.

– Așa, horodonc-tronc? Crezi că-i chiar atât de simplu, hmm? Îți petreci câteva nopți de vineri și de sâmbătă urlând la lună și gata, te măriți și trăiți amândoi fericiți până la adânci bătrâneți?

– N-am spus că m-aștept să-mi fie simplu, răspunse Rebecca, în timp ce obrajii i se înroșeau din cauza ironiei lui. Dar nu poate fi nici chiar peste măsură de greu. Oamenii o fac tot timpul – toate colegele mele din liceu sunt deja măritate, iar majoritatea au și copii.

„Copii frumoși", adăugă ea în gând, cu nostalgie. „Ca Jessica, fetița de un an și jumătate a lui Megan."

– Asta nu-nseamnă că trebuie s-o faci și tu! îi întrerupse șirul gândurilor glasul gros al lui Cody.

– Știu că nu trebuie, Cody, dar vreau s-o fac.

Rebecca trase adânc aer în piept. Știa că n-avea să-i fie ușor să-l convingă, și avea o nevoie disperată de înțelegerea și sprijinul lui.

– Nu e o simplă toană – m-am gândit mult. După ce unchiul Joe a murit, mi-am dat seama că nu mai eram legată de fermă. Puteam să mă duc la colegiu, să mă mut la oraș – posibilitățile erau nesfârșite. Dar, una peste alta, rădăcinile mele sunt aici, în Steretts Valley. Nu vreau să părăsesc ferma, vecinii și orășenii la care țin, dar nu vreau nici să muncesc singură la nesfârșit pe ferma asta. Îmi doresc un om cu care să-mi împart viața, unul care să iubească pământul la fel de mult ca mine și care să-și dorească același gen de viață, cu o familie și copii.

Cody o privi lung un moment. Ultimele ei cuvinte exprimau clar propriile lui doruri nerostite.

– În regulă, spuse el fără tragere de inimă. Înțeleg că te simți singură și-ți dorești o familie. Numai că nu-s obișnuit să mă gândesc la tine ca la o...

Își ridică mâna într-un gest vag și derutat, iar privirea lui trecu scurt peste Rebecca, parcă măsurând-o.

– Ca la o femeie?

Rebecca se strâmbă, aplecându-și capul pentru a nu i se ci... pe față durerea și nesiguranța. Cuvintele lui îi subliniau pro... priile îndoieli despre capacitatea ei de a atrage un bărbat –... de a-l păstra. Dacă omul care o cunoștea mai bine dec... oricine pe lume n-o considera feminină, ce șansă avea pentru a convinge măcar unul dintre bărbații de pe listă?

– Cei mai mulți nu se gândesc la mine așa. Le e și greu s... spună că-s femeie, când mă îmbrac cum mă-mbrac, nu?

– Mda...

Cody o privi surprins, încruntat, cu sprâncenele îmbinate în formă de V.

– De ce porți haine care nu ți se potrivesc? În blugii și cămașa asta ar încăpea două ca tine.

Rebecca ridică din umeri, netezindu-și pantalonul pe coapsă.

– Pe vremea când trăia unchiul Joe, o făceam intenționat – știi cât de prost se simțea ori de câte ori îmi arătam... „tendințele feminine". El era burlac și pur și simplu nu știa cum să se descurce cu o fată – așa că mă purtam ca un băiat, și cu cât mă prefăceam mai mult, cu-atât îmi intra mai adânc în obișnuință, până când toți cei din jurul meu au uitat, de-a dreptul, că nu eram băiat.

– Inclusiv eu, mormăi Cody.

– Poftim?

Rebecca îi aruncă o privire și văzu că se încruntase din nou.

– Am spus că înțeleg și eu, ocoli el răspunsul, continuând să stea încruntat.

– Da, mă rog...

După ce trase adânc aer în piept, Rebecca adăugă:

– ...Întrucât ești cel mai bun prieten al meu, aproape ca un frate, de fapt, vreau să-ți cer sfatul. Și ajutorul, dacă planul meu o să reușească.

– Ce plan? întrebă precaut Cody, observându-i încordarea hotărâtă a bărbiei.

– Planul de a mă mărita, desigur, răspunse ea nervoasă, aruncându-și peste umăr coada groasă și începând să răsfire cu degetele capătul funiei împletite din șuvițe de păr blond-închis.

– Și ce fel de sfat vrei să-ți dau? se interesă el la fel de șovăitor.

– În legătură cu bărbații, răspunse prompt Rebecca și, cu mișcări repezi, veni la masă și-și trase un scaun. Am nevoie de niște haine care să mă facă să arăt mai puțin ca o orfană și mai mult ca o femeie – și pe deasupra, și pe dedesubt. Spune-mi, Cody, e adevărat că bărbaților le plac femeile care poartă lenjerie de corp neagră?

Cody rămase cu gura căscată, holbându-se la ea, în timp ce un val de roșeață i se ridica de pe gât, acoperindu-i obrajii.

– De unde naiba să știu eu? mugi el, țintuind-o cu o privire stânjenită.

– Păi, ești bărbat, nu? replică rezonabil Rebecca. Ție îți place lenjeria neagră?

– Mda, da' mai mult îmi place aia roșie, răspunse el pe negândite, și imediat simți că obrajii i se aprindeau și mai tare.

– Serios? întrebă surprinsă Rebecca, aruncându-i o privire curioasă. Hmmm, mă întreb dacă asta-i tipic pentru majoritatea bărbaților...

– Nu știu, mârâi Cody, nedorind să continue. Și altceva, ce mai vrei să știi?

– Trebuie să-nvăț să sărut, vrei să mă înveți tu?

Cody sări de pe scaun ca o pisică opărită.

– Dumnezeule mare, femeie! tună glasul lui, ca al unui demon al răzbunării. Ți-ai ieșit din minți?

– În nici un caz, răspunse Rebecca păstrându-și calmul, hotărâtă să-și ignore roșeața care-i înfierbânta obrajii. N-am spus că vreau să faci dragoste cu mine, Cody. Vreau numai să mă înveți cum se sărută.

– De ce vrei să știi cum? întrebă el încă șocat, zăpăcit și, din cine știe ce motiv, furios.

– Fiindcă la douăzeci și trei de ani sunt prea bătrână ca să fiu sărutată pentru prima oară! Închipuie-ți cât de jenant ar fi dacă ne-am ciocni nasurile, sau ceva...! Pentru numele lui Dumnezeu, Cody, nu-ți cer s-o faci cu plăcere, tot ce vreau e doar puțină practică. Consideră-l un experiment de laborator!

– Nu pot să te sărut, Rebecca! Practic, ești sora mea mai mică!

– Știu.

Lipsa lui de cooperare începea s-o frustreze pe Rebecca. Se așteptase să fie dificil, dar Cody era de-a dreptul imposibil!

– Dar nu suntem cu adevărat rude, Cody, suntem numai vecini și buni prieteni!

Cody o privi lung, înainte de a se răsuci pe călcâie, începând să se plimbe prin bucătărie.

Rebecca îl privi cum se îndrepta cu pași lungi spre fereastră, ciufulindu-și cu degetele părul negru, des și mătăsos, în timp ce bombănea de unul singur.

– Te rog, Cody, insistă ea.

Pieptul lui lat se dilată, umplându-se cu aer, apoi expiră cu un geamăt, cedând în sfârșit, dar fără tragere de inimă.

– În regulă, mârâi el.

Se uită la ea peste umăr, țintuind-o cu privirea pe scaun.

– Ar mai fi și altceva? întrebă el cu subînțeles.

Mai era și altceva, dar Becca simți că era mai bine să se oprească câtă vreme Cody încă era de acord.

– Pe moment, nu, spuse ea coborând ochii, dar numai pentru a ridica din nou privirea spre el, pe sub genele dese.

Dacă ar fi știut ce efect avea acea privire asupra inimii și temperaturii lui Cody, neîncrederea în propria ei capacitate de a atrage și seduce ar fi primit o lovitură năprasnică.

– Termină! îi ordonă el, privind-o nemulțumit. Nu știu ce-ți mai coace mintea aia întortocheată, dar mai bine las-o baltă!

– Păi, Cody, spuse ea, mărind ochii de uimire, ce vrei să spui?

O privi lung, cu mâinile-n șolduri și o expresie de nepătruns.

– Cine e? întrebă el pe neașteptate.

– Cine e cine? întrebă surprinsă Rebecca.

– Tipu'.

Fata continuă să-l privească fără să înțeleagă.

– Viitorul mire, continuă el cu o răbdare exagerată. Bărbatul cu care vrei să te măriți.

– A...

În mintea ei se făcu lumină, iar pe față îi apăru un zâmbet feminin misterios.

– Bărbatul acela...

– Mda, mârâi el enervat, bărbatul acela. Cine e?

– Păi, de fapt... Am redus lista la trei posibili candidați.

Cody își dădu ochii peste cap, gemând.

– Bine, cine-s?

– Gabe Sterett, Russ Sarver și Luke Morgan.

– Ce?!? Ți-ai ieșit din minți?

De astă dată, răgetul lui Cody fu atât de puternic, încât Rebecca tresări, acoperindu-și urechile cu mâinile.

– Nu știu de ce ești atât de supărat, spuse ea, privindu-l. Îl mai văzuse pe Cody pierzându-și cumpătul, dar niciodată într-un asemenea hal, și avea sentimentul că mersese puțin cam prea departe.

– Toți trei îți sunt prieteni buni. De fapt, tocmai ăsta-i unul dintre motivele pentru care i-am ales. Datorită ție, îi cunosc mai bine decât pe aproape oricare alt bărbat necăsătorit din Winlock.

Cody gemu, bodogănind ceva neinteligibil. Își încleștă pumnii, abia stăpânindu-se s-o strângă de gât.

– Ce contează că sunt prieteni cu mine? scrâșni el. De unde naiba ți-a venit ideea asta că ar avea stofă de soți? Sunt mai apropiați de vârsta mea decât de a ta și toți trei sunt burlaci convinși. Ca să nu mai spun că au reputație de scandalagii.

– Exact, dădu din cap Rebecca. Tocmai de-asta i-am ales.

Femeia asta își pierde mințile, își spuse Cody, străduindu-se să-și păstreze calmul.

– I-ai ales fiindcă n-au absolut nici o calitate ca să devină buni soți? întrebă el, convins că înțelesese greșit.

– Nu! negă Rebecca apăsat, nemulțumită că refuza să-i priceapă punctul de vedere. I-am ales fiindcă tocmai calitățile pe care le-ai amintit l-ar face pe oricare dintre ei un soț bun pentru mine.

Cody închise strâns ochii și-și trecu o mână peste față, încercând să se calmeze. Rebecca îl scotea din răbdări!

– Poate sunt bătut în cap, reuși el să bâiguie cu un calm fals și amenințător, dar nu are nici un sens ce spui.

– Ba are sens, numai că tu nu m-asculți!

Rebecca se aplecă înainte pe scaun, cu mâinile împreunate peste genunchi și ochii ațintiți spre chipul lui.

– De când aveam optsprezece ani și am venit la unchiul Joe, am locuit cu un burlac convins. Bărbații cu care sunt obișnuită sunt burlaci mai bătrâni decât mine, hotărâți să nu se însoare și cărora le place să urle la lună din când în când. N-aș ști ce să fac, cu un bărbat obișnuit, sigur, așezat, ca... ca...

Se opri, căutând în minte un exemplu.

– Ca Harvey Brewster! încheie ea victorioasă, pomenindu-l pe farmacistul orașului, care la vârsta de treizeci și trei de ani locuia cu autoritara lui mamă și avea un guturai incurabil.

– Harvey Brewster! pufni dezgustat Cody.

– Da, Harvey Brewster! Vreau să zic, nici măcar nu-mi pot imagina că ar trebui să-l sărut pe Harvey Brewster, necum să...

Se întrerupse, fâstâcită, înroșindu-se și mai tare.

– Mă rog, nu-mi pot imagina că aș avea copii cu el. Știu că s-ar putea să nu-mi placă prea mult treaba asta, indiferent de omul cu care am să mă mărit, dar Harvey...

Se cutremură, clătinând din cap.

Cody, însă, o privea cu o expresie uluită – și nu din cauza lui Harvey Brewster.

– Cum adică, știi că s-ar putea să nu-ți placă prea mult „treaba asta“? întrebă el curios.

– Exact așa cum am spus, răspunse Rebecca refuzând să-și plece privirea, deși obrajii îi ardeau ca focul și-și dorea din tot sufletul să-și fi ținut gura.

– Ce te face să crezi că n-o să-ți placă? insistă el.

– Știu bine că s-ar putea să nu-mi placă. Am văzut vitele împerechindu-se în fiecare primăvară, de ani de zile, spuse ea, ridicând sfidător bărbia. Masculul fugărește femela până o prinde, apoi își face plăcerea cu ea, în timp ce femela stă și îndură, ca să poată avea pui. Ăsta-i încă unul din motivele pentru care mi-am redus lista la Gabe, Russ și Luke.

Deși se străduia să-i urmărească logica, Cody n-avea nici cea mai vagă idee ce voia să spună.

– Și ce naiba înseamnă asta? întrebă el nervos.

Rebecca îi aruncă o privire exasperată.

– Nu ești chiar atât de bătut în cap, Cody. Nu se poate să nu știi că nu există nici o femeie în Steretts Valley, între șaisprezece și șaizeci de ani, care să nu se aprindă când vă vede, pe oricare dintre voi patru. Când nu bârfesc despre ultima cu care vă întâlniți, speculează cum ați fi la pat – și se roagă să aibă o ocazie de a afla.

Cody trecu peste faptul că era și el inclus în bârfe și se îndreptă direct spre imaginea mintală a Rebeccăi în brațele oricăruia dintre cei trei prieteni ai lui. Trupul său masiv deveni rigid, cu pumnii strânși.

– Vrei să zici că ai de gând să te culci cu unul dintre prietenii mei? întrebă el cu un glas amenințător de calm. Sau cu toți trei...?

– În nici un caz! replică iritată Rebecca, neluându-i în seamă privirea cruntă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Cody, dacă vreau să mă mărit și să am copii, n-ar trebui ca unul dintre noi să știe ce face? Iar eu n-am nici cea mai vagă idee!

Își aruncă brațele în sus, frustrată.

– Am avut două întâlniri mari și late în toată viața mea – una pentru Balul Bobocilor, cealaltă la Balul Absolvenților. Și n-au fost tocmai niște experiențe pasionale, care să-mi dea palpitații și să-mi oprească inima-n loc!

– Ba bine că nu, mârâi Cody, aruncând flăcări din ochi. I-am prevenit pe tântălăii ăia mici să facă bine și să se poarte civilizat.

Rebecca își dădu ochii peste cap, gemând:

– Exact ce voiam să spun și eu! Îi cunoșteam pe Mickey Albers și Troy Mason de când aveam cu toții unsprezece ani – și totuși, tu și unchiul Joe i-ați dăscălit când au venit să mă ia, și m-ați așteptat cu lumina de pe verandă aprinsă, când m-au adus înapoi acasă. Nici măcar cu-o îmbrățișare de rămas-bun nu m-am ales, necum c-un sărut!

– Cu atât mai bine, răspunse Cody. Nu erai decât un copil.

– Ei bine, acum nu mai sunt copil, insistă cu încăpățânare Rebecca, iar experiența mea sexuală se reduce la zero absolut. Ăsta-i unul dintre principalele motive pentru care am ales cele trei nume de pe listă – dacă măcar jumătate din bârfele pe seama lor sunt adevărate, nu-mi voi face griji că nu mă pricep la sex. Va ști destule soțul meu, pentru amândoi.

Cody tăcea, privind-o fix, în timp ce se chinuia să asimileze ideea că Rebecca s-ar fi culcat cu unul dintre prietenii lui. Înainte de a găsi vreun răspuns, fata continuă, făcându-l să rămână cu gura căscată.

– Mă gândisem să te trec și pe tine pe listă, spuse ea cu candoare, privindu-l neabătut drept în ochi. La urma urmei, și despre tine se bârfește la fel de mult ca pe seama celorlalți trei. Dar, continuă ea, nelăsându-i timp să sufle o vorbă, m-am

hotărât să te păstrez ca prieten. Şi, din câte-aud, introducerea sexului într-o relaţie poate distruge o prietenie perfectă – cel puţin, aşa zice toată lumea.

Cody avu senzaţia că-l pălise drept între ochi c-un toroipan. Rebecca îl privea, îmbujorată în obraji.

– Phii... murmură el în cele din urmă, frecându-şi faţa cu o mână. Al dracului să fiu dacă ştiu ce-aşteţi să-ţi răspund la chestia asta.

– Nu aştept să-mi spui nimic altceva decât că mă vei ajuta să mă mărit, ca să am şi eu o familie. N-am nevoie decât de puţină instrucţie de bază, atâta tot.

– Mda, mârâi el, instrucţie de bază... într-ale sexului.

– Toată lumea are nevoie de instrucţie de bază într-ale sexului, sublinie ea cu o logică nezdruncinată. Atâta doar că majoritatea oamenilor nu aşteaptă până la douăzeci şi trei de ani pentru a începe să-nveţe.

– Şi nu te-au învăţat „instrucţia de bază într-ale sexului“ la ora de igienă şi educaţie sexuală, în şcoală?

– N-am urmat educaţia sexuală. Unchiul Joe a refuzat să-şi dea acordul scris.

Mda, nici nu mă mir, îşi spuse Cody. Joseph Colter fusese un om de modă veche, şi probabil fusese gata să facă o criză la gândul că cineva i-ar fi vorbit Rebeccăi despre sex. Era clar că Joseph nu discutase nici el cu ea probleme sexuale, ceea ce-l obliga pe Cody să se întrebe dacă o făcuse cineva vreodată.

– Mă rog... numai fiindcă n-ai învăţat nimic despre sex în şcoală, sau pe bancheta din spate a unui Chevy, în liceu, nu-nseamnă că trebuie să... Dar filmele?

Cody era de părere că aproape fiecare film care se proiecta la Admiral Theater, aflat la cincizeci de mile distanţă, în Brewster, i-ar fi putut arăta elocvent că femeile se puteau bucura de experienţele sexuale.

– Sau televiziunea?

– Ştii ce părere avea Joe despre televiziune – zicea că nu-l interesau decât ştirile de la şase şi un post bun de muzică western-country, şi putea să le-asculte şi pe unele şi pe altele la radio. A refuzat categoric să cumpere antenă parabolică şi, fără aşa ceva, vechitura aia a noastră alb-negru nu era-n stare să prindă decât purici. Iar de când a murit el, pur şi simplu n-am avut timp să mă ocup şi de problema televizorului.

Clătină încet din cap, dându-şi la o parte o şuviţă de păr care-i căzuse pe obraz.

– Iar la cinema nu mă duc prea des.

Aceasta era o minciună. În anul trecut de la moartea unchiului Joe, Rebecca deprinsese obiceiul de a vedea câte un film pe săptămână, după ce-şi făcea cumpărăturile în Brewster. Dar a dracului să fie dacă avea de gând să-i spună lui Cody că eroii pe care-i văzuse făcând dragoste în filme şi speranţa că avea să cunoască şi ea ceva din pasiunile acelea toride fuseseră alte motive pentru care-şi restrânsese lista la cei trei prieteni ai lui.

– Şi prietenele tale? Cu ele nu discuţi niciodată despre sex?

– Uneori – dar nu prea mult.

Altă minciună. Rebecca înălţă în sinea ei o rugăciune spre cer ca să fie iertată. Toate discuţiile despre sex cu prietenele ei îi întăriseră convingerea că majoritatea femeilor căsătorite erau nemulţumite de viaţa lor sexuală. Cu excepţia lui Kenny şi a lui Megan, adăugă ea în gând. Cei doi tineri căsătoriţi lucrau pentru ea doar de şase luni, dar iubirea durabilă care-i unea alături de fiica lor de un an şi jumătate, Jessica, forma un cerc magic pe care Rebecca l-ar fi dorit şi pentru viitoarea ei familie.

– Nu prea am cu ce să contribui când vorbesc despre relațiile lor – întrucât toată experiența mea însumează doar două seri petrecute cu niște liceeni nervoși. În rest, n-am avut nici o întâlnire.

Și nu avusese nici o întâlnire fiindcă așa ceva l-ar fi supărat pe Joe, își dădu seama Cody, cu o claritate neașteptată. Făcu un calcul rapid. Lui Joe Colter i se diagosticase boala de inimă când Rebecca avea doar treisprezece ani, iar Cody nu-și amintea s-o fi văzut, în tot timpul trecut de-atunci, îmbrăcată altfel decât cu uniformele ei compuse din bluze largi și jeanși lălăbărțați.

– Cred că singurii oameni pe care i-am auzit vreodată discutând explicit despre sex ați fost tu, Gabe, Russ și Luke, murmură ea gânditoare. De fapt, nu cred că l-am auzit pe nici unul dintre voi folosind cuvântul „sex". Cel mai des, vorbeați numai despre trupurile femeilor.

Acest comentariu readuse violent gândurile lui Cody înapoi la realitate. Nemaipomenit! gemu el în sinea lui. Absolut nemaipomenit!

– Mda, bine, n-ar trebui să dai atenție la tot ce ne-auzi pe noi că zicem, murmură el încurcat. Bărbații-și dau multe aere când cred că nu-i pe-aproape nici o femeie care să-i audă și...

Se întrerupse brusc, privind-o fix.

– Atunci ai auzit despre lenjeria de corp neagră?

– Da. Gabe era în relații cu o femeie care purta lenjerie neagră, și zicea că era sexy.

Cody nu găsi nici un răspuns potrivit, așa că tăcu.

– ...deci mă duci mâine la Spokane?

– Poftim?

– Vii cu mine la Spokane, mâine? repetă Rebecca exasperată. Ca să facem cumpărături.

– Ce cumpărături?

– Cinstit, Cody, își aruncă Rebecca mâinile-n sus, deznădăjduită. Tu asculți măcar câteodată ce zic? Te-am întrebat dacă vii mâine cu mine la cumpărături, la Spokane – am nevoie de o garderobă cu totul nouă, dacă vreau să-mi pun planul în aplicare.

– Habar n-am de hainele femeiești, Rebecca, mormăi el. De ce n-o chemi pe Megan? Ea trebuie să se priceapă la ele mai bine decât mine.

– Tu știi ce-ți place, îl întrerupse repede Rebecca. Și ești bărbat, iar pe mine mă interesează opinia unui bărbat. În plus, Megan pleacă în zorii zilei ca să-și viziteze sora din Billings. Va lipsi o săptămână și nu am cu cine altcineva să merg – iar singură nu vreau să mă duc.

– Aș prefera s-o aștepți pe Megan, Rebecca, și să te gândești mai bine la ideea asta nebunească a ta.

– Nu, răspunse încăpățânată Rebecca. M-am hotărât. Și-ți cer să mă ajuți – am nevoie de ajutorul tău, Cody, dar am s-o fac oricum, cu sau fără tine.

Încăpățânată mică, își spuse exasperat Cody. Știa din experiență că, dacă Rebecca își punea în minte un plan, nimeni și nimic nu mai putea s-o oprească.

– Bine, bine, cedă el morocănos. Dar te previn, nu cred c-am să-ți pot fi de nici un ajutor.

* * *

În timp ce-l privea îndepărtându-se cu mașina, Rebecca scoase un oftat prelung de ușurare.

O s-o facă, își spuse ea cu un zâmbet nerăbdător. Nu se omoară după planul meu și-n nici un caz nu e sigur dacă să-l aprobe sau nu, dar o să mă ajute!

Părăsi veranda și se îndreptă spre hambar, stârnind nori mici de praf cu cizmele.

Simțea o ușurare atât de profundă, încât se mira până și ea însăși. Încetini pasul, încruntându-se gânditoare, cu privirea în gol, spre ocolurile și grajdurile din fața ei. Poate că am greșit spunându-i că-l am și pe el în vedere pentru lista mea de posibili soți, reflectă ea. Era clar că lui Cody nici nu-i trecuse prin minte așa ceva. Nu, continuă ea să mediteze, cu fermitate, e mai bine că i-am spus-o în față și am trecut peste asta – altfel, ar fi putut să se simtă stânjenit, întrebându-se încontinuu dacă nu cumva îmi fac planuri și cu el. Vreau să mă ajute – și vreau să rămânem prieteni, așa cum am fost dintotdeauna. Nu vreau ca asta să se schimbe.

Voia ca multe alte lucruri să se schimbe. Dar nu Cody. Prietenia lui era prea importantă pentru ea – mult prea importantă pentru a risca s-o distrugă printr-o legătură romantică.

– Salut, șefa!

Glasul lui Kenny îi risipi șirul gândurilor, iar Rebecca se uită peste umăr, văzându-l cum o privea din spinarea juganului murg pe care stătea călare. O ținea în fața lui, prinsă pe șa, pe Jessica.

– Bună, Kenny.

Rebecca schimbă direcția, pornind spre calul cu cei doi călăreți.

– Ce-i cu tine-acolo, sus, Miss Jessica?

Fetița gânguri și turui ceva într-o limbă cunoscută numai de copii de un an și jumătate.

– Mergem să verificăm pompa de apă de pe pășunea din sud, răspunse Kenny.

Se aplecă înainte, umbrind fața fetiței cu borul pălăriei sale Stetson.

– Nu-i așa, dovlecelule?

Jessica râse și-și agită brațele dolofane, bolborosind încântată.

– Singurul cuvânt pe care l-am înțeles a fost „călutu'", chicoti Rebecca.

– Cred că vorbește-n japoneză, spuse amărât Kenny, în timp ce pornea cu murgul la pas. Când ajungem acolo, am să controlez tâțâna aia de la poartă.

– Perfect, mi s-a părut că șuruburile-i cam slăbiseră, ieri când am deschis-o.

Kenny dădu din cap afirmativ, iar murgul porni la trap.

Rebecca o auzi pe Jessica scoțând un chiot de încântare și, zâmbind în sinea ei, se întoarse să intre în hambar.

* * *

– În veci nu trebuia să mă las convins, bombăni Cody, privind în jur, pe când scara rulantă îi purta în sus.

– O să ne distrăm grozav.

Cody privi ochii scânteietori ai Rebeccăi și abia-și stăpâni un geamăt.

– Îți sunt foarte recunoscătoare că ai venit cu mine, Cody, spuse ea, zâmbind.

Știa că prietenul ei nu putea suferi cumpărăturile. Faptu[l] că acceptase s-o însoțească era o concesie majoră, iar Rebec[ca] îi aprecia așa cum se cuvenea sacrificiul. Când părăsiră escal[a]torul, pe etajul întâi, îl luă de braț.

– Îți promit c-am să termin cât pot de repede.

Cody îi privi fața onestă, iar teama de tortura care-l aștepta păru să mai pălească.

– E-n regulă, scumpo, spuse el zâmbindu-i. Nu te grăbi, iar eu îți promit că voi avea cât de multă răbdare pot, ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles.

Rebecca îi surâse încântată și-l trase după ea pe podelele de stejar, spre covorul roșu ca vinul din raionul cu îmbrăcăminte pentru femei.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Întorcându-se, Rebecca văzu o tânără uluitor de frumoasă, cu un zâmbet prietenos pe față.

– Cred că da, răspunse ea ușurată. Am nevoie de o garderobă completă și, sincer...

Ridică mâinile într-un gest de neputință, privind prin raionul care o copleșea cu diversitatea sa de stiluri, materiale și culori.

– ...n-am idee cu ce să încep.

Vânzătoarea îi privi blugii largi, cizmele, cămașa ca un sac și geaca, înainte ca buzele să i se arcuiască într-un zâmbet larg, amuzat.

– Ei, ați ales locul potrivit, pentru că eu știu cu ce să începem.

Apucând ușor umerii zvelți ai Rebeccăi, o învârti în loc.

– Probabil aveți cam mărimea șase, nu-i așa?

– Nu sunt sigură, mărturisi Rebecca.

– Atunci, vom începe cu un șase. Pe mine mă cheamă Suzanne. Propun să începem cu fustele și pantalonii, și niște tricouri.

Rebecca aruncă o privire neputincioasă înapoi, spre Cody. Silueta lui masculină, de un metru și optzeci și cinci, cu umeri lați, cizme, blugi, geacă de doc cu căptușeală groasă și pălărie albă Stetson arăta liniștitor de familiar în mijlocul rafturilor cu fuste și bluze de mătase.

– Eu aștept aici, zâmbi el, făcându-i cu ochiul, mulțumit că o luase în primire altă femeie.

– Să m-aștepți! îi mai strigă Rebecca, înainte de a dispărea pe o ușă cu inscripția „Cabine".

* * *

– Cody?

Îi auzi în spatele lui vocea, parte întrebătoare, parte temătoare, și se întoarse repede, numai pentru a încremeni șocat, cu ochii holbați, la vederea apariției din fața lui.

Dispăruseră cizmele, blugii lăbărțați și cămașa largă. În locul lor, Rebecca purta o fustă albă, scurtă și dreaptă, care abia dacă-i ajungea până la genunchi. Un pulovăr cu mâneci scurte și decolteu en-coeur, albastru ca ochii ei de safir, avea poalele vârâte în betelia fustei. Poate că hainele acelea feminine discrete nu erau extraordinare, dar trupul dinăuntrul lor, cu siguranță că da. Bumbacul pulovărului reliefa formele sânilor cu vârfuri ridicate, centura cu cataramă argintie încercuia o talie de viespe, iar fusta albă îi cuprindea strâns curbele șoldurilor și ale coapselor suple. Sub poale, genunchii și pulpele armonios formate se îngustau spre gleznele subțiri și picioarele desculțe, cu oase fine.

– Cody? S-a-ntâmplat ceva? Nu-ți place, așa-i? întrebă ea, cu teamă.

Cody își desprinse de trupul ei privirea uluită, făcând un efort să-i privească fața. Șuvițele de păr blond i se buclau în jusul obrajilor și al tâmplelor, ochii îi erau adumbriți de incertitudine, iar curba vulnerabilă a buzei de jos era prinsă în mușcătura dinților albi și mici, abia vizibili. Cum de nu observase niciodată ce gură frumoasă avea?

Își forță coardele vocale dintr-o dată ruginite să funcționeze.

– Nu, îmi place... spuse el răgușit și se întrerupse ca să-și dreagă glasul. Îmi place foarte mult. Arăți, ăă... bine. Îți stă foarte bine, Rebecca

– Ești sigur? întrebă ea cu îndoială; Cody se comporta foarte ciudat, și nu era deloc convinsă că atitudinea lui însemna mai mult decât o simplă politețe. N-o spui numai ca să mă menajezi?

– A, nu! clătină el din cap cu convingere. Nu te mint. Arăți foarte, foarte... bine.

Rebecca îi cercetă un moment chipul.

– În regulă, te cred – sunt puțin cam nervoasă, așa că ai răbdare.

Se întoarse spre vânzătoare.

– Lui Cody îi place, așa că le iau.

În timp ce cele două femei porneau înapoi spre cabinele de probă, vânzătoarea îi aruncă lui Cody un zâmbet complice, care-l făcu să roșească.

La naiba! își spuse el amețit, rezemându-se de o coloană. Cum dracu' și-a ținut ascuns trupul ăla atâția ani?

Întotdeauna o crezuse cam grăsulie. Acum își dădea seama că bluzele diforme, prea largi, o acoperiseră de la umeri până

la talie, fără a lăsa să se ghicească talia îngustă care-i scotea și mai mult în evidență curbele opulente ale sânilor și șoldurilor.

Rebecca Colter avea o siluetă de genul care-i ținea pe bărbați treji noaptea și, când adormeau în cele din urmă, le reapărea în cele mai fierbinți vise erotice. Închise ochii, dar imaginea ei i se proiectă imediat pe interiorul pleoapelor – în tehnicolor.

Fir-ai al dracului, Puckett! se ocărî el. Ce te-a apucat, să te gândești așa la Rebecca?

Dar o voce mică din străfundurile minții îi reamintea că el și Rebecca nu erau rude, deși își petrecuseră ultimii paisprezece ani fiind mai apropiați decât un frate și o soră.

Nu contează, își spuse sever. Mă tratează ca pe un frate și al dracului să fiu dac-am să las hormonii să strice treaba asta. Rebecca e o fată deosebită, nu o femeie ca oricare alta, doar cu un trup nemaipomenit.

– Cody, întoarce-te.

La auzul vocii ei, Cody deveni țeapăn, își îndreptă umerii și se întoarse încet spre ea, ca un om aflat în fața plutonului de execuție.

Capitolul 2

Sub privirea lui Cody, Rebecca se foi nervoasă de pe un picior pe altul. Îi era imposibil să-i descifreze expresia.

– Ei? insistă ea. Ce părere ai?

Ce părere am?

Ochii lui Cody îi studiară formele arcuite într-o rochie albă cu roșu, cu corsaj strâns, mulat pe trup, și poale înfoiate ce i se unduiau în jurul gleznelor.

Nici nu vreau să știu ce părere am!

Rebeccăi îi scăpă înmuierea senzuală a gurii lui – nu văzu decât că nu zâmbea cu admirație. Dezamăgită, se întoarse.

– Hei...!

Cody văzu că-i căzuse fața și-și dădu seama că, în timp ce el se luptase cu propriile lui reacții, ea îi luase tăcerea drept respingere. Îi prinse blând brațul și o întoarse din nou cu fața spre el.

– Scumpo, îmi place. Arăți nemaipomenit – cumpăr-o!

– Serios? zâmbi Rebecca, iar Cody îi eliberă brațul.

Când îi văzu pe chip căldura și admirația pe care le dorise, fața Rebeccăi se lumină de ușurare și plăcere.

– A, bun! exclamă ea încântată, întinzându-și în lături cu mâinile poalele rochiei. Pentru că-mi place foarte mult culoarea asta – și, după ce atâta vreme n-am purtat altceva decât blugi, mă simt minunat cu ea!

Dădu drumul materialului și se învârti în cerc, făcându-și poalele să se înfoaie pentru a lăsa să i se întrezărească ispititor coapsele.

– E atât de distractiv, Cody! Îți mulțumesc mult că ai venit cu mine.

Se înălță pe vârfuri și-i depuse un sărut impulsiv pe obrazul slab și bronzat, înainte de a se repezi spre cabină într-o volbură de material roșu și păr blond fluturând.

Surprins, Cody se uită după ea, rămânând mult timp nemișcat, înainte de a se rezema sleit de coloană.

Mamă, Doamne... gemu el în sinea lui, privind buimac spre ușa pe unde dispăruse Rebecca. Trebuie să-mi vin în fire până nu observă că-mi curg balele după ea ca la un prost!

Dar încă mai simțea atingerea buzelor ei gingașe pe obraz și mirosul curat și inocent de săpun și piele caldă.

Următoarea oră și jumătate trecu pentru Cody ca o zi și o noapte. Abia-și revenea după ce o văzuse pe Rebecca în pantaloni marinărești strânși pe șolduri sau fustă strâmtă, când ea apărea iar din cabină, cu altă ținută feminină mulată pe trup, făcându-i temperatura să se repeadă-n sus până la cer. Oftă ușurat când vânzătoarea termină de pus în pungi cumpărăturile.

– Dă-mi-le, le duc eu, se oferi el, întinzând mâinile.

– Mulțumesc.

Rebecca îi aruncă un zâmbet fericit și-i încărcă prompt brațele cu pachete.

– Și-acum, ia să vedem, continuă ea, consultând o listă. Suzanne mi-a scris aici și alte lucruri de care am nevoie.

Ridică ochii, plimbându-și privirea prin raion până găsi ceea ce căuta.

– Acolo e. Hai, Cody.

Îl apucă strâns de mânecă și îl trase după ea.

– Unde ne ducem? întrebă prudent Cody, privind spre raftul cu pulovăre și bluze de mătase în jurul căruia îl trăgea Rebecca, spre o destinație foarte precisă. Nu era sigur că putea să mai suporte și alte șocuri.

– Vizavi, la raionul de lenjerie, răspunse ea veselă.

– Hooo, stai puțin! Nu vreau să... protestă Cody, dar era prea târziu. Rebecca îl târâia deja pe mocheta de plus mov.

Când ajunse în fața unui raft cu sutiene în toate culorile curcubeului, Cody își înfipse ambele picioare în pardoseală și refuză să se mai urnească din loc. Noroc că nimeni nu-i dădea atenție.

– Ooo, ce drăguțe sunt! exclamă Rebecca încântată, căutând prin lenjeria de dantelă; luă un furou roșu, își fixă umerașul sub bărbie și-și netezi materialul în fața trupului. Îți place ăsta, Cody?

Cody n-ar fi putut răspunde nici dacă de asta depindea viața lui. Furoul sumar de dantelă roșie era garnisit cu satin opac în locuri strategice, iar imaginația lui dezlănțuită putea închipui ușor dedesubt pielea palidă a Rebeccăi.

– Mda... abia reuși el să îngaime. Ăă, auzi, Rebecca... Eu mă duc să te-aștept în mașină, bine?

Surprinsă, fata ridică privirea și observă cât de stânjenit se simțea.

– Bine, Cody, voi încerca să termin cât mai repede.

– Nu te grăbi.

Și, cu asta, Cody se răsuci pe călcâie și plecă atât de repede încât Rebecca nici nu apucă să clipească.

Stăpânindu-și un hohot de râs, fata clătină din cap.

– Bărbații! murmură ea cu un zâmbet indulgent. Își zic între ei niște chestii pe care-o femeie nu le-ar spune niciodată, da' se-nroșesc ca racul dacă-s văzuți într-un magazin de lenjerie femeiască!

Ridică din umeri și începu să aleagă încântată rufărie de mătase și dantelă cum în viața ei nu mai purtase.

* * *

– Cody?

Tresărind surprins, Cody își lovi genunchiul de axul volanului. Își stăpâni o înjurătură și, dându-și pălăria pe spate, observă că Rebecca stătea lângă camionetă, cu brațele pline de pungi.

– Iartă-mă... nu știam că ai adormit, se scuză ea.

– Nu dormeam, răspunse scurt Cody, care stătuse o oră încheiată cu capul rezemat de volan, încercând să-și alunge gândurile nerușinate din minte.

– A...

Rebecca îi privi trăsăturile chipeșe, nesigură de dispoziția lui.

– Vânzătoarea de la cosmetice mi-a sugerat să vizitez salonul de coafură, ca să-mi mai aranjez părul. Poți să mai aștepți puțin?

– Da... răspunse el, abia ascunzându-și ușurarea. *Poate că, dacă mai stau puțin timp, reușesc să mă controlez...*

– *Dă-mi pachetele și du-te, poți să stai oricât ai nevoie.*

– *În regulă.*

Mai liniștită, Rebecca îi dădu pungile pline cu satinuri și dantele și plecă.

Trecu încă o oră până să se întoarcă. Timp insuficient. Mintea rebelă a lui Cody refuza să mai vadă în Rebecca o soră a lui mai mică.

– *Ce părere ai? îl întrebă ea, aruncându-și părul pe spate. Pieptănat cu cărare într-o parte și vârât deasupra urechii, i se revărsa pe umeri ca o cascadă mătăsoasă.*

Ajutor!... strigă Cody în sinea lui, cuprins de panică. Am dat de dracu' – da' rău!

– *Îți stă foarte... drăguț... Foarte drăguț, Rebecca.*

Dezamăgită, fata se încruntă.

– *Atâta tot? Drăguț? Doar „drăguț"?*

– *Ce... n-ajunge „drăguț"? mârâi Cody, frustrat că nu-și putea regăsi echilibrul normal. Și ce vrei să zic? Că arăți de-mi vine să te mănânc? Dacă ai nevoie de o asigurare că mirii tăi de perspectivă au să se bată ca să se culce cu tine, atunci consideră c-am zis.*

– Cody! exclamă Rebecca, privindu-l cu gura căscată.

– La naiba, bombăni el. Doar nu te-aștepți să suport trecerea de la mica Becca la Rebecca asta sexy într-o singură după-amiază, fără să am și eu o reacție...!

Își trase smucit pălăria în jos pe frunte și răsuci cheia de contact, înainte de a împinge o casetă cu muzică western-country în locaș și a da volumul la maximum, pentru ca Rebecca să nu poată răspunde.

Fata se bucură, căci amuțise. Și tăcu aproape tot timpul drumului spre casă, reflectând la „reacția" lui Cody. În sfârșit, conchise că reacționa ca orice frate mai mare. Probabil credea c-am să rămân toată viața o fetiță, își spuse ea.

Cât despre Cody, el oftă ușurat când opri camioneta în fața ușii ei.

– Le iau eu pe astea, se oferi el, încărcându-și brațele cu pachete până la refuz.

Rebecca deschise ușa și intră în casă, lăsându-și pungile pe canapeaua tapițată cu piele din living.

– Cody, îți mulțumesc pentru...

Răsucindu-se în loc, dădu piept în piept cu el.

– Au!

Surprinsă, se agăță de antebrațele lui ca să-și țină echilibrul, râzând.

– Nu știam că veneai imediat în spatele meu!

– Nici o problemă, răspunse el scurt, pășind neceremonios pe lângă ea ca să trântească maldărul de cumpărături pe canapea, într-un vălmășag de hârtii colorate; apoi se întoarse și porni spre ușă. Eu tre' să mă duc...

Nedumerită, Rebecca îl urmă în grabă, oprindu-se să deschidă ușa cu plasă contra țânțarilor, de unde îl privi cum se îndepărta pe alee, spre camionetă.

– Hei! îl strigă ea.

Cody se opri lângă portiera deschisă, privind-o pe Rebecca peste capota camionetei.

– Îți mulțumesc c-ai venit cu mine la cumpărături, Cody. Mi-ai fost de mare folos.

– Nici o problemă, răspunse el scurt.

Și, cu un mic gest de rămas-bun, se urcă în cabină.

Rebecca se încruntă, îngustându-și gânditoare ochii, în timp ce se uita la praful stârnit în urma mașinii.

– Ciudat se mai poartă... murmură ea. Mă-ntreb ce s-o fi întâmplat... E normal să fie arțăgos uneori – mai ales după ce l-am cărat la cumpărături cu mine – dar nu-i stă în obicei să nu-mi spună ce-l deranjează. De fapt, e destul de direct – mai ales când sunt eu de vină.

În cele din urmă, ridicând din umeri, se întoarse și intră în bucătărie.

Soarele apunea, iar ferma se pregătea pentru noapte. Până și cocoșul orbitor de alb era închis în cuibar, cu haremul lui de găini bălțate.

Rebecca se întoarse dinspre fereastră și se opri brusc, surprinsă de imaginea din oglinda de pe ușa închisă a debaralei.

Eu să fiu asta...?

Femeia care o privea avea ochi mari și surprinși, sub o cascadă mătăsoasă de păr blond, și o siluetă zveltă, arcuită, în blugi de doc strânși pe coapse și un tricou albastru strâmt.

Parcă ar fi avut în față o străină. O cuprinse un sentiment de spaimă și neputință stranie.

Nici măcar nu știu cine-i femeia asta din oglindă, își spuse ea nefericită. Pot oare niște haine frumoase, puțin fard și o pieptănătură nouă să mă transforme în altcineva? Pe dinăuntru mă simt aceeași – la fel de timită și băiețoasă. Ce mi-o fi venit, să cred că-mi poate reuși figura asta? Bărbații vor sex-appeal, și o femeie care știe mai multe despre lenjeria roșie și neagră decât cum să conducă tractorul și să călărească. Cum am să-mi găsesc un bărbat și-am să-l conving să se însoare cu mine, când nu știu aproape nici un vicleșug femeiesc?

Privea lung în oglindă, observându-și deruta, teama și îngrijorarea nedefinită din ochi.

Poate Cody are dreptate. Poate e într-adevăr un plan nebunesc și n-o să reușească niciodată.

Dar dacă-mi reușește, continuă ea cu hotărâre, mă voi alege cu o familie care să umple casa asta tăcută – și cu un copil al meu.

– Pot s-o fac! murmură ea cu hotărâre reînnoită, ridicând bărbia spre imaginea din oglindă. Am studiat toate noțiunile de bază – iar când termin și lecțiile pe care mi le-a promis Cody, voi fi gata să-mi pun în aplicare și restul planului.

Îndârjită, își alungă sentimentul profund de nesiguranță, își îndreptă umerii, întoarse spatele oglinzii și porni să dea iama-n frigider.

* * *

Zachary Puckett își privi fiul pe deasupra ziarului.

Cody stătea așezat în celălalt fotoliu de piele maro din livingul casei Puckett, privind posomorât spre ecranul televizorului. În ultima jumătate de oră, nu scosese o vorbă. Până și câinele mare, negru cu brun deschis, întins pe podea lângă fotoliul lui, avea o expresie abătută și tristă.

Privirea lui Zach se îndreptă spre televizor, unde un sitcom bovin era acompaniat cu râsete pe bandă, de o veselie falsă. Știa sigur că fiul lui nu putea să sufere serialul și nu-l urmărea niciodată. Nedumerit, se uită din nou la Cody.

– Ce te doare, băiatule? întrebă el în cele din urmă, când curiozitatea crescândă îi birui discreția.

Nici un răspuns. Cody continua să privească în gol spre ecranul televizorului.

– Cody! îl strigă Zach, mai tare.

– Ce...?

Capul lui Cody se răsuci scurt spre dreapta, privindu-și iritat tatăl.

– Te-am întrebat ce te doare, spuse blajin Zach, neluând în seamă dracii vizibili ai fiului său.

– Nimic, răspunse scurt Cody. Ce te face să crezi că-i ceva în neregulă cu mine?

– Păi, una la mână, nu poți să suferi filmu' ăsta de la televizor, și-acuma șezi colo cu ochii-nfipți în ecran de parcă n-ai îndura să pierzi o vorbă, raționă calm Zach. Și-a doua la mână, de când te-ai întors de la Rebecca de-acasă, te-nvârți și bombăni întruna. Ei, dacă asta nu-nseamnă că te roade ceva, continuă el cu o logică irefutabilă, nu știu ce-altceva să-nsemne.

Cody privi lung chipul ridat al tatălui său, înainte de a ofta sonor, frecându-și fața cu o mână.

– Rebecca.

– Rebecca?

Privirea lui Zach deveni mai tăioasă.

– S-a-ntâmplat ceva cu Rebecca? Doar n-o fi bolnavă, nu?

Rotweiller-ul negru cu maroniu ridică botul de pe labe, mutându-și privirea atentă de la unul la altul, ca răspuns la tonul ridicat al lui Zach.

– Nu, tată, nu e bolnavă, îl asigură Cody.

Imediat, se blestemă în sinea lui pentru că vorbise fără să gândească. Zach suferise la fel de mult ca el după moartea vecinului și prietenului lor, Joe Colter, și era la fel de protector ca fiul lui față de Rebecca și binele ei.

– E doar... schimbată.

– Schimbată?

În ochii verzi-spălăciți ai lui Zach, cu sprâncene albe stufoase, se ivi nedumerirea.

– Cum adică, schimbată?

– Adică... s-a schimbat, nu mai e aceeași.

– Ce naiba vrea să-nsemne asta? întrebă Zach, începând să-și piardă răbdarea. Ce, a crescut c-un cap peste noapte? A mai pus o sută de livre pe ea? Și-a vopsit părul albastru cu picățele mov? Ce-a făcut?

– Cam așa ceva, mârâi Cody. S-a transformat în femeie, peste noapte!

Perplex, Zach se holbă la fiul lui până-și dădu seama că stătea cu gura căscată. Și-o închise cu un clănțănit sonor.

– Păi, pentru numele lui Dumnezeu, Cody, ce-i nou în asta? Dintotdeauna a fost femeie.

– Nu așa ca acum, bombăni Cody.

– Ce vrei să zici?

– Vreau să zic că-i femeie! Nu mai e o fetiță!

Cody se ridică din fotoliul de piele și începu să se plimbe încoace și-ncolo, gesticulând agitat.

– Ar trebui să vezi ce haine și-a cumpărat azi – i se văd toate curbele pe care le are! Și are o mulțime... adăugă el printre dinți. Îți spun eu, tată, jumate din bărbații din Vale-au să-nceapă să se-nvârtească prin jurul fermei Colter!

– Păi, fiule, răspunse Zach cu o logică perfect calmă, am știut dintotdeauna că Rebecca avea să crească într-o bună zi. Te-oi fi mirând tu că a devenit o femeie arătoasă, da' eu întotdeauda am găsit-o foarte drăgălașă.

– Drăgălașă...? Arătoasă...!!! își privi Cody încruntat tatăl. Nu-i doar „arătoasă“, tată, e frumoasă! Ba nu... clătină el din

cap. Nu, mai rău... Nu e numai frumoasă, are un trup de model din Playboy și destul sex-appeal pentru cincizeci de femei! Și habar n-are de bărbați! S-a hotărât să se mărite, și știi pe cine-a trecut pe listă?

Nu așteptă ca Zach să clatine din cap, repezindu-se imediat să continue:

– Gabe Sterett, Luke Morgan și Russ Sarver!

– Păi, și ce nu-i în regulă cu ei? întrebă mirat Zach. Sunt oameni de treabă și toți patru sunteți prieteni încă din școala primară!

– Of, la dracu'! pufni nervos Cody. Numai fiindcă-s prieteni cu mine nu-nseamnă că au stofă de soți pentru o fată nevinovată ca Rebecca!

Zach începea să înțeleagă ce se ascundea înapoia protestelor lui Cody.

– Păi, trebuie să se mărite și ea cu cineva, replică el rezonabil, și poate s-o facă și c-un prieten de-al tău. Cine altul să mai fie de acord cu prietenia asta dintre voi doi?

– Rebecca și cu mine suntem numai prieteni, tată, de ani de zile. Toată lumea din Vale știe asta. Cine să aibă vreo obiecție?

– Bărbatu-său, poate. Nu la mulți bărbați le convine ca nevestele lor să-și petreacă atâta vreme cu un burlac. Mie, unuia, nu mi-ar conveni. Ție ți-ar plăcea?

Cody deschise gura să răspundă, dar o închise când își dădu seama că ar fi obiectat – sus și tare.

– N-are nici un rost să-mi fac griji de-astea, înainte să vină vremea, spuse el, ignorând zâmbetul tatălui său. Acum trebuie să vedem ce facem ca să ținem lupii la distanță pân-o fi gata să se mărite!

– Așa, fiule, replică răutăcios Zach, cu o licărire de afecțiune amuzată în ochi.

Își spunea că următoarele câteva săptămâni promiteau să fie interesante...

* * *

Telefonul de pe peretele din bucătărie sună strident, tulburând liniștea după-amiezii. Cody, lângă chiuvetă, încremeni cu paharul de apă rece în drum spre buze.

Aruncă o privire peste umăr.

Telefonul sună din nou.

Și din nou.

Știa cine era.

Știuse de fiecare dată, în ultimele două zile, când auzise țârâitul acela insistent. Nedumerit și cam enervat de schimbarea neașteptată din sufletul lui, Cody evita intenționat orice contact cu Rebecca. Totuși, știa că nu putea să fugă de ea la nesfârșit.

Ridică paharul și bău apa rece ca gheața.

Telefonul continua să sune, iar Cody, cu un geamăt, puse paharul jos și ridică receptorul.

– Mda? mârâi el.

– Cody? întrebă încet vocea Rebeccăi. Unde-ai fost?

– Afară. La lucru.

– A... De două zile te tot caut, continuă ea, ușurată. Începeam să-mi fac griji.

– Zău? Ei, nu-ți face.

– Bine, nu-mi fac, răspunse ea prompt, neintimidată de tonul lui repezit.

– Ce vrei?

– Vreau să vii pe la mine azi după-amiază.

– De ce?

– Fiindcă am nevoie să mă ajuți la ceva.

– Ai nevoie de ajutorul meu? La ce? întrebă el suspicios.

– Lasă, nu contează, spuse ea repede. Vino doar, și atât.

– Numai dacă-mi spui de ce, insistă el, hotărât să nu mai cadă în plasa strategiilor ei pentru „urlatul la lună".

– Nu vreau să-ți spun, Cody.

– Ceea ce înseamă că, probabil, iar coci ceva cu care știi că eu n-am să fiu de acord, replică el aspru.

– Probabil, recunoscu Rebecca, dar am nevoie de ajutorul tău. Te rog...?

Oricât de mult voia să-i refuze rugămintea, Cody știa că nu era în stare.

– La naiba, mârâi el frustrat, răvășindu-și cu degetele părul negru.

Niciodată nu fusese în stare să-i spună „nu", nici când era o fetiță de opt ani, solemnă și cu ochii mari, și în nici un caz acum.

– În regulă, acceptă el, cu un oftat adânc, prelung. Dar sper să fie ceva important, Rebecca Colter. Azi am de lucru cât pentru trei zile.

– Este important, îl asigură ea, și nu cred că va dura prea mult.

– Bine, așa să fie, încheie scurt Cody. Ajung peste o oră și ceva.

* * *

Mirosul apetisant al prăjiturii umplea bucătăria, iar Rebecca deschise ușa cuptorului ca să vadă cum creștea aluatul de ciocolată. Afară, huruitul unui motor de camionetă risipi liniștea după-amiezii, sunetul ajungând la urechile ei tocmai când închidea încet ușa.

– O, Doamne, a venit, murmură ea.

Cody intră pe ușa bucătăriei și se opri, măsurând-o cu privirea din creștet până-n tălpi. Rebecca purta o fustă roz care abia dacă-i ajungea până la genunchi și un pulovăr asortat mulat pe formele pline ale sânilor. Părul i se revărsa pe spate ca o coamă strălucitoare și avea pe buze un zâmbet cald și primitor.

Două zile, și nu s-a schimbat naibii nimica! își spuse el deznădăjduit, privind-o.

– Bună, Cody! îl salută cordial Rebecca, fără să-i ia în seamă expresia încruntată. Vrei o cafea?

– Sigur... murmură Cody, hipnotizat de bumbacul roz care-i cuprindea fesele bombate în timp ce Rebecca se întindea să ia cana din dulap. Deci, ce-i așa de important c-a trebuit să mă vezi în după-amiaza asta?

– De fapt, am nevoie de ajutorul tău la două lucruri, începu Rebecca. Cred că următoarea etapă a proiectului meu e aceea de a începe să devin mai sociabilă. Așa că m-am hotărât să mă duc la Union Saloon sâmbătă seara și nu vreau să merg singură – vii și tu cu mine?

– La Union Saloon?

Instinctul îl îndemnă imediat pe Cody să refuze. Își mușcă limba și încercă să fie rezonabil.

– De ce-ai ales tocmai Union Saloon, pentru numele lui Dumnezeu? De ce să nu alegi o acțiune a bisericii, o întrunire a P.T.A. sau ceva...?

Rebecca îi aruncă o privire mustrătoare, de îndelungată suferință.

– În primul rând, nici măcar nu sunt sigură dacă biserica mai organizează asemenea „acțiuni", iar întrunirile P.T.A. sunt pentru părinții cu copii la școală. Și-n plus, adăugă ea, privindu-i fața în așteptarea unei reacții, alea sunt cele mai puțin probabile locuri pentru a-i găsi pe Gabe, Luke sau Russ. Nu la Union Saloon am cele mai mari șanse să-i găsesc?

– Mda, cred că ai dreptate, bombăni Cody. Dar asta nu-nseamnă că trebuie să te-nvârtești pe-acolo.

– De de nu, dacă vreau să-i văd?

– Fiindcă, spuse el încruntându-se exasperat, nu ești genul de femeie care ar trebui să-și petreacă serile de sâmbătă la restaurant.

– Cinstit, Cody, protestă Rebecca, Union Saloon n-are nimic nepotrivit! Vorbești de parc-ar fi cine știe ce cuib de perdiție, când știi foarte bine că e un local absolut respectabil! Majoritatea femeilor căsătorite pe care le cunosc se duc acolo cu soții lor. Aproape în fiecare sâmbătă seara stau cu Jessica, în timp ce Megan și Kenny se duc să danseze la Union.

– Bine, dar tu nu ești căsătorită!

– Știu, Cody.

Rebecca îl privi lung.

– Și nici n-am să fiu vreodată, dacă nu-ncep să fac aceleași lucruri pe care le fac celelalte femei nemăritate de vârsta mea – cum ar fi, să mă duc sâmbăta seara la Union Saloon.

Avea pe față acea expresie îndărătnică, de neclintit, pe care Cody o cunoștea foarte bine.

– Bine, cedă el ursuz. Am să te duc.

– O, îți mulțumesc! îi zâmbi radioasă Rebecca, arcuindu-și buzele într-un surâs încântat. Ești extraordinar!

– Mda, exact...

Amintindu-și că era vorba despre două cereri, Cody își îngustă ochii.

– Și cealaltă?

– Cealaltă...? repetă Rebecca nedumerită.

– Cealaltă cerere, îi aminti el. Ai spus că aveai două cereri – care-i cererea cealaltă?

– A, da...

Rebecca își privi ceașca de cafea, jucându-se nervoasă cu ea.

– Celălalt lucru pe care mi l-ai promis tu, începu, aruncându-i o privire pe sub gene. Și cred că ar fi bine să-l facem până sâmbătă seara – pentru orice eventualitate.

– Pentru orice eventualitate... repetă Cody, încercând să-și aducă aminte ce-i promisese.

– Nu c-aș fi sigură că voi avea nevoie să știu, se grăbi ea să-l asigure, dar, pentru orice eventualitate, cred că ar fi bine să-mi învăț lecția mai întâi.

– Ce lecție?

– De sărutat... lecția de sărutat.

Privirea lui Cody se aținti spre gura ei, iar bătăile inimii i se accelerară vertiginos, bubuindu-i în urechi.

– De sărutat...? întrebă el cu un glas gâtuit.

– Mi-ai promis! se grăbi Rebecca să-i amintească, în timp ce uimirea lui era înlocuită de o roșeață care-i urca pe gât și peste obraji ca un val sângeriu.

– La naiba, știu că ți-am promis...! Dar m-am gândit c-ai să te răzgândești, sau să uiți...

Nu voia să recunoască, nici chiar în sinea lui, că nu era sigur dacă ar fi fost în stare s-o îmbrățișeze, cu atât mai puțin s-o sărute.

– Ei bine, n-am uitat, declară era categoric. Și aș dori s-o rezolvăm în după-amiaza asta, ca s-o pot tăia de pe listă.

Cody se simțea insultat. Pentru Rebecca, sărutul cu el nu era decât un articol pe o listă. Ei bine, dacă ea era în stare să aibă o atitudine atât de clinică în legătură cu sărutatul lor, și el putea!

– Bine, în regulă, mârâi. Hai, să terminăm odată.

Rebecca simți un junghi scurt de regret că ezita atât de vizibil, dar imediat Cody se ridică, o prinse de mână și o trase de pe scaun, spre el.

– Cu ce să-ncep? întrebă ea, privindu-l cu ochi strălucitori de curiozitate.

– Mai întâi, pune-ți mâinile pe umerii mei, îi ordonă Cody.

Fata se supuse, apropiindu-se cu încă un pas. Îi mai despărțeau vreo treizeci de centimetri. Cody își înclină capul spre ea, dar creștetul ei abia îi ajungea în dreptul claviculelor, așa că se îndreptă.

– Scundă mai ești... bombăni el.

– Chiar...? întrebă decepționată Rebecca; nu se gândise la diferența de înălțime. Asta-nseamnă că nu mă poți săruta?

– Nu, mârâi Cody, aruncându-i o privire exasperată.

Mâinile lui mari îi încercuiră talia, și o împinse înapoi până se lovi cu fundul de bufet.

– A...!

Când picioarele Rebeccăi părăsiră podeaua, Cody o strânse și mai tare. O ridică ușor, așezând-o pe tăblia bufetului. Rebeccăi i se tăie respirația, în timp ce-i privea ochii întunecați, pe jumătate ascunși sub genele negre coborâte. Mâinile începură să-i tremure pe umerii lui.

– Și acum? întrebă ea, surprinsă să-și audă o răgușeală nefamiliară în voce.

– Acum, închide ochii.

Rebecca se conformă, țuguindu-și buzele și rămânând în așteptare.

Nu se întâmplă nimic.

Fata își ridică genele, privindu-l. Cody se uita la ea cu o expresie uimită.

– Ce naiba faci? întrebă el.

– Îmi țuguiam buzele.

Cody continuă s-o privească de parcă și-ar fi pierdut complet mințile.

– Am văzut odată un film în care sora mai mare o învăța pe sora mai mică să sărute, îi explică ea. Așa făceau și ele – de fapt, păreau să sugă lămâi. Lămâi acre.

– Lămâi acre...? repetă Cody, cu o privire exasperată, clătinând din cap. Mai dă-le naibii de lămâi și de filme, închide ochii și stai aici!

– Atât? Asta-i tot ce trebuie să fac? întrebă Rebecca, pe un ton dezamăgit.

– Mda, asta-i tot, mârâi el.

Și, dacă am noroc, măcar de-atâta lucru am să fiu în stare, își mai spuse.

– Bine, răspunse ascultătoare Rebecca și închise ochii, așteptând mai departe.

Cody îi privi fața ridicată spre a lui. Trăsăturile îi erau netede și proaspete ca roua, genele dese arătau ca două semilune castanii pe pielea fină ca petalele unei flori, iar gura-i era gingașă, trandafirie, senzuală. Ar fi putut sta privind-o astfel la nesfârșit.

Rebecca aștepta cu răsuflarea tăiată. Păru să treacă o veșnicie până când Cody își apropie gura de a ei, oprindu-se

un moment înainte de a i-o atinge cu grijă. Buzele lui, ferme și calde, începură să se miște încet, seducător, într-o împreunare castă care totuși făcu degetele Rebeccăi să se înfigă în umerii lui. Respirația i se opri, inima își încetă bătăile un moment, înainte de a și le relua cu putere și viteză sporite, zbuciumându-se între coaste.

Cody își retrase gura, ezitant, iar buzele ei îl urmară, nedorind să se desprindă.

– Deschide gura, șopti el, cu glasul ca un scrâșnet nefamiliar.

Ochii albaștri adumbriți care-l priviră aveau pleoapele îngreunate și nu păreau să înțeleagă prea bine, dar buzele se despărțiră supuse, iar gura lui o acoperi din nou pe a ei.

Erau umede și puțin umflate de apăsare, iar când Cody le forță ușurel cu vârful limbii se deschiseră de bunăvoie, primindu-l în caverna caldă și umedă dinapoia lor. Cody își pierdu tot autocontrolul care-i mai rămăsese și o trase spre el, strângând-o la piept.

Genunchii Rebeccăi se ciocniră de mijlocul lui dur, așa că fata și-i despărți, pentru a-l lăsa să se apropie și mai mult. Același imbold instinctiv o îndemna să se îndese în el cât putea de strâns, încercuindu-i talia cu picioarele și gâtul cu brațele. Amețită de saltul brusc de la relativa inocență sexuală la suprasarcina senzuală, se scufundă într-o lume mărginită de brațele și trupul lui Cody.

Un trup care se întărea tot mai mult, în locurile cele mai interesante.

Cody îi ridică tivul puloverului și-și trecu mâinile peste pielea netedă ca satinul a spinării, înainte de a ajunge la marginea sutienului, sub braț. Degetele lui bătătorite apucară cu

grijă tandră mătasea și dantela care-i acopereau sânul, cuprinzând curba rotunjită, iar Rebecca scânci, înțepenind de plăcere șocată, înainte de a începe să se topească, fierbinte, la pieptul lui. Cody uitase de mult că aceea n-ar fi trebuit să fie decât o lecție castă de sărutat rudimentar. Femeia din brațele lui era caldă, dornică și mai pătimașă decât visase el vreodată. Îl înconjura strâns cu brațele și picioarele și gemea încet, cu icnete mărunte, sufocate, care-i făceau inima s-o ia razna. Trupul lui răspundea cu ghionți ușori, experimentali, iar brațele ei reacționau strângându-l tot mai tare, în timp ce șoldurile răspundeau mișcărilor cu impulsuri îngemănate.

La un anumit nivel, creierul lui încețoșat încerca să găsească o cale de a lepăda hainele de pe amândoi și se întreba dacă mai puteau aștepta până găseau patul.

Ceasul cuptorului ticăia, cu acul apropiindu-se de destinație, și deodată sună strident, risipind tăcerea încordată din bucătărie, cu același efect ca al unei explozii de dinamită.

Capitolul 3

Cody înțepeni, în timp ce mâinile sale își încetau mișcările seducătoare pe pielea ei satinată. Își retrase capul, respirând cu gâfâieli scurte și ascuțite, chinuindu-se să-și împrăștie ceața din jurul creierului.

Rebecca protestă față de această mișcare neașteptată, strângându-și degetele pe ceafa lui, pentru a-i trage gura înapoi spre a ei. Nu obținu rezultatul dorit și-și ridică genele grele, privindu-l întrebător. La câțiva centimetri, pe chipul frumos al lui Cody se citea o expresie de uluire șocată. Sub privirea ei, ochii lui se limpeziră, exprimând numai o respingere brutală.

– C...!

Cody îi privi trăsăturile aburite de pasiune și simți că-l cuprindea o panică pură, distilată. Mâinile lui părăsiră vinovate pielea îmbietoare de sub bumbacul roz, trăgându-i în grabă pulovărul la loc.

– Cody? șopti întrebător Rebecca, atrăgându-i din nou privirea spre fața ei.

– Rebecca...

Glasul lui suna sugrumat. Îi desprinse mâinile din jurul gâtului și încercă să se retragă. Dar nu se putea clinti. Ceva îl ținea imobilizat lângă ea.

Nedumerit, coborî privirea. Fusta Rebeccăi se ridicase pe coapse, iar picioarele ei îi înconjurau talia. Materialul roz se adunase în jurul șoldurilor, iar trupul îmbrăcat în doc al lui Cody îi apăsa strâns carnea fierbinte, împiedicându-l să vadă mai mult decât picioarele dezgolite, dar atâta era de ajuns. Nu-și putu stăpâni geamătul tremurător care i se desprinse din piept, nici tremurul ce-i străbătu degetele în timp ce-i desfăcea ușor picioarele și se retrăgea. Avu grijă să se uite numai la fața ei, în timp ce-i aranja fusta la loc.

– Rebecca... începu el din nou, oprindu-se când ea nu făcu decât să-l privească blând, încrezător.

– Ce s-a întâmplat?

Rebecca nu era sigură de ce încetase s-o mai sărute. Îi plăcuse imens și crezuse că și lui îi plăcea. Acum, însă, se uita la ea de parcă ar fi comis împreună o crimă.

– De ce nu mă mai săruți? Am greșit ceva?

– Nu... Nu, n-ai greșit nimic – eu am greșit, scrâșni el.

– Da...?

Rebecca era nedumerită.

– Ce anume?

– Ce anume?!? o privi Cody încruntat, împingându degetele prin păr. În caz că n-ai observat, am făcut mult mult decât să te sărut!

– A...

După ce stătu un moment pe gânduri, Rebecca înțelese:

– Vrei să spui că ăsta n-a fost un sărut normal, de noapte-bună, pe care aș putea să-l aștept după o întâlnire obișnuită?

– Nu! explodă Cody.

Gândul că Rebecca s-ar fi sărutat la fel cu alt bărbat îl făcea să se gândească la o omucidere.

Letargia senzuală care-o ținuse pradă pe Rebecca se dizolva cu repeziciune sub privirea încruntată și reacțiile iritate ale lui Cody. Oricât de mult îi plăcuse ei sărutul, era clar că el nu se simțise la fel de bine.

– Atunci, de ce m-ai sărutat așa? îl întrebă, enervându-se la rândul ei. Refuză, totuși, să se lase în voia lacrimilor care o amenințau.

– De ce m-ai sărutat tu pe mine așa? i-o întoarse el.

– Așa, cum?! strigă frustrată Rebecca. Tu ești profesorul, eu sunt eleva! Dac-am făcut ceva ce nu trebuia, de ce nu m-ai oprit?

– Să te opresc...? repetă el, nevenindu-i să creadă. Ești nebună? Ce bărbat în toate mințile ar opri o femeie care-l încolăcește cu picioarele și...

Își dădu seama deodată că, dacă nu se oprea chiar atunci, avea să dea de gol faptul că se aprinsese atât de tare încât nu se mai putuse gândi decât cum s-o ducă în cel mai apropiat pat.

– Of, la dracu'! mârâi el.

Îi mai aruncă o privire acuzatoare și frustrată, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din bucătărie.

Rebecca auzi ușa cu plasă trântindu-se, apoi bocănitul cizmelor lui traversând veranda. Motorul camionetei porni cu un huruit asurzitor, pietrișul scrâșni, aruncat de sub cauciucuri, după care zgomotul se pierdu rapid pe alee.

Fata rămăsese așezată pe bufet, cu privirea spre ușă. Nu știa dacă să plângă de dezamăgire, sau să urle enervată de plecarea lui atât de bruscă. Încă mai era amețită de impactul sărutului.

Nici nu mă mir că toate femeile necăsătorite din comitat visează la întâlniri cu Cody și prietenii lui! își spuse ea ca prin ceață. În toate planurile pe care și le făcuse, niciodată nu se gândise conștient la Cody Puckett ca la un posibil soț sau amant. Ideea o surprindea. Ridică degetele la buze, cu o mișcare nesigură. Încă mai simțea apăsarea caldă și dură a gurii lui. Pentru prima dată în viața ei, cunoștea plăcerea și durerea excitației neîmplinite și abia dacă reușea să înțeleagă, necum să accepte, că cel care-i trezise acea chinuitoare dorință frustrată care încă o mai îndemna să-l cheme înapoi era Cody.

Din păcate, reflectă ea deznădăjduită, nu simte și el același lucru.

După felul cum ieșise din casă val-vârtej, Rebecca nu se îndoia că era dezgustat și furios pe ea pentru că lăsase sărutul să scape de sub control. Sărutul care-i zguduise lumea și-i schimbase pentru totdeauna imaginea lui Cody, transformându-l pe prietenul din copilărie într-un bărbat misterios și dezirabil.

Dar tulburarea fierbinte provocată de Cody Puckett nu făcea parte din planurile ei. Ba chiar, hotărâse anume că o relație sexuală între ei era complet exclusă. Fusese convinsă că luase o hotărâre înțeleaptă în legătură cu refuzul de a amesteca sexul și prietenia...

Dar asta se întâmplase înainte ca el s-o fi sărutat.

Puțin îmi pasă! contrazise înverșunată Rebecca *mica voce sâcâitoare care tot insista că planurile ei de căsătorie se modificaseră irevocabil. Prietenia lui Cody e prea importantă pentru mine ca să risc s-o pierd. Nici nu mă gândesc la sex!*

Urcă furtunos la etaj, își smulse de pe ea fusta și puloverul roz, își luă cămașa, blugii și cizmele și porni spre hambar. Își petrecu restul după-amiezii greblând bălegarul din boxele cailor, curățind harnașamentele și rezolvând toate sarcinile neplăcute la care se putea gândi – dar nu-i folosi la nimic. Nu reușea să-și șteargă din minte senzația degetelor aspre și bătătorite ale lui Cody mângâindu-i cu atâta tandrețe pielea, nici pecetea gurii lui fierbinți pe a ei.

* * *

Cody începuse iar s-o evite pe Rebecca. Nervos, iritabil și derutat, nu reușea să împace afecțiunea protectoare pentru Becca, prietena lui de-o viață, cu debandada hormonilor care-i cereau să facă mai mult decât s-o sărute pe noua și senzuala Rebecca.

Joi la miezul nopții, când sună telefonul, nici nu avu nevoie să se întrebe cine era. O cunoștea pe Rebecca mult prea bine ca să spere că ar fi putut uita de promisiunea lui de a o duce sâmbătă la Union Saloon.

– La naiba! mormăi el. Mai bine să răspund – e prea încăpățânată ca să renunțe și să mă lase-n pace.

Lăsă televizorul deschis și, fără tragere de inimă, se duse la bucătărie să ridice receptorul.

– Mda, Rebecca, ce vrei?

Surprinsă, Rebecca rămase un moment amuțită.

– De unde-ai știut că eu sunt?

– De-acolo de unde știu și că beleaua începe cu „B" mare! replică el sec.

– Mmmph! pufni Rebecca. Insinuezi că-s o belea pe capul tău?

– Tu? Belea? De unde ți-a venit ideea asta?

Cu gândul la nopțile lui nedormite, Cody își înăbuși un geamăt.

– Numai belele mi-ai adus, de prima dată de când te-am văzut, cu codițe și murdară pe față.

– Nu încerca să te iei la ceartă cu mine, Cody, îl preveni ea. Te cunosc prea bine. De fiecare dată când nu vrei să faci un lucru, îmi cauți gâlceavă numai în speranța că-mi pierd calmul și uit ce voiam. N-o să țină.

– În regulă, consimți el. Dar merita o încercare. De ce m-ai sunat la miezul nopții, când orice om întreg la minte e-n pat și doarme?

De parcă n-aș ști! își spuse resemnat, rezemându-se de bufet, gata să-i asculte explicațiile.

– Voiam să știu dacă treci tu să mă iei, sau vrei să ne întâlnim direct la Union Saloon, sâmbătă. Și la ce oră.

– Te iau eu, răspunse scurt Cody. De ce-aș vrea să ne întâlnim acolo?

Rebecca răsuci firul telefonului pe un deget, ridicând din umeri, deși știa că n-avea cum s-o vadă.

– Mă gândeam că poate preferi să vin cu mașina mea, pentru cazul că te-ntâlnești cu cineva și vrei să plecați împreună.

– Eu te duc acolo, eu te-aduc acasă, declară el sec.

– Bine, răspunse Rebecca, ușurată că n-avea să plece de la Union Saloon însoțit de altă femeie. Și-ți mulțumesc. Mă bucur că nu voi rămâne singură de prima dată.

– Trec pe la opt, dacă-ți convine așa.

– Perfect.

Se întreba dacă era singur în seara aceea, sau avea vreo vizitatoare. Era un gând ciudat – care nu-i trecuse niciodată prin minte, în toți anii de când îl cunoștea.

– Voi fi gata sâmbătă seara, la opt.

– Bine, ne vedem atunci.

– Noapte bună, Cody.

Vocea ei era gingașă, slabă, aproape ezitantă. Cody se întrebă dacă era gata de culcare – și, dacă așa era, ce purta pe ea.

– Noapte bună, Rebecca.

Glasul lui își pierduse tonul răstit. Din el răzbătea o notă pe care Rebecca n-o mai auzise niciodată. În timp ce urca scara și mai târziu, stând culcată în pat cu privirea spre tavan, se întrebă ce însemna tonalitatea aceea ușor răgușită, aproape tandră.

* * *

– Rebecca! Rebecca Colter!

Vocea familiară și poruncitoare o opri pe Rebecca din mers, făcând-o să privească peste umăr. Ruby Summers venea spre ea pe trotuar, prin fața magazinului cu prețuri de cinci și

zece. Făptura scundă a femeii cărunte, de un metru și cincizeci și cinci, iradia energie, în timp ce parcurgea cu repeziciune distanța care le mai despărțea.

– Bună dimineața, Ruby, o salută fata cu un zâmbet cald și afectuos. Ruby îi fusese profesoară în clasa a treia și o încurajase mult pe orfana debusolată de-atunci.

– Frumoasă dimineață, nu-i așa?

– Da, cu siguranță.

Ochii căprui ai lui Ruby scăpărau de curiozitate prin ramele ochelarilor, observându-i înfățișarea.

– Dumnezeule mare, fată, ce-ai făcut cu tine?

Jenată, Rebecca își vârî o șuviță de păr după ureche, înainte de a-și netezi cu palma fusta albă de bumbac strânsă în talie, care-i ajungea până la jumătatea pulpelor. Bluza asortată nu avea mâneci, lăsându-i brațele suple expuse soarelui, și decoltată, cu nasturi mici coborând până la cureaua lată.

– Mi-am cumpărat câteva haine noi, răspunse ea, privindu-și fusta. Îți plac?

– Da, dădu din cap Ruby. Și era timpul să lași încolo toate cizmele și blugii ăia, zic eu.

O privi lung, speculativ.

– Cody nu te-a văzut îmbrăcată așa, cred, nu?

– Cody?

Rebecca simți că se înroșea ca focul.

– Păi, ăă, de fapt... a venit cu mine când mi le-am cumpărat.

– A venit cu tine...?!?

I-auzi, ce interesant...!

– Bine, și ce-a zis? Îi place noua Rebecca?

Dacă-i place noua Rebecca? Fata tăcu un moment, analizând întrebarea.

– De fapt, spuse ea în cele din urmă, nu sunt sigură dacă „place" e cuvântul cel mai potrivit.

Ba chiar, uneori sunt foarte sigură că noua Rebecca nu-i place deloc! își spuse ea, cu un junghi de durere.

– Nu. Ei, unii bărbați se-nfurie și dau din copite când se schimbă lucrurile, comentă Ruby cu un calm încurajator. Chiar și când schimbarea e-n interesul lor. Sunt sigură c-o să se obișnuiască să te vadă-n fustă, în loc de jeanși.

– Și eu sper, zâmbi Rebecca. Fiindcă acum, că am încercat fustele, mă-ndoiesc c-am să mai port prea des blugi.

– Bravo ție, o bătu aprobator Ruby pe braț cu mâna ei mică, deformată de artrită. Întotdeauna am considerat că era mare păcat ca femeile să nu mai poarte fuste și să ia pe ele tot timpul blugii ăia nesuferiți de doc. Fustele sunt mult mai comode.

– Sunt mai răcoroase, cu siguranță, fu Rebecca de acord, pornind pe trotuar alături de Ruby.

– Exact, confirmă bătrâna dând apăsat din cap.

Trecură prin dreptul farmaciei și al biroului lui Elizabeth Chandler, avocat, pentru a ajunge la fațada cu ferestre mari a Cafenelei lui Elsie. Ruby o prinse pe Rebecca de cot, trăgând-o după ea.

– Intră să le dai bună ziua fetelor, o invită ea. Vreau ca Bessie să-ți vadă ținuta asta nouă – știi cum se-nnebunește femeia aia după hainele frumoase.

– Da, știu, râse Rebecca, văzându-le pe cele trei femei așezate la masa acoperită cu mușama de lângă fereastră. Bună dimineața, doamnelor!

– Ei, ia uită-te la tine! îi zâmbi radioasă Elsie Grant, cu ochii căprui luminându-i-se de admirație prietenoasă înapoia ochelarilor cu rame metalice.

– Rebecca, arăți de-a dreptul senzațional! declară și Bessie Anders, cu un zâmbet încântat luminându-i binevoitor fața machiată cu multă artă. De unde-ai găsit îmbrăcămintea asta așa de îndrăzneață?

– S-a dus cu Cody la cumpărături, el a ajutat-o să și le aleagă! anunță Ruby, cu o licărire plină de înțeles în ochii ei ca alunele, în timp ce privirea îi alerga de la una la alta.

Ochii lui Bessie se rotunjiră de uimire, și întoarse repede capul spre Rebecca.

– A...! exclamă ea, cu vocea sufocată de emoție. Așadar, Cody a ales îmbrăcămintea asta!

– Păi, nu tocmai... explică Rebecca. Vânzătoarea m-a ajutat să-mi aleg câteva costume, și mi le-am definitivat pentru Cody.

Își privi năsturașii care-i coborau pe piept ca un șirag de perle, amintindu-și de fascinația lui Cody față de încheietorile mici.

– Dacă țin bine minte, mi-a spus că arăt „drăguț".

– „Drăguț"? Hummph! pufni Hazel Morrison, clătinând din cap cu dezgust. Bărbații! Tipic pentru ei!

Își legănă degetul arătător spre Rebecca.

– Arăți minunat și-aș fi gata să pariez că la fel și-a zis și Cody Puckett, numai că-i prea ferecat la limbă ca s-o spună și cu voce tare!

– Cody? întrebă Rebecca nevenindu-i să creadă. Îndoi-m-aș, Hazel, Cody n-a ezitat niciodată să spună pe față ce-i trece prin minte.

– Poate, răspunse Hazel, dar la o adică, nici nu te-a văzut vreodată arătând ca o femeie, nu?

– Da...

Rebecca nu era convinsă, dar Hazel avea niște opinii beton armat și nimeni n-ar fi încercat s-o contrazică.

– Cu siguranță, nu m-a mai văzut niciodată îmbrăcată cu fustă sau rochie.

Putea accepta atâta lucru, fără să-i dea dreptate lui Hazel. În nici un caz nu putea recunoaște că noua ei imagine îi displăcea total lui Cody – ca să nu mai vorbească despre talentul la sărutat...

– Ține mine ce-ți spun eu, continuă Hazel, dând cu convingere din capul ei cu păr argintiu. N-are cum să nu fi fost impresionat.

– Să te-mbraci iar cu hainele astea data viitoare când îl vezi, și să-i mai ceri părerea, o sfătui Bessie. Când o să vă mai vedeți din nou?

– Diseară, răspunse Rebecca. Mă duce la Union Saloon.

– I-auzi! exclamă Ruby, schimbând o privire conspirativă și triumfătoare cu celelalte trei cucoane. Nu știam că sunteți în întâlniri!

– A, nici nu suntem! se grăbi Rebecca s-o asigure. Cody a acceptat să vină cu mine ca să nu stau singură.

Vedea clar după expresiile lor că-și formaseră o părere greșită.

– Înțelegeți, le explică ea în continuare, am hotărât că trebuie să ies din doliul după unchiul Joe și să devin mai sociabilă. Cody a fost de acord să mă ajute – și să mă ia cu el la Saloon, ca să nu stau acolo singură. Dar nu e o „întâlnire". Nu face decât să-mi dea o mână de ajutor.

– Mhmmm...! dădu din cap înțelepțește Ruby, vizibil neconvinsă de explicațiile Rebeccăi.

Fata privi fețele celorlalte trei femei și-și dădu seama că trăseseră singure concluziile. Își înăbuși un geamăt. Dacă afla că numele lor erau asociate romantic, Cody probabil ar fi făcut o criză!

– Credeți că ținuta asta va fi potrivită pentru diseară? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

– Da, răspunse prompt Bessie. Vecina mea mi-a spus că femeile de-acolo poartă aproape tot ce vor – de toate, de la blugi de doc până la rochii de mătase.

– Bun, atunci n-am să mă simt ridicol de elegantă, zâmbi ușurată Rebecca.

Apoi văzu ceasul de pe perete, înapoia tejghelei, și făcu ochii mari.

– Dumnezeule, ia uite cât e ora! Trebuie să fug, mai am o duzină de treburi pe ziua de azi. Pa!

Un cor de „pa"-uri răsună pe urmele ei, punctat de clopoțelul muzical al ușii care se închise. Cele patru femei se aplecară să-i urmărească silueta îmbrăcată în alb care se îndepărta, dispărând după colț.

– Ei! făcu satisfăcută Ruby, așezându-se pe singurul scaun liber de la masă. De-asta ce mai ziceți?

– Zic că încă nu s-au prins! declară Elsie cu obișnuita ei sinceritate brutală, sorbind din cafea.

– Dar e clar că-s pe drumul cel bun, interveni încântată Bessie. Au întâlniri!

– Da, dar ea nu știe că-i o întâlnire, se încruntă Hazel. Iar el găsește că arată „drăguț". Mie asta nu mi se pare prea încurajator.

– Hmmph! pufni Ruby. Nu cred nici o clipă că un mascul cu sânge-n vene poate s-o vadă pe Rebecca Colter în ținuta asta, fără să simtă nimic. Cred că minte cu nerușinare, iar ea e prea inocentă ca să-și dea seama.

– S-ar putea, confirmă încet Hazel. Dar eu tot nu-s convinsă că-i bine să-i lăsăm să se descurce singuri. În ritmu-n care-o țin, nu vedem noi nuntă încă vreo câțiva ani de-acum încolo!

– Și ce propui? se interesă Elsie, ridicând din sprâncene spre prietena ei.

– Nu știu... recunoscu Hazel fără tragere de inimă... În afară de-o bombă pe care să le-o aruncăm, în cap, nici nu-s sigură ce-ar merge...

– Am o idee! anunță Ruby.

– Ia s-auzim!

– Cred că putem presupune că, diseară la Saloon, Cody n-o să fie singurul bărbat care să caște ochii la Rebecca, începu ea, așteptând ca prietenele ei să confirme din capete. Și cred că mai putem presupune și că el o să observe imediat. Putem pune prinsoare că n-o să-i placă toată atenția pe care-au să i-o acorde ceilalți și va deveni gelos. Așa că...

Se aplecă mai aproape, aruncând o privire spre singurul client care mai era în cafenea, la o masă din colțul opus.

– Propun să-i trimitem luni un buchet mare de trandafiri Rebeccăi, ca de la un admirator anonim. Dacă nu-i deja gelos, chestia asta o să-l pună pe Cody pe gânduri.

– Bună idee, îi dădu dreptate Bessie. Nimic nu se compară cu un rival pentru a-l face pe un bărbat să se uite mai bine la ce nu vede de nas.

– De acord, încuviință și Hazel. Ce părere ai, Elsie?

– Nu strică... murmură încet Elsie, îngândurată; buzele i se arcuiră încet într-un zâmbet. Și s-ar putea să-i facem un pustiu de bine tinerelului nostru. Va să zică, o găsește pe Rebecca „drăguță" – ha! hohoti ea scurt. Cred că merită o doză zdravănă de concurență.

* * *

– Hei, Cody!

– Mda?

La jumătatea scării, Cody se întrerupse din lucru și ridică privirea, mijind ochii în soare.

– Mai adu-mi niște cuie, da? îi ceru Luke cu buzele strânse, vorbind pe lângă cele trei cuie pe care le avea deja vârâte în colțul gurii; stătea în genunchi pe acoperișul hambarului mare, cu ciocanul în mână.

– Sigur, răspunse Cody și continuă să coboare scara.

– Cum vă merge, băieți? întrebă Zach, strigând peste bocăniturile ciocanului, în timp ce ieșea încet de la umbra de pe verandă, rezemat în baston, până ajunse sub streașină. Se uită în sus, inspectându-i cu privirea pe cei trei bărbați de pe acoperiș, după care coborî capul spre Cody.

– Merge bine, tată – acuș e gata, răspunse Cody, ridicându-și pălăria Stetson de pe părul umed de transpirație, ca să se răcorească sub robinet. Până-n după-amiaza asta, o să avem un acoperiș prin care nu mai intră apa, data viitoare când o să plouă.

– Perfect, dădu aprobator din cap Zach.

Își privi fiul cum se cățăra ca o pisică pe scară, neluând în seamă frustrarea că propriul lui picior vătămat nu-i mai îngăduia o asemenea libertate de mișcare.

– Mai bine veniți în casă și mâncați ceva, băieți! mai strigă el, privindu-l pe Cody cum pășea cu grijă peste țigle.

– Mersi, Zach, replică Russ, zâmbindu-i, da' suntem aproape gata. Mai bine să terminăm aici, și pe urmă venim.

– Auzi, Zach? strigă și Luke, ștergându-și fața cu un antebraț. Eu n-aș zice nu la o bere rece, dacă ai una.

– Sigur că da, fiule.

Zach porni spre casă, unde berea aștepta în frigider.

Peste aproape o oră, cei patru terminară și i se alăturară lui Zach în bucătărie. La fel ca restul camerelor din casă, și aceasta era curată și spațioasă. Și se vedea clar că era domeniul unui burlac. Nici un buchet de flori nu împodobea masa pătrată de stejar de sub fereastră, de când Margaret Puckett murise de cancer, cu aproape zece ani în urmă.

Luke se așeză la masă, cu picioarele sale lungi întinse, înfulecând un sandviș.

– Ce faceți diseară, băieți? se interesă Zach, înghițind ultima îmbucătură de sandviș cu o gură de bere rece.

– Nimic interesant, răspunse Luke. O să ardem și noi gazu' la Union.

– Ar trebui să vii și tu, Zach, spuse alene Gabe, zâmbindu-i cu ochii încrețiți la colțuri.

– Mda, interveni și Luke, zâmbind la rândul lui. Hai să urli cu noi la lună.

– Nnț! refuză Zach invitația, cu o ridicare din umeri. Eu-s prea bătrân ca să mai urlu la lună.

– Eu n-am auzit așa, rânji Russ, gesticulând spre el cu sticla de bere pe jumătate goală. Din câte-am auzit, văduvele te găsesc o partidă grozavă – mai ales Elsie Grant.

Se aplecă înainte.

– Și, după cum zice soră-mea, se bârfește că s-ar putea să te intereseze și ea pe tine, de vreme ce-n ultimul timp tot mereu te-nvârtești pe la cafenea.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Zach cu îndreptățită indignare. Mă duc acolo fiindcă face a mai bună plăcintă pe care-am mâncat-o-n viața mea, nu pentru c-aș muri s-o văd pe Elsie!

– Nu știu, tată... murmură Cody, privindu-l cu gravitate prefăcută. Toate văduvele-s cucoane foarte arătoase, da' Elsie mai are și avantajul că-i cea mai bună bucătăreasă din tot comitatul. Se poate și mai rău...

– Nu mă interesează decât plăcinta ei cu mere! mârâi Zach.

Cei patru tineri râseră.

– Lasă, Zach, că suntem alături de tine, îl consolă Lucas. Nu suntem decât o gașcă de burlaci get-beget, nu-i așa, băieți?

– Corect!

Glasul profund al lui Cody le ținu isonul lui Russ și Gabe, care încuviințau ridicându-și sticlele în semn de salut.

– La naiba! aruncă Gabe, amuzat. N-avem de ales. Cine să ne ia pe noi?

Rebecca.

Cuvântul răsărise spontan în mintea lui Cody, împreună cu o imagine color a feței ei, imediat după ce o sărutase.

Și n-o să-l ia pe nici unul dintre voi, decât peste cadavrul meu!

Surprins, Cody își alungă gândul din minte. Nu-i treaba mea pe cine alege, își spuse el înverșunat.

Dar cuvintele Rebeccăi continuau să-l urmărească: Nu există nici o femeie în Steretts Valley, între șaisprezece și șaizeci de ani, care să nu se aprindă când vă vede, pe oricare dintre voi patru. Când nu bârfesc despre ultima cu care vă întâlniți, speculează cum ați fi la pat – și se roagă să aibă o ocazie de a afla.

Nu vreau să afle și ea. Nu și Rebecca.

Sentimentele lui la adresa vecinei erau complet încâlcite și nesigure. Pe de o parte, era o fată pe care o supraveghease și o protejase de când avea opt ani. Pe de altă parte, acum era o femeie de douăzeci și trei de ani, a cărei gură și trup dornice îi propulsaseră hormonii la galop, făcându-i praf și pulbere bunul simț și toate intențiile nobile.

– ...așa că ne-ntâlnim acolo pe la opt, Cody.

Cody se smulse din gânduri, pentru a-l vedea pe Gabe împingându-și scaunul de la masă ca să se ridice.

– Scuză-mă, Gabe, ce-ai zis?

– Ziceam că ne vedem diseară la Saloon, pe la opt.

– Mda, bine.

Zach și Cody îi conduseră pe ceilalți trei pe ușa din spate.

– Sigur nu vii și tu cu noi, Zach? insistă Russ, oprindu-se înainte de a se urca în camionetă. Musai să fie pe-acolo și ceva femei nebunatice – chiar dacă Elsie n-o să vină.

– Aveți voi grijă de femeile nebunatice, răspunse Zach cu un zâmbet. Am o-ntâlnire c-un western cu Alan Ladd, diseară la televizor.

– Atunci, o să se-ocupe Cody și de partea ta de femei nebunatice, replică Russ.

Pe una am s-o aduc cu mine, răspunse Cody în sinea lui, cu un geamăt neauzit. Și nu-s deloc sigur dac-am să fiu în stare să mă ocup de ea.

* * *

Nu mă amestec. Îi ofer Rebeccăi un mijloc de transport. Atâta tot. Doar un mijloc de transport – punct. Nimic altceva.

În clipa când Rebecca îi răspunse la ușă, știu că planul lui era sortit eșecului.

– Bună, Cody.

Vocea-i era înceată, aproape sufocată. Îi trimise un junghi de dorință pură prin șira spinării, adunându-se în abdomen.

– Bună, Rebecca.

Da' când am început s-o numesc „Rebecca" în loc de „Becca"?

Nu-și putea aduce aminte. Privirea lui îi cutreieră părul blond ca grâul care-i încununa creștetul, urmări căderea lucitoare a pletelor pe umeri, mângâie pielea gâtului și a brațelor și contură curbele sânilor și ale taliei, până la arcuirea șoldurilor și a coapselor, în drum spre degetele de la picioare cu vârfuri trandafirii. Bluza și fusta erau făcute dintr-un material alb și subțire care se mula delicat pe formele trupului.

– Ești gata de plecare?

– Da.

Rebecca își luă poșeta și un șal subțire și ieși pe verandă, pe lângă el.

Cody o urmă tăcut pe alee, după care îi deschise portiera camionetei. Rebecca îl privi cum se așeza la volan, portiera se închise cu un zgomot înfundat, iar cheia fu răsucită în contact. Interiorul cabinei mirosea slab a after-shave. Fata era intens conștientă de mirosul masculin îmbătător și-i trecu prin minte că mai circulase cu mașina aceea de-o mie de ori și niciodată nu se mai simțise jenată.

Și-atunci, de ce mă simt acum altfel? Se poate ca un singur sărut să mă fi schimbat atât de mult?

Își coborî genele, ascunzându-și privirea, în timp ce încerca să reziste impactului pe care-l avusese Cody asupra simțurilor ei.

– În dimineața asta m-am întâlnit cu Ruby Summers, la Winlock, comentă ea.

– Zău?

Cody îi aruncă o privire piezișă.

– Și ce mai e nou cu Temutul Cvartet?

– Cody! râse Rebecca. Rușine să-ți fie! Nu le numi așa pe văduve!

– De ce nu? Văduvioarele alea patru, mici și șmechere, pot băga frica-n sufletul oricăror patru bărbați de zece ori cât ele.

În glasul lui profund se simțea o notă de afecțiune răutăcioasă.

– Niciodată n-ai iertat-o pe Ruby pentru că te-a pocnit cu rigla când erai în clasa ei, îl acuză Rebecca pe un ton tachinător.

– Pe bune, confirmă Cody. Femeiușca asta mărunțică trepida de energie. Iar scatoalcele pe care le trăgea cu rigla aia nu erau deloc drăgăstoase, dă-mi voie să-ți spun.

– N-am de unde să știu, răspunse Rebecca. Pe mine nu m-a croit niciodată cu rigla.

– Ha! exclamă el. Fiindcă erai fată. Dac-ai fi intrat în belelele normale pentru orice băiat de clasa a treia, ai fi simțit și tu cum era.

– Vrei să spui că doamna Summers le acorda un tratament preferențial fetelor? întrebă ea cu falsă indignare.

– Mhm, exact asta vreau să spun.

– Hmm, n-am să te cred nici moartă!

– Ei bine, ăsta-i adevărul, îi zâmbi Cody. Ajunge să întrebi orice băiat care-a avut-o profesoară în clasa a treia.

– Presupun că adevărul adevărat e că întotdeauna făceai câte ceva ce nu trebuia și, cel mai probabil, meritai cârpelile alea.

– Cine, eu? reuși Cody să se arate lezat. Glumești, pesemne!

Încă se mai certau vesel, când ajunseră la parcarea din spatele localului Union Saloon.

– Ei, spuse Cody oprind motorul, cu o privire piezișă spre Rebecca, în interiorul dintr-o dată prea tăcut al cabinei. Am ajuns.

– Da.

Rebecca își umezi buzele uscate cu vârful limbii, reușind un zâmbet tremurător.

Lui Cody îi venea să întoarcă mașina și s-o ducă înapoi acasă. Avea presentimentul neplăcut că transformarea creată cu ajutorul hainelor și al machiajului, care zguduise fundațiile relației lui cu Rebecca, nu era decât un preludiu.

– Încă mai ești hoărâtă s-o faci? întrebă el, aproape sperând să-i răspundă că nu.

– Da.

Rebecca trase adânc aer în piept, aruncându-i o privire solemnă.

– Sunt sigură.

În timp ce-i susținea privirea, Cody simți o schimbare stranie, primordială, într-însul.

– Bine, spuse el în cele din urmă.

Coborî ochii și deschise portiera.

– Hai, să mergem.

* * *

– Maică Pre...!

Russ Sarver se îndreptă pe scaunul de lemn cu spătar înclinat, unde stătuse tolănit, cu ochii căprui aurii îngustându-i-se de surprindere.

– Cine-i femeia aia care-a intrat cu Cody?

Dintre cele nouă persoane înghesuite în jurul mesei rotunde cu opt locuri, numai roșcata așezată lângă el îl auzi. Se aplecă înainte, privind spre ușă, și strâmbă din nas nedumerită, cu o expresie contrariată în ochii ei căprui.

– Nu-s sigură...

– La cine vă uitați?

Gabe Sterett, așezat în fața lui Russ, cu spatele spre intrarea în bar, se uită peste umăr și zări perechea oprită în ușă. Ochii i se îngustară un moment, apoi pe chipul cu oase dure i se întinse încet un zâmbet.

– Ei, fir-aș al dracului!

Fluieră ușor, plimbându-și admirativ ochii verzi peste silueta unduitoare a blondei de lângă Cody.

– E Rebecca.

– Rebecca? se aplecă Russ înainte, privind lung, apoi expresia i se însenină. Să mă ia naiba dacă n-ai dreptate! murmură el uluit. Este Rebecca.

– La ce vă holbați? întrebă Patricia Martin, deloc mulțumită că doi dintre cei mai râvniți burlaci din Steretts Valley erau atenți la altcineva. Își înfoie nervoasă părul negru, lung până la umeri, și reuși să-și frece sânii de umărul lui Gabe, întorcându-se să-i urmărească privirea.

– La Rebecca Colter.

Gabe o privi pe brunetă în față, observând că buzele roșii i se bosumflaseră năzuros.

– Femeia care-i cu Cody? pufni Patricia neîncrezătoare. Nu poate fi ea, Rebecca e doar un copil.

Luke Morgan, a cărui atenție fusese atrasă de privirea fascinată a lui Russ, auzi comentariul Patriciei și chicoti. Ochii lui aproape negri de luminară de afecțiune și interes masculin, în timp ce o privea pe blonda din ușă.

– Patricia, iubito, domnișoara aia de lângă Cody nu-i un copil.

Iritată, Patricia se foi pe scaun, fără ca prin minte să-i treacă nici un răspuns.

* * *

Când intrară în zgomotosul Union Saloon, Cody își puse o mână pe talia Rebeccăi, cu un involuntar gest posesiv. Se opriră în prag, cercetând cu privirea sala spațioasă.

– Hei, Cody!

Glasul masculin profund ajunse la urechile lui Cody chiar în momentul când privirea lui îi găsi pe cei trei pe care-i căuta, așezați cu un grup la o masă rotundă, pe la jumătatea salonului. Salută cu un gest și, însoțit de Rebecca, își croi drum printre grupurile de oameni care stăteau la marginea ringului de dans.

Brațul lui Cody petrecut pe după mijloc și prezența lui solidă, familiară, alături, risipiră repede nervozitatea Rebeccăi. Fata privi în jur, spre formația de pe mica estradă din capătul ringului de dans, și zâmbi.

– Tare-mi place muzica asta!

Se întoarse încântată spre Cody să-i spună ceva la ureche și nu-l văzu pe bărbatul din fața ei care făcu un pas lateral, blocându-i calea. Se ciocni de spatele lui lat, pierzându-și echilibrul.

– O, scuză-mă, Lew, îmi pare atât de rău...

Cowboyul cel înalt se întoarse s-o privească.

– Nici o problemă...

Interesul de pe chipul lui era amestecat cu o uimire crescândă.

– Rebecca?

Lui Cody nu-i fu greu să descifreze expresia lucrătorului la fermă și, cu un salut scurt din cap, o conduse pe Rebecca mai departe, spre destinație.

– Bun-nă...

Chipul atrăgător al lui Russ Sarver era luminat de admirație masculină, iar privirea amenințătoare pe care o întâlni în ochii verzi ai lui Cody îl făcu să zâmbească ironic, înălțând o sprânceană.

– 'Seara, Cody, de ce nu ne-ai spus c-aduci cu tine o femeie frumoasă?

– N-ați întrebat, replică scurt Cody.

Îi întâmpină un cor de saluturi din jurul mesei. Chiar atunci, orchestra atacă o melodie lentă, iar femeile din grup începură să-și îmbie soții și iubiții, trăgându-i spre ringul de dans.

Patricia aruncă o privire lungă spre Gabriel, dar acesta n-o lua în seamă. Cu un aer jignit, îi întoarse spatele, apucă mâna lui Rusty Wells, unul dintre bărbații neînsoțiți de la masă, și-l trase după ea pe ring.

Gabe nici măcar nu observă.

– Păi, ce naiba, Cody, spuse el vesel, zâmbindu-i Rebeccăi în timp ce-i trăgea un scaun care tocmai se eliberase, lângă al lui. M-aș fi așteptat să te lauzi că ai o întâlnire cu cea mai drăguță femeie din oraș.

Cu chipul lipsit de orice emoție, Cody o simți pe Rebecca strecurându-se de sub brațul lui, pentru a se așeza pe scaunul oferit de Gabe. Vrea să-și încerce aripile, își reaminti el, ignorând stoic junghiul de durere neașteptat. Încearcă să nu mai fii așa de egoist.

– Pentru că nu-i o-ntâlnire, replică el, așezându-se pe scaunul rămas gol din stânga Rebeccăi. Întâmplător, amândoi veneam aici în seata asta, așa că am adus-o cu mașina. Nu-i așa, Rebecca?

– Exact.

Rebecca îi susținu privirea, ridicând din bărbie provocator când observă mușchiul care-i palpita pe obraz, arătând cât îi displăcea situația.

– Cody a acceptat să mă aducă aici în seara asta, ca să văd ce-am pierdut în serile de sâmbătă pe care le-am petrecut acasă, atâția ani.

Cei trei bărbați de la masă observară scânteile produse de schimbul de priviri dintre Rebecca și Cody și se uitară unul la altul.

– Păi, spuse tărăgănat Gabe, e drăguț din partea lui Cody c-a făcut pe șoferul pentru tine, Rebecca. Cred că nouă ne revine datoria să ne-asigurăm c-ai să te distrezi bine în prima ta seară la Union Saloon.

Îi zâmbi placid lui Cody, înainte de a se ridica, întinzând o mână spre Rebecca.

– Îmi acorzi mie primul dans, dulceață?

– Nu-s sigură că știu cum, răspunse Rebecca, privind neconvinsă spre cuplurile de pe ring.

– Nici o grijă, te-nvăț eu.

Gabe vorbea atât de sigur pe sine, încât Rebecca îl crezu. Îi zâmbi încântată și-l luă de mână, familiar.

– Bine, dar dacă te calc pe picioare, să nu te plângi!

Cody nici nu apucă să protesteze. Gabe o și trăsese pe Rebecca spre ringul de dans, luând-o în brațe.

– Da' știu că Rebecca arată grozav! comentă Luke Morgan. Ce schimbare! Noi, toți cei de-aici, încă ne mai gândeam la ea ca la un copil – și când colo, a crescut peste noapte!

– Mda, îi ținu isonul Russ, și exact în locurile unde trebuie!

– Ține-ți gura! se burzului Cody.

– Hai, lasă, ridică Russ mâinile într-un gest împăciuitor, că n-am vrut să jignesc pe nimeni – n-am zis decât că-i o femeie frumoasă, c-un trup extraordinar.

– Fă bine și păstrează-ți părerile pentru tine! mârâi Cody. Aici e vorba de Rebecca!

– Păi Russ nu zice decât ce gândește orice mascul cu hormoni normali când se uită la ea, interveni rezonabil Luke.

– Mda, bine, mai bine să nu zică nimic despre trupul ei, atunci când pot să aud și eu! scrâșni Cody amenințător.

Luke și Russ mai schimbară o privire semnificativă, cu amuzamentul întipărit pe chipuri. Gelozia lui Cody nu le scăpase.

– Eu mă duc la bar.

Cody își împinse scaunul, smulgându-și privirea dinspre fața însuflețită a Rebeccăi, care-i zâmbea lui Gabe Sterett.

– Știi, Luke, comentă meditativ Russ, în timp ce-l privea pe Cody îndepărtându-se spre bar, cred că Rebecca-l interesează destul de mult pe Cody.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse Luke tărăgănat. Întotdeauna m-am așteptat ca, mai devreme sau mai târziu, Rebecca să se trezească și să iasă din coconul ei. Da' niciodată n-am crezut că, atunci, Cody avea să fie atât de-al naibii de orb și de-ncăpățânat.

– Mă rog, eu n-am aceeași problemă, spuse încet Russ, cu ochii îngustându-i-se gânditor spre Rebecca și Gabe. Dacă fata nu mă refuză scurt, am de gând s-o invit în oraș.

– Mai bine cumpără-ți un bilet și treci la rând, replică Luke, cu o gropiță apărându-i scurt lângă gură.

– A, mda, zâmbi Russ. Crezi c-o să iasă cu tine înaintea mea?

– De ce nu? i-o întoarse Luke încrezător. Sunt o partidă mai bună ca tine, Sarver.

Hohotul de râs al lui Russ făcu capetele celor din jur să se întoarcă spre ei.

– Ești plin de tine, Morgan – pariez pe-un pol c-o să iasă cu mine mai întâi!

– Primesc, răspunse vesel Luke, închinând cu sticla de bere, înainte de a trage o dușcă prelungă. La naiba, oricum n-avem nici o șansă. După cum se uită la Cody, mă-ndoiesc c-o să iasă cu oricare dintre noi.

– Cred că ai dreptate, fu Russ de acord.

– Și-n plus, continuă Luke pe gânduri, Cody nu pare dispus să împartă – când își iese din țâțâni, parc-ar fi dracu' gol! Cel mai ușor mod să scoți un om din pepeni e să te pui între el și femeia lui. Dacă-ncepe să care la pumni, am să te-mping pe tine-n față.

– Ai nevoie de mult ca să-l scoți pe Cody din papuci, ridică din umeri Russ. Suntem cei mai buni prieteni ai lui – dacă-i așa de-al naibii de-ncăpățânat încât nu recunoaște că-i nebun după ea, suntem datori să-l ajutăm să-nțeleagă adevărul, dându-i noi niște întâlniri.

– A, mda, că bine zici! remarcă ironic Luke. Când i-oi explica asta lui Cody, sunt sigur c-o să te pupe pe amândoi obrajii și-o să te mângâie pe creștetul ăla pătrat.

Ridică privirea, la timp ca să-i vadă pe Gabe și Rebecca părăsind ringul de dans. Cody tocmai se întorcea și el la masă, cu două sticle de bere.

– Uite-i că vin – și-acum, am s-o invit pe Rebecca la dans!

Capitolul 4

Când mai avea câțiva pași până la masă, Cody îl văzu pe Luke luând mâna Rebeccăi dintr-a lui Gabe și trăgând-o iar după el spre ringul de dans. Ochii i se îngustară, mâinile i se strânseră cu înverșunare împrejurul sticlelor de bere și făcu doi pași spre ei, înainte de a se stăpâni. Își înfruntă pornirea instinctivă de a se duce direct pe ring, ca s-o ia pe Rebecca din brațele lui Luke.

Nu-i plăcea felul cum reacționa față de atenția pe care i-o acordau Rebeccăi prietenii lui. Îi cunoștea pe Russ, Luke și Gabe din ziua când înfruntaseră împreună prima zi de școală primară. De-atunci, rămăseseră prieteni nedespărțiți. Din când în când, de-a lungul anilor, câte unul sau doi dintre ei se ciondăniseră amical pentru vreo femeie, dar Cody nu făcuse parte niciodată dintre combatanți. La drept vorbind, el fusese „liniștitul" grupului, și cu toate că unii din afară își dădeau seama de acest lucru, reputația lui de fustangiu se formase mai mult prin asociere. Avea însă sentimentul incomod că Rebecca era singura femeie pentru care ar fi putut ajunge să se încaiere cu unul dintre prietenii lui.

Îndârjit, se întoarse dinspre ringul unde fata râdea încântată, cu părul blond înfoiat într-o volbură aurie, și li se alătură lui Gabe și Russ, la masa rotundă.

Gabe aruncă o privire spre expresia sumbră a lui Cody. Judecând după iritarea lui vizibilă, seara nu se arăta deloc plicticoasă.

– Ce s-a mai schimbat Rebecca! remarcă el, privindu-l pe Cody cum se trântea pe un scaun liber.

– Mda, răspunse acesta evaziv, înainte de a ridica o sticlă chihlimbarie pentru a-și turna pe gât berea fără să-i simtă gustul.

– Din ce cauză a făcut-o? Știi cumva?

Cody privi o clipă posomorât mulțimea dansatorilor înainte de a răspunde:

– Cică nu vrea să mai trăiască așa, ca o călugăriță, ci să se distreze și ea. Vrea să se mărite.

Buzele lui Gabe se adunară într-un fluierat scăzut de uimire.

– Nu, pe bune...?! replică el gânditor. Și a zis cu cine vrea să se mărite?

– Mda, răspunse iar prietenul lui, scurt.

Cei doi îl priveau în așteptare, dar Cody nu mai spuse nimic.

– Ei, îl îmboldi Russ în cele din urmă, și cine-i norocosul?

– Întreab-o pe Rebecca, dacă vrei să afli, replică repezit Cody.

– Ce să mă-ntrebe?

Cuvintele ei se auziră clar prin rumoarea mulțimii, iar Cody se răsuci pe scaun, pentru a o vedea pe Rebecca privindu-l.

Luke îi trase scaunul, iar Rebecca se așeză recunoscătoare, cam înroșită și cu răsuflarea tăiată după dansul rapid.

Privi spre cei din jur, dar Gabe și Russ nu răspunseră, așa că reveni cu ochii la Cody.

– Ce-i spuneai să mă-ntrebe? se interesă ea, și mai curioasă.

Cody îi împinse în față a doua sticlă de bere, așteptând-o să soarbă.

– Gabe vrea să știe cu cine te-ai hotărât să te măriți, spuse el brutal.

Rebecca se înecă și înghiți repede lichidul rece, tușind, în timp ce privirea i se repezea spre ochii lui Cody. Chipul acestuia era rigid, lipsit de orice expresie, dar din ochi îi țâșneau scântei verzi ca smaraldul, pe sub sprâncenele încruntate.

– Păi, Cody, spuse ea dulce, sfidându-l cu ochii ei albaștri. Cu tine, bineînțeles.

Trupul puternic al lui Cody zvâcni, apoi încremeni ca piatra, în timp ce-n adâncurile ochilor îi pâlpâiau flăcări.

– Bineînțeles, repetă el încet, privindu-i printre pleoape trăsăturile rebele, înroșite. Cu cine altcineva?

Luminile scăzură și, pe estradă, formația începu să cânte o baladă lentă. Ceilalți trei de la masă observau duelul tăcut al voințelor, dar Cody și Rebecca nu erau conștienți de spectatori; parcă ar fi fost singuri la masa aceea.

Susținându-i privirea, Cody se ridică de pe scaun și o prinse de mână.

– Hai să dansăm, mârâi el gros, încordat.

Rebecca începu să se miște țeapăn, conștientă de tensiunea care vibra în trupul dur aflat la doar câteva degete distanță de al ei.

– De ce le-ai spus că eu sunt cel cu care plănuiești să te măriți? întrebă el, trăgând-o mai aproape.

Buzele lui îi atinseră tâmpla, iar respirația îi adie peste pielea sensibilă a urechii și obrazului ei.

– De ce le-ai spus că vreau să mă mărit? ripostă ea, dându-și capul pe spate ca să-l privească.

– M-au întrebat ce anume te-a făcut să te schimbi.

– Și singurul răspuns pe care l-ai găsit a fost c-am luat-o la vânătoare de soți? se răsti Rebecca atât de furioasă, încât nici nu observă când Cody o trase mai aproape, ajungând piept în piept.

Cody ridică din umeri.

– Mi s-a părut răspunsul cel mai potrivit – în fond, e adevărat, nu?

– Sigur că-i adevărat! Dar asta nu-nseamnă că trebuie să le spui tuturor bărbaților din oraș!

– Nu le-am spus tuturor bărbaților din oraș...! începu el să protesteze.

– Nu, numai celor trei de pe lista mea de posibili soți!

– Of, la dracu', mârâi Cody. Am putea să ne certăm așa toată seara, Rebecca. Mai bine să tăcem din gură și să dansăm.

– Hmmph, pufni Rebecca, fierbând în sinea ei. Bărbații!

Cuvintele îi sunară înfundat în cămașa lui Cody, care o strânse și mai tare, făcându-i nasul să se înfigă în pieptul lui acoperit cu bumbac.

– Ce ziceai? o întrebă, atingându-i din nou urechea cu buzele.

Rebecca se cutremură, simțind cum gura lui caldă îi mângâia pavilionul sensibil al urechii.

– Nimic, mormăi ea distrasă și dintr-o dată conștientă de trupul lui fierbinte și dur, lipit de curbele ei delicate.

Câteva momente domni tăcerea, în timp ce se mișcau încet, sincronizat, pe ritmul muzicii.

Formația cântă două balade, înainte de a trece la o melodie country rapidă.

Zguduită, Rebecca se desprinse din cercul brațelor lui Cody. Din fericire pentru liniștea ei sufletească, înainte de a ajunge la masă, unde ar fi trebuit să-i facă față din nou lui Cody, îi luă în primire Gabriel.

– E cântecul nostru, Rebecca, o tachină el. Mai ții minte pașii pe care i-ai învățat de la mine?

– Sigur că da, răspunse ea cu un zâmbet forțat.

Și, evitând ochii lui Cody, îl lăsă pe Gabe s-o tragă din nou în mijlocul dansatorilor.

Dansul lent în brațele lui Cody îi generase o dorință fierbinte și intensă care o lăsa buimacă, golită, jinduind după ceva mai mult. Era aceeași senzație tulbure care o neliniștise când Cody o sărutase, ca să plece imediat după aceea.

Își dădea seama, cu o claritate neașteptată și șocantă, că n-o mai interesa nici unul dintre posibilii ei soți de pe listă. Îi înlocuise realitatea sentimentelor care o cotropiseră în momentul când Cody o luase în brațe.

* * *

Cody abia dacă auzea conversația de la masă. Nu-și putea desprinde privirea dinspre Rebecca, în timp ce Gabe o învârtea pe ring, zâmbind și conversând cu nepăsare.

Se vedea clar că dansurile cu el n-o afectaseră deloc, ca și cum nici n-ar fi fost.

Femeia asta trebuie că-i făcută din gheață, reflectă el abătut.

Dar știa că nu era așa. Amintirea lecției de sărutat și a reacției ei, cu atâta foc și pasiune, îl torturase de-atunci încontinuu.

În timp ce Cody își rumega așa gândurile, dansul se sfârși, iar Gabe și Rebecca părăsiră ringul. Dezmeticindu-se, Cody făcu un efort să nu-i privească.

Al dracului să fiu dac-am să-i dau de înțeles că m-am zgâit la ea ca un licean în călduri, își spuse el.

Și reuși să se concentreze exact atâta cât să-l audă pe Luke plângându-se de încetineala noii sale camionete.

– Ar trebui să-i verifici carburatorul, spuse el.

– Nnț, îl contrazise Russ. Probabil că are bujiile vechi.

– N-am făcut cu ea decât șase sute de mile, se plânse Luke. Cum să se fi învechit deja bujiile?

– Poate că din fabrică o fi așa – cine știe?... ridică din umeri Russ.

– E ceva-n neregulă cu camioneta ta cea nouă, Luke?

Întrebarea se auzise de peste umărul lui Cody. Acesta ridică privirea și îl văzu pe Gabe trăgând un scaun. Rebecca nu era lângă el. Cody se întoarse s-o caute cu privirea, însă fără s-o găsească. Se răsuci iar spre Gabriel.

– Unde-i Rebecca? întrebă el.

– Dansează, răspunse Gabe așezându-se.

– Cu cine? se răsti Cody, îngustându-și ochii spre ringul aglomerat.

– Cu Lew Kensen.

Cody auzi răspunsul lui Gabe chiar în clipa când o văzu pe Rebecca. Toți mușchii trupului i se încordară. Orchestra cânta un vals. Mâna dreaptă a cowboyului înalt stătea pe talia Rebeccăi, în timp ce-n stânga îi strângea degetele.

E destul de rău că trebuie s-o împart cu prietenii, își spuse amărât Cody. Dar să mă mai uit și la Kensen cum o ține-n brațe... e prea mult!

Își desprinse privirea dinspre cei doi, întorcându-se încruntat spre Gabe.

– De ce-ai lăsat-o să danseze cu el? scrâșni el.

– De ce să n-o las? întrebă nedumerit Gabe.

– De ce să n-o lași?

În glasul lui Cody se simțea frustrarea.

– Știi al naibii de bine că Kensen are-o listă de femei lungă de-o milă! Nu-i genul de tip căruia se cade ca Rebecca să-i dea bună ziua, necum să mai și danseze cu el!

– Nu prea cred că-i poate face mare lucru pe ringul de dans, în văzul unei jumătăți din Winlock, îi atrase atenția rezonabil Gabe, privind peste umărul lui. Și-n plus, ce-i face, ce nu-i face, Rebecca pare să se simtă bine.

Cody urmări direcția privirii lui Gabe, iar ceea ce văzu îi făcu sângele să se aprindă în vene. Lew Kensen o strângea pe Rebecca mai tare și stătea aplecat peste ea, vorbindu-i la ureche. Cody era atât de furios, încât nici nu observă că Rebecca devenise țeapănă, necooperantă, iar pe trăsăturile ferme i se citea o expresie de refuz politicos.

– Ce dracu', Gabe?! Numai tu ești de vină!

Se ridică de la masă cu destulă forță pentru ca sticlele să se clatine pe suprafața lustruită, zăngănind.

– Ce...? întrebă Gabe, desfăcându-și brațele într-un gest nedumerit.

Pumnii lui Cody se strânseră, în timp ce-l privea încruntat.

– O cunoști pe Rebecca Colter de când o cunosc și eu și-ar fi trebuit să știi naibii că n-are destulă experiență ca să se descurce cu unul ca acest Kensen!

– A, de-asta nu-s așa de sigur, replică Gabe, îngândurat. A petrecut destul timp cu noi patru și niciodată n-am văzut-o să aibă probleme cu toate sâcâielile noastre.

– Fiindcă pentru noi nu era decât o soră mai mică! se răsti Cody.

– Și-acum ce e? întrebă Gabe încet, cu subînțeles.

Cody deschise gura să răspundă, dar tăcu, văzând expresia de așteptare din ochii lui Gabe.

Știe, își dădu el seama pe neașteptate. *Știe că n-o mai consider un copil.*

– Ei, îl îndemnă Gabe. Pare-mi-se că mica noastră Rebecca a crescut și e-n stare să-i facă față unuia ca Lew Kensen.

Spre deosebire de Cody, Gabe observase mișcările subtile pe care le făcea Rebecca pentru a se ține la distanță.

Mda, bine, tu n-ai fost de față când am sărutat-o pentru prima oară, Gabe, spuse Cody în sinea lui, amintindu-și cum se topise fata, înfierbântându-se ca focul. *În fața seducției, e la fel de neputincioasă ca un copil!*

Dar nu-i putea spune lui Gabe cum de știa că Rebecca avea nevoie de protecție. Privirea îi reveni spre cuplul de pe ringul de dans.

Lew alese tocmai acel moment pentru o se învârti abil cu Rebecca, folosind pașii de dans ca o scuză ca s-o țină mai strâns, după care îi zădărnici încercarea de a se îndepărta, prin simpla metodă de a refuza să slăbească strânsoarea.

– Pân-aici! mârâi Cody printre dinți.

Le întoarse spatele celor trei de la masă și porni cu pași mari spre ring, unde-l bătu pe Lew cu un deget arătător țeapăn pe umăr.

– Îmi permiți? întrebă el încordat, sfidându-l din privire să obiecteze.

Lew nu era un nătâng. Mai văzuse expresia aceea pe chipul unui bărbat și știa că abia aștepta un refuz, ca pretext pentru a-i da una.

– Sigur, Cody, răspunse el prompt, desprinzându-și mâinile de Rebecca. Îți mulțumesc pentru dans, Rebecca, adăugă, retrăgându-se prudent la o distanță sigură, după care plecă grăbit de pe ringul de dans.

– De ce-ai făcut asta? întrebă în șoaptă Rebecca, furioasă și jenată.

Cody îi privi ochii de safir care scăpărau de furie și-și dădu seama dintr-o dată că ei erau singurii doi oameni opriți pe loc în mijlocul dansatorilor. O cuprinse în brațe, începând să-și miște automat picioarele în ritmul valsului.

– De ce-am făcut ce? De ce-am trecut în locul lui?

– N-ai trecut doar în locul lui, aproape că l-ai amenințat cu pușca, săracu'! se răsti Rebecca. Și nu mă mai strânge așa, nu pot să respir!

– Nu poți să respiri? Să nu te țin așa de strâns?

Cody tremura de indignare. Slăbi strânsoarea doar atâta cât s-o lase să se retragă cu un deget, pentru a-i putea privi fața înroșită și scandalizată.

– Pariez că nu i-ai spus la fel și lui Lew – la naiba, parcă te lipiseși de el cu clei de oase!

– Nu-i adevărat! ripostă Rebecca, înfuriată că înțelesese atât de greșit situația. Mă trăgea tot mai aproape, iar eu mă tot îndepărtam!

– Ei bine, de unde stăteam eu, nu așa se vedea! mârâi Cody.

– Poate ai nevoie de ochelari! îl repezi ea.

– Vai, scu-u-u-ză-mă! încremeni Cody, privind-o încruntat. Ar fi trebuit să-mi dau seama cât îți plăcea să fii pipăită de Lew Kensen!

– Nu mă pipăia! șopti furioasă Rebecca, privind scurt spre perechile din apropiere care ascultau cu lăcomie schimbul de

replici. Sunt destul de matură ca să-mi port singură de grijă și să fac față oricărui bărbat care-mi face avansuri exagerate! Și-n plus, parcă ne-nteleseserăm să mă aduci aici în seara asta și pe urmă să rămân de capul meu.

– Nu, răspunse Cody cu dinții strânși, simțind cum i se evapora ultima urmă de obiectivitate rațională. Am spus că te-aduc aici, și pe urmă că te duc acasă. Și-am să te duc acasă. Acum.

Și, înainte ca Rebecca să protesteze, îi apucă încheietura mâinii ca într-un cleşte și o târî după el. Abia dacă încetini pasul la masă, pentru a-i smulge poșeta și șalul de pe scaun cu mâna liberă, înainte de a-și continua drumul spre ușă.

Trei perechi de ochi bărbătești interesați îl urmăriră pe Cody cum ieșea din Union Saloon, trăgând-o după el pe cea mai furioasă Rebecca pe care o văzuseră vreodată.

– Mamăăă! răsuflă Luke, ștergându-și chipurile sudoarea de pe frunte. Dacă voiam să-i deschidem ochii lui Cody, aș zice c-am reușit!

– Mda, îi zâmbi Russ lui Gabe, cu ochii încrețindu-i-se la colțuri. Credeam c-avea să-ți dea un pumn, Gabe, pentru că i-ai pasat-o pe Rebecca lui Lew.

– Și ție, și mie, replică Gabe.

– Cred că-i nebun după ea, dac-a fost în stare aproape să te altoiască, remarcă Luke.

– Nu-s atât de sigur că nu mi-ar fi făcut-o, răspunse Gabe. Îl știți și voi pe Cody, e liniștit și nu se-nfurie prea des, da' și când se-nfurie...!

– Hmmm... murmură meditativ Russ. Poate n-ar fi trebuit s-o invit pe Rebecca la cină-n oraș, marți seara.

– Ai invitat-o? întrebă Luke. Și ce-a zis?

– A zis mulțumesc, nu, zâmbi răutăcios Russ.

– Exact la fel mi-a spus și mie, mărturisi Luke.

– Bun, interveni Gabe. Acum, rugați-vă să nu afle Cody că i-ați propus o întâlnire femeii lui.

– Mda, comentă și Luke, Cody are-un croșeu de dreapta-n stare să culce la pământ și-un taur.

– Ca să nu mai zicem că m-aș simți ca o japiță să ies în oraș cu iubita celui mai bun prieten, se strâmbă Russ, ridicând sticla în semn de salut. Sigur, nu știam că era a lui, când am invitat-o, da' pentru Cody nu cred că are vreo importanță.

Trei sticle chihlimbarii cu gât lung se ciocniră într-un toast, pe când în spatele lor solista formației ataca primele versuri din „Câte dureri de inimă!“

* * *

Nu vorbesc cu el până nu-și prezintă scuzele! își spuse Rebecca încăpățânată și furioasă. Cody nu scosese o vorbă, de când o urcase aproape cu forța în cabina camionetei.

Nu-l așteptă să facă pe gentlemanul și să-i deschidă portiera. Imediat ce mașina se opri, Rebecca sări jos, trântind portiera în urma ei mai tare decât era necesar. Urcă repede pe verandă, auzind bocănitul ghetelor lui Cody care o urmărea îndeaproape.

Deschise ușa din față, trecu pragul, aprinse lumina și imediat se întoarse spre el. Dar, înainte de a apuca să scoată o vorbă, îl văzu deschizând ușa și mai larg, pentru a o urma înăuntru. Surprinsă, Rebecca îi făcu loc, iar Cody se opri, dominând-o cu statura lui impresionantă.

Refuzând să se lase intimidată, Rebecca rămase pe loc.

– Am ajuns acasă, spuse ea. Ți-ai făcut datoria. Acum poți să pleci.

Cody nu-i luă în seamă comentariile. Pe drum, trăsese câteva concluzii cutremurătoare și n-avea de gând să renunțe.

– Am ceva să-ți spun, începu el, țintuind-o cu o privire furioasă. E absolut clar că nu ești în stare să te aperi până nu vei fi măritată. Și Dumnezeu știe cu ce destrăbălat ai să te-ncurci, care-o să profite de tine înainte să devii mireasă. Așa că m-am hotărât să mă însor eu cu tine.

Uluită, Rebecca se holbă la el fără să poată scoate o vorbă. Nu știa dacă să se simtă mai insultată pentru că o considera prea naivă, imatură sau de-a dreptul proastă ca să-și poarte singură de grijă, sau mai furioasă fiindcă o putea crede atât de ușuratică încât să-i cedeze primului bărbat uns la vorbă care-i șușotea nimicuri dulci la ureche.

Cody îi interpretă greșit tăcerea.

– Știu că nu mă consideri un posibil soț, Rebecca, nici măcar nu m-ai trecut pe listă, spuse el cu stângăcie. Dar suntem prieteni de mult și ne înțelegem destul de bine – mai puțin în ultimele câteva zile, adică...

– Stai așa! îl opri Rebecca, ridicând o mână. Nu am nevoie de o guvernantă! Îmi pot purta foarte bine singură de grijă – iar dacă nu pot, am să-nvăț. Și, mai mult, nu e nevoie să te simți dator să faci sacrificiul suprem și să te-nsori cu mine, Cody Puckett! N-am nevoie de un martir pe post de soț!

În timp ce-i spunea toate acestea, își dădu seama că-și puncta fiecare cuvânt ciocănindu-l puternic cu vârful degetului în piept, vorbind tot mai tare, până când aproape ajunse să țipe. Trase adânc aer în piept și-și propti palma pe pieptul lui, împingându-l cu putere.

Cody fu atât de năucit de erupția vulcanică pe care o declanșase discursul lui plin de bune intenții, încât nici nu apucă să reacționeze, pomenindu-se pe verandă.

Rebecca trânti ușa. Zgomotul reverberă prin toată casa, zguduind pereții.

Surprins că-l înțelesese complet pe dos, Cody rămase în fața ușii, până-și dădu seama ce se întâmpla.

– Ce naiba...? bombăni el, bătând în ușă. Rebecca? o strigă. Rebecca, deschide-mi! N-ai înțeles!

De după ușă, însă, nu se auzi nici un sunet.

– La dracu', Rebecca! strigă Cody, lovind cu pumnul în panoul gros de lemn. Răspunde-mi când îți vorbesc!

După o ultimă izbitură, Cody se răsuci pe călcâie și coborî de pe verandă, frustrat.

– Ha... pufni el în tăcerea din cabină, pornind motorul. Poți s-aștepți mult și bine până-o scoți din răbdări pe Rebecca. E clar că puțin îi pasă, pe când mie-mi vine să sparg ceva!

Ambreie mașina, ambală puternic și, scuipând pietriș de sub roți, acceleră și se pierdu în întuneric.

La etaj, Rebecca se uita pe fereastra întunecată a camerei, prin perdea.

– Rău s-a mai înfuriat, Twiller, îi spuse ea motanului tigrat gri care i se gudura printre glezne. Nu cred că ne-am mai certat vreodată așa... și nu-mi place deloc.

Cotoiul răspunse cu un miorlăit de compasiune, dând ritmic din coadă.

– Pe de altă parte, continuă Rebecca neconsolată, luând motanul în brațe, nu-s sigură că-i mai pot fi prietenă. Poate e mai bine că s-a înfuriat.

Twiller își frecă de bărbia ei capul, începând să toarcă.

– Nu cred c-am să mă pricep prea bine la problemele astea cu relațiile dintre bărbați și femei, Twiller. Am făcut tocmai lucrul pe care eram hotărâtă să nu-l fac – m-am îndrăgostit de Cody. Cum am putut fi atât de proastă? Poate că nici n-ar trebui să-mi iau un soț, poate c-ar fi mai bine să rămân domnișoară bătrână, doar cu pisicile să-mi țină companie. Ce părere ai?

Intensificarea torsului îi aduse pe trăsăturile abătute un zâmbet vag.

– Îți place ideea, mm?

În noaptea aceea, Twiller dormi pe cuvertura ei, acoperindu-i picioarele cu trupul lui cald. Dar nimic nu-i putea încălzi inima, alungându-i durerea care o frângea.

La ferma învecinată, Cody nu putea dormi nici el; se suci și se răsuci în așternut, până la crăpatul zorilor.

* * *

– Uite-o! îi șopti dramatic Bessie lui Ruby, din spatele cărții de imnuri, aplecându-se lateral în strana de lemn.

– Cine? Unde? șopti și Ruby.

Prin ochelarii cu rame de sârmă, privirea ei urmări direcția indicată de Bessie cu capul, pentru a descoperi silueta zveltă a Rebeccăi strecurându-se în strana din cealaltă parte a naosului. Ruby îi aruncă o privire lui Bessie, cu o licărire de emoție stăpânită în ochii ei cenușii, înainte de a o înghionti încet pe Elsie, așezată în stânga ei.

– Ce? ridică Elsie privirea din buletinul bisericii, pe care tocmai îl răsfoia.

– A venit Rebecca, murmură aproape neauzit Ruby, arătând cu capul spre culoarul dintre strane.

Elsie se aplecă ușor înainte ca să se uite, prin fața lui Hazel.

– Ce-aveți, voi trei? șopti aceasta enervată. Neuitând nici un moment de poziția ei de diaconeasă a Primei Biserici Prezbiteriene din Winlock, Hazel credea cu convingere că ea și prietenele ei trebuia să le dea un exemplu celorlalți enoriași. Iar taifasul în timpul preludiului la orgă nu era deloc încurajator în acest sens.

Ignorând dezaprobarea prieteni sale, Elsie răspunse cu calmul ei de neclintit:

– A venit Rebecca.

– A...

Hazel întoarse capul tocmai la timp pentru a-l vedea pe Zachary Puckett șchiopătând prin naos și așezându-se pe bancheta de lemn, lângă Rebecca.

Elsie se uită înapoi spre ușile bisericii, dar silueta înaltă a tânărului Puckett, pe care se așteptase să-l vadă, nu era acolo. Se întoarse spre celelalte trei, dar nu mai avură timp să comenteze, căci muzica de orgă atinse o acută, iar congregația se ridică în picioare, toți ca unul, pentru primul imn.

* * *

– Bună dimineața, șopti Rebecca, zâmbindu-i lui Zach, în timp ce acesta se așeza în strana de alături.

– 'Neața, Rebecca, răspunse el tot în șoaptă.

Rebecca privi peste umăr, dar culoarul era gol.

– Cody n-a venit? întrebă ea încet.

– Nu, a trebuit să stea acasă cu Cinnabar – i-a venit travaliul și-ncearcă să fete. Sper să facă un mânz de data asta, și fără atâtea cazne ca data trecută, când a fătat ultima iepșoară.

– Mmm... murmură cu compasiune Rebecca.

Orga intonă primele câteva note ale imnului de deschidere, zădărnicind orice altă conversație. Rebecca simți un amestec de ușurare – că nu trebuia să-l vadă pe Cody în dimineața aceea – și dezamăgire – că nu avea să-l vadă...

* * *

O oră mai târziu, Rebecca ieși din biserică împreună cu Zachary. Își ținea mantoul verde subțire pe braț, iar razele soarelui îi încălzeau fața și antebrațele.

– Fiul meu a avut dreptate în privința ta, spuse Zach cu admirație în ochi, privindu-i rochia albă de in, strânsă pe trup.

– Cody? Ce-a spus despre mine? întrebă Rebecca ridicând repede privirea.

– A spus că ești frumoasă, răspunse Zach, observând satisfăcut cum se înroșea la auzul cuvintelor lui; bănuia că fiul lui se îndrăgostise, și se bucura să observe că nici Rebecca nu era imună. Cred că-i e cam greu să se deprindă cu noua ta imagine. Lasă-i timp, Rebecca. Ani de zile s-a gândit la tine numai ca la fetița din vecini.

– Și tot fata din vecini am rămas, spuse ea încet. Doar că nu mai sunt fetiță.

Zachary clătină din cap, zâmbind, cu ochii încrețindu-i-se la colțuri.

– Știu, iubito, și-o știi și tu, dar se pare că lui Cody-i trebuie nițel mai multă vreme ca să accepte. Nu-i prost, da' câteodată-i mai încăpățânat ca un catâr din Missouri.

– Știu, răspunse cu voce grea Rebecca. Cum o fi reușit un om așa de deosebit ca dumneata să aibă un fiu atât de contradictoriu?

– Nu știu, Rebecca, chicoti bătrânul. Cred că a moștenit-o din partea maică-sii. De la mine, n-avea cum.

– Bună dimineața, Rebecca, Zachary, îi întrerupse vocea răspicată a lui Hazel Morrison.

– 'Neața, Hazel, o salută Zach, zâmbindu-le și celorlalte trei femei care o însoțeau. V-a plăcut predica, doamnelor?

– O, da, foarte mult, răspunse Bessie, netezindu-și mătasea roz a șalului, cu buclele bâțâindu-i-se sub pălăria de pai asortată în timp ce dădea din cap ca să-și întărească spusele. Reverendul Catherson e un vorbitor atât de elocvent! Mare păcat că n-a putut fi și Cody cu noi în dimineața asta, Zachary. Sper că nu-i bolnav, nu?

– Nu, nu, răspunse vesel Zach. Doftoricește o iapă și n-a putut-o lăsa singură.

– Vai, ce păcat! comentă Ruby, privind-o cu interes pe Rebecca. V-a plăcut întâlnirea de-aseară, la Union Saloon, Rebecca?

– N-a fost o întâlnire, Ruby, se grăbi fata să precizeze.

– Ai avut o întâlnire cu Cody aseară? întrebă surprins Zachary.

– N-a fost o-ntâlnire, Zachary, repetă ea, simțind cum i se înroșeau gâtul și obrajii. Cody m-a luat cu el doar ca să am companie. N-am vrut să mă duc singură.

– A, da, desigur...

Din tonul lui reieșea clar că trăsese singur concluziile și nu credea o vorbă. O singură privire rapidă spre expresiile celor patru văduve fu suficientă pentru a o convinge că erau de aceeași părere.

– Cody și cu mine suntem numai prieteni, declară ea ferm. A fost amabil, atâta tot, și-i sunt foarte recunoscătoare.

Hazel și Ruby schimbară scurt o privire.

– Sigur că da, răspunse Ruby. Și v-ați distrat bine?

M-am distrat bine? se întrebă Rebecca. Da, și nu... Cum să răspund la întrebarea asta?

– Mi-a plăcut foarte mult muzica, era o formație foarte bună, spuse ea cu sinceritate, alegându-și atentă cuvintele. Iar Cody, Luke, Russ și Gabe m-au învățat pe rând pașii de dans, și a fost minunat...

– Dumnezeule, copilă, vrei să spui că înainte n-ai mai dansat? ciripi Bessie, cu o expresie deznădăjduită. Dumnezeule, da' mie-mi place la nebunie să dansez! Ce păcat că nu învățaseși dinainte!

– Cody te va duce des la dans, sunt sigură, interveni Ruby, cu o privire de reproș spre Bessie.

– Sigur că da, întări Zach. Nu-nțeleg cum de nu ne-am gândit la asta, Rebecca, dar acum sper că vei petrece cât mai multe seri de sâmbătă la Union Saloon.

– Ar fi distractiv, murmură Rebecca. Dar cred că nu cu Cody, adăugă ea în sinea ei, abătută.

– Ei, doamnelor, spuse Zachary, eu m-aș cam duce acasă să văd ce-i cu Cody și iapa aia...

Își puse pălăria, salutând din cap cercul de femei.

– La revedere, Zach, îi răspunse Hazel.

– Să-i spui lui Cody că i-am simțit lipsa, în dimineața asta, adăugă după el și Ruby.

– Ar trebui să mă duc și eu acasă, spuse Rebecca.

– Nu te purta ca o străină, o dojeni Elsie. Treci pe la mine săptămâna viitoare, la o cafea, într-o dimineață.

– Promit, îi făgădui Rebecca, răspunzându-i la îmbrățișare.

Și, după ce le îmbrățișă afectuos și pe celelalte trei femei, porni prin parcare, spre camioneta ei.

– Ei, ce ziceți? întrebă Ruby, în timp ce Rebecca se urca în mașină.

– Eu zic că nu ne-a dat prea multe amănunte despre întâlnirea de-aseară, răspunse perspicace Hazel. Nu-s deloc sigură ca ieșit bine.

– Hmmm...

Ruby încuviință din cap, țuguindu-și gânditoare buzele.

– Sunteți de acord să trimitem florile?

– Categoric, răspunse ferm Elsie. Cred că e timpul să amestecăm puțin fiertura și s-adăugăm niște sare și piper.

– Bun.

Ochii cenușii ai lui Ruby licăreau aprobator.

– Cred că ar trebui să fie trandafiri roșii – bărbații trimit trandafiri roșii întotdeauna când îi interesează serios să curteze o femeie.

– De acord, râse Bessie. Trandafiri roșii ca pasiunea – asta o să-i atragă atenția lui Cody.

– De ce râdeți, doamnelor?

Glasul de bas al reverendului Catherson o întrerupse pe Bessie, iar cele patru femei se întoarseră spre el, cu expresii vinovate pe fețe.

– De nimic, părinte reverend, răspunse Ruby cu o privire inocentă. Absolut de nimic.

Capitolul 5

Din păcate pentru Cody, mânzul lui Cinnabar se născu cu mult după miezul nopții. Ieși din grajdul cald, cu miros de fân, închizând ușa în urma lui.

– La naiba, e prea târziu ca s-o mai sun pe Rebecca, mormăi el, dezamăgit și obosit.

Avusese la dispoziție douăzeci și patru de ore în care să se gândească la comportamentul lui din seara trecută și ajunsese la concluzia că se purtase ca un nesimțit.

Și nici măcar nu-s pe lista ei de soți...!

Era clar că Rebecca nu voise să-i treacă numele pe listă ca posibil soț, iar acest gând îl făcea să simtă un junghi în piept – chiar prin locul unde era inima.

Mă întreb cum și-a petrecut restul zilei de azi... medită el, oprindu-se în fața hambarului.

Era o noapte senină, doar cu câțiva nori palizi la orizontul întunecat. Sus, deasupra lui, o lună în primul pătrar lucea argintie ca o seceră luminiscentă pe bolta aproape neagră a cerului.

– Mâine, promise Cody cu glas tare. Mâine dimineață la prima oră am să vorbesc cu Rebecca și-i voi prezenta scuze. Și-am să-ncerc s-o conving să nu lase pe listă decât numele meu.

* * *

Rebecca era în dormitor, schimbându-și hainele, când auzi o bătaie în ușa din față. Își vârî poalele cămășii în pantaloni, în timp ce se ducea la fereastră.

– O, Doamne!

Respirația i se opri în gât, mușchii i se încordară și rămase încremenită, strângând draperia într-o mână, cu ochii spre camioneta argintie cunoscută din fața casei.

– E Cody...!

Sunetul degetelor lui Cody bătând în ușă reverberă încă o dată prin casă, smulgând-o pe Rebecca din amorțeală. Se privi repede în oglinda de deasupra biroului și o luă la fugă în jos pe scară, cu pași ușori.

Cody tocmai se pregătea să ciocănească pentru a treia oară, când ușa se deschise.

– Bună...

Auzind cât de sufocată îi suna vocea, Rebecca se crispă în sinea ei.

– Bună dimineața, Rebecca, răspunse Cody, scoțându-și pălăria Stetson. Pot să intru?

– Ăă...

Roșie în obraji, Rebecca deschise și mai larg ușa, dându-și seama că rămăsese încremenită, cu privirea fixă spre trăsăturile lui chipeșe.

Cody intră în living și se opri brusc, ca și cum ar fi nimerit într-un zid. Ochii i se îngustară la vederea vazei de cristal puse pe gheridonul de stejar din fața ușii. Conținea un buchet de trandafiri roșii ai căror boboci sângerii contrastau cu frunzele verzi din jurul lor. Se întoarse încet spre Rebecca... și iar se opri când văzu o a doua vază cu boboci viu colorați. Uitându-se prin cameră, mai găsi două aranjamente florale – un buchet de garoafe roz și albastre și unul de trandafiri galbeni.

– Frumoase flori... comentă el, cu un glas lipsit de orice emoție.

– Da, nu-i așa?

Toate speranțele Rebeccăi că florile fuseseră trimise de Cody se năruiră.

– Cine ți le-a trimis? întrebă el, insuportabil de politicos.

Sper să nu fie Lew Kensen, adăugă în sinea lui, încercând fără succes să-și stăpânească furia.

– Trandafirii galbeni sunt de la Luke, garoafele roz de la Russ, buchetul mixt de la Gabe, iar trandafirii roșii nu știu cine i-a trimis, răspunse cu sinceritate Rebecca.

– Nu știi? repetă Cody, arcuindu-și neîncrezător o sprânceană. Cum adică, nu știi? Nimeni nu-i trimite unei femei trandafiri roșii fără a se asigura că va ști de la cine sunt. Care dintre mirii tăi de perspectivă a fost?

– Ți-am spus că nu știu, insistă exasperată Rebecca. N-aveau carte de vizită – probabil cel care i-a trimis vrea să-și păstreze anonimatul.

Sperasem să fie de la tine, adăugă ea în gând.

– N-are nici un sens, replică iritat Cody. Eu, dacă-ți trimiteam trandafiri, mai mult ca sigur aș fi adăugat și o carte de vizită.

– Da, dar asta n-are nici o importanță, din moment ce tu nici măcar nu mi-ai trimis trandafiri, nu-i așa? i-o întoarse Rebecca pe un ton înghețat, cu ochii începând să-i scapere de enervare. La fel cum nu mi-ai propus nici o întâlnire, așa că am avut noroc să mi-o propună altcineva.

Cody avu senzația că vorbele ei îl loviseră ca un baros.

– Cine ți-a dat întâlnire? abia reuși el să bâiguie.

– Russ, răspunse sfidător Rebecca, neluându-i în seamă încordarea fălcilor și fulgerul de furie din adâncul ochilor. M-a întrebat sâmbătă dacă mi-ar plăcea să iau cina cu el și să vedem un film, mâine seară. Și am acceptat.

De fapt, îl refuzase, dar acum era hotărâtă să-l sune pe Russ și să-i spună că se răzgândise.

– Perfect – dacă asta vrei... răspunse crispat Cody. Distracție plăcută.

Își puse pălăria pe cap, și-o trase peste ochi și, răsucindu-se pe călcâie, ieși.

– Mulțumesc, sunt sigură că așa va fi! strigă Rebecca pe urmele lui.

Auzi zgomotul motorului și sunetul camionetei care se îndepărta. Rămase nemișcată, cu privirea nedumerită spre ușă.

Ce-i cu mine? se întrebă ea neputincioasă. Noi doi nu ne certăm niciodată – de-atâția ani de când ne cunoaștem, niciodată nu ne-am certat cu adevărat. A fost cel mai bun prieten al meu. Dacă ăsta-i efectul dragostei asupra prieteniei...

Oftă nefericită, pornind fără tragere de inimă spre telefon ca să-l sune pe Russ.

...atunci, încep să am îndoieli că mi-o doresc.

* * *

– *Cody! Stai, așteaptă!*

Cody se opri, săltând pe umăr un sac cu boabe, și se întoarse să privească în spate. Russ Sarver se apropia de el pe trotuar, cu pași mari.

– 'Neața, Russ, îl salută el, aruncând sacul greu cu nutreț în bena camionetei argintii parcate la bordură. Ce vânt te-aduce în oraș așa de devreme?

– Am venit după piese pentru mașina de balotat fânul, mi-a dat Henry un telefon azi-dimineață, arătă Russ cu bărbia spre magazinul de unelte agricole aflat vizavi de „Semințe și nutrețuri" al lui Sheldon. Mai ai mulți saci din-ăștia de-ncărcat?

– Încă șase, zâmbi scurt Cody. Te oferi?

– Sigur.

Russ ridică din umeri și intră împreună cu Cody în magazinul întunecos, cu parfum de fân și semințe.

Mai făcură trei drumuri până la mașină, înainte de a încărca ultimul sac.

– Cody...

Russ își împinse pălăria pe creștetul capului cu păr blond și se rezemă de tăblia camionetei, fixându-și prietenul cu o privire pătrunzătoare.

– Mă bucur că ne-am întâlnit în dimineața asta, așa am scăpat și eu de-un drum până la tine acasă.

– Nu zău...? murmură tărăgănat Cody, cu mușchii încordându-i-se instinctiv.

– Voiam să-ți spun că diseară o duc pe Rebecca la restaurant și la cinema – dar nimic mai mult, doar o cină plăcută și civilizată și un film. Punct. O invitasem înainte de-a înțelege ce e între voi, sâmbătă.

Cody se simți oarecum mai liniștit, deși era în continuare prudent.

– Mulțumesc că mi-ai spus, Russ, răspunse el calm. Îți sunt foarte recunoscător.

– Ei, nici o problemă, zâmbi Russ, ușurat să vadă că prietenul lui îi accepta atât de firesc explicațiile. Dacă așteptam până v-am văzut dansând împreună, nu m-aș mai fi deranjat s-o invit.

– De ce? întrebă Cody.

– Fiindcă, văzând cum se uita la tine pe ring, n-am mai avut nici o îndoială care dintre noi o interesează.

– Eu nu-s la fel de sigur, mormăi Cody, amintindu-și furia din ochii Rebeccăi, chiar înainte de a-i fi trântit ușa-n nas, în ajun.

– Eu da.

Russ îi puse mâna pe umăr, cu un gest prietenesc ferm, consolator.

– Nu mai fi așa de amărât, o să iasă bine – ai încredere-n ce-ți spun!

Cody zâmbi posomorât.

– Dacă „încrederea" asta-i din textul pe care-l folosești cu femeile, Sarver, mă mir că mai vine vreuna la-ntâlnirile cu tine.

* * *

– Ei, Cody Puckett, ești tocmai omul pe care-l căutam!

Cody își stăpâni o strâmbătură și ridică privirea spre bruneta care se așeza în separeu, vizavi de el.

– 'Ziua, Patricia, o salută el politicos, cu o expresie prudentă.

– Nu ești chiar deloc curios să știi de ce te căutam? întrebă ea pe un ton complice, punându-și poșeta de pai pe bancheta alături, și netezindu-și pe coapse poalele strâmte ale rochiei de vară.

– Sigur că sunt.

Cody zâmbi vag. Avea sentimentul neplăcut că motivul ei n-avea să-l încânte deloc. Bruneta de treizeci de ani se întorsese recent la Winlock, după divorțul de-al treilea soț, iar rețeaua de bârfe șușotea că-și căuta cu sârguință soțul numărul patru.

– Bun, răspunse Patricia privindu-l cu ochii ei mari, căprui precum ciocolata, și se aplecă înainte astfel încât prin decolteul larg al rochiei galbene să se întrezărească suficient din pantele unor sâni foarte frumoși. Fiindcă dacă nu mă salvezi, Cody, am să mor de plictiseală, ce mai!

Hait! gemu în sinea lui Cody. Na că-ncepe!

– La Admiral Theater rulează un film superb, dar nu găsesc pe nimeni cu care să mă duc și detest să merg la cinema de una singură, așa că fac apel la milostenia ta, ce mai! Vii cu mine diseară, Cody, te rog...? îl îmbie ea, fâlfâindu-și spre Cody genele dese.

– Ăă, nu știu, Patricia... începu el, căutând un motiv plauzibil ca s-o refuze.

– Sunt sigură că diseară Cody e ocupat cu Rebecca – nu-i așa, Cody? îi întrerupse vocea categorică a lui Elsie Grant, în timp ce trântea un pahar cu apă în fața lui Cody, destul de tare ca să stropească masa. Îl privi cu subînțeles prin lentilele ochelarilor.

– Rebecca are întâlnire diseară, răspunse scurt Cody.

– Perfect, dădu din cap Elsie, satisfăcută, mutându-și privirea spre Patricia. Deci, diseară Cody n-are cum să meargă cu tine.

– Nu cu mine are întâlnire, o corectă Cody. la cina cu Russ.

– Cu Russ Sarver? chirăi Patricia, la fel de uimită ca Elsie.

– Mda, cu Russ Sarver, mârâi Cody, încruntându-se la cele două femei care-l priveau cu gurile căscate. Și ce-i așa de nemaipomenit în chestia asta?

– Păi, nimic, ridică din umeri Patricia. Dar nu mă așteptam ca un bărbat ca Russ Sarver să iasă-n lume cu una ca micuța Rebecca Colter – un copil, ce mai!

– Hmmph! pufni dezaprobator Elsie. Nu mai e de mult copil, chiar dacă unii n-au atâta minte încât să-și dea seama! adăugă ea, privindu-l lung pe Cody.

– Ai dreptate, Elsie, răspunse el cât putea de calm. Rebecca nu mai e un copil, iar dacă vrea să iasă cu Russ Sarver, e treaba ei. La fel cum e treaba mea dacă vreau să mă duc cu Patricia la restaurant și la un film, diseară.

Și, fără să mai ia în seamă privirea nemulțumită a lui Elsie, se întoarse iritat spre cealaltă femeie.

– Cred că e o idee excelentă, Patricia. La ce oră vrei să trec să te iau?

– La șapte ar fi perfect, se repezi încântată bruneta, apoi se uită la ceas și țipă drăgălaș. O, Dumnezeule, ia uite ce târziu s-a făcut! Trebuie să fug, altfel întârzii la manichiuristă, ce mai!

Se ridică din separeu, aruncându-i lui Cody o privire senzuală și promițătoare, pe sub gene.

– Ne vedem diseară, Cody.

Cody o privi cum își unduia șoldurile prin cafenea, ieșind într-un clinchet vesel de clopoțel, apoi, fără tragere de inimă, întoarse capul spre Elsie, care nu se clintise din loc.

– Ce? întrebă el, văzându-i expresia.

– Știi prea bine ce, Cody Puckett, se răsti Elsie. De ce-ți dai întâlnire cu nimfomana asta, când știi al naibii de bine că diseară cu Rebecca ar trebui să te vezi?

– Rebecca se vede cu altcineva diseară, mormăi Cody. Și de ce nu m-aș întâlni cu Patricia? Amândoi suntem necăsătoriți, nu e nimic în neregulă dacă ne petrecem seara împreună.

– Hmmph! răspunse neîncrezătoare Elsie. Mai bine spune-mi ce vrei să comanzi de pe lista asta pe care o sugrumi cu ambele mâini, dacă tot nu pot să-ți bag mințile-n cap.

Cody își privi mâinile în care strivea lista tipărită, răsucindu-i învelitoarea de plastic. O lăsă să cadă pe masă de parcă ar fi luat foc.

– Friptură cu cartofi.

Apucă paharul cu apă rece și-l bău, neluând în seamă bocănitul lui Elsie, care pleca val-vârtej spre bucătărie.

– Femeile...! bombăni el.

* * *

Rebecca deschise ușa salonului de frizerie și coafură al lui Karen și intră, oftând ușurată când simți răcoarea aerului condiționat.

– Bună, Rebecca.

– Ce faci, Karen? răspunse ea zâmbind.

Silueta măruntică a coafezei era învăluită aproape complet într-un șorț de plastic, iar mănușile de cauciuc galbene pătate îi acopereau degetele cu care aplica abil vopseaua pe părul unei cliente.

– Excelent, nici nu s-ar putea mai bine. Și tu?

Rebecca își stăpâni pornirea de a-i spune adevărul.

– A, fac bine, răspunse ea cu un zâmbet evaziv. Megan mi-a cerut să-i cumpăr un șampon, a zis că știi tu de care.

– Sigur, răspunse Karen. Așteaptă-mă o secundă, și ți-l aduc imediat.

– Nici o problemă.

Rebecca tocmai începuse să răsfoiască alene un catalog cu lacuri de unghii, când ușa din spatele ei se deschise.

– Ei, Doamne-Dumnezeule! exclamă tărăgănat o voce de femeie. Să nu-mi zici mie pe nume dacă asta nu-i Rebecca Colter, ce mai!

Rebecca întoarse capul, iar privirea i se ciocni de expresia calculată din ochii ciocolatii ai Patriciei Martin.

– Bună, Patricia, reuși ea să surâdă cuviincios, înainte de a reveni cu atenția spre catalog.

– Te-ai distrat bine sâmbătă la Union?

– Da.

Gemând în sinea ei, Rebecca se întoarse pe jumătate spre Patricia. Era clar că aceasta se hotărâse să deschidă o conversație, iar Rebecca nu înțelegea de ce; abia se cunoșteau. Patricia învățase la liceul din Winlock cu un an înaintea lui Cody și se măritase, plecând din oraș, cu mult timp înainte ca Rebecca să fi devenit adolescentă.

Aranjându-și părul peste un umăr, Patricia se aplecă să se uite în oglinda de pe perete.

– Băieții au fost atât de drăguți, ce mai, că au dansat cu tine, comentă ea, retușându-și conturul rujului cu vârful unui

deget. Sigur, am înțeles perfect când Cody mi-a explicat că toți te consideră ca pe o soră mai mică. Nu voiau să te simți neluată în seamă.

Îi aruncă Rebeccăi o privire piezișă.

– Tocmai i-am spus lui Cody, adineaori când discutam despre întâlnirea noastră de diseară, că e cazul să nu te mai țină așa din scurt și să te lase să te mai distrezi și tu!

Săgețile ei verbale bine ochite nimeriră drept la țintă, iar Rebecca le simți împunsăturile dureroase. Pe lângă ultimul comentariu al brunetei, însă, toate celelalte păleau.

– Te întâlnești cu Cody? întrebă ea, reușind admirabil să-și păstreze calmul.

– Da, desigur, replică Patricia cu un zâmbet fudul. Și înțeleg că pe tine te duce Russ nu știu unde diseară – jur că-i extraordinar de drăguț, ce mai, că are așa grijă de tine!

Coborî vocea într-un murmur confidențial.

– Sper că-ți dai seama cât se sacrifică Russ și Cody. Vreau să zic, cinstit acuma, să renunțe la o seară, e un adevărat sacrificiu pentru niște bărbați cu experiența lor și... în fine, necesitățile lor masculine, ce mai!

Râse cu nepăsare, înainte de a continua, făcându-i Rebeccăi cu ochiul.

– Mă bucur că-n seara asta o face Russ pe doica – aș fi detestat să pierd întâlnirea cu Cody, zău! Ochii ăia verzi, și părul negru – că de trup, ce să mai vorbesc... În fine, sunt sigură că-nțelegi tu ce vreau să spun...

– Mmmhh... murmură Rebecca. Înțelegea ce voia să spună. Înțelegea prea bine.

– Sper din toată inima să nu-l lași pe Cody să se facă stăpân pe viața ta, Rebecca, urmă Patricia, dând pe din afară de

compasiune preocupată. Știu că sunteți vecini de când erai o gâgâlice, iar el e un om care ia prietenia foarte în serios. Oricum, dacă nu ești atentă, o s-ajungă să-ți aleagă el și soțul, și să decidă câți copii trebuie să faci!

– Scuză-mă că te-am lăsat să aștepți așa de mult, Rebecca, le întrerupse vocea veselă a lui Karen. Bună, Patricia, n-am auzit când ai intrat.

Rebecca se întoarse spre tejghea, ignorând zâmbetul superior și condescendent al Patriciei. Karen îi privi cu perspicacitate fața care pălise.

– Vin într-un minut, Patricia. Du-te și ia loc la masa de manichiură.

O privi pe brunetă îndepărtându-se pe lângă tejghea, spre alcovul din fund, apoi se întoarse iar către Rebecca.

– Ce ți-a zis? întrebă ea curioasă.

– Mai nimic, răspunse Rebecca. Doar că diseară are întâlnire cu Cody.

Și că-i clar pentru oricine care-l cunoaște pe Cody că s-ar putea să se simtă atât de răspunzător pentru mine încât ar fi-n stare chiar și să se însoare cu mine, numai ca să mă știe în siguranță.

– Patricia are-ntâlnire cu Cody Puckett?!?

Karen își dădu ochii peste cap.

– Mă-ntreb cum a reușit. Eu aș renunța la ciocolată o lună de zile, numai ca să am o întâlnire cu omul ăsta.

Rebecca izbuti să zâmbească, plăti șamponul lui Megan și ieși din salon cât putea de repede. Începea să i se-aplece de toate complimentele pe care i le făceau femeile lui Cody Puckett.

* * *

– Ce anume te-a făcut să te răzgândești? întrebă Russ, privind-o curios pe Rebecca pe deasupra mesei luminate de lumânări.

– Nimic deosebit, minți fata. Îți pare rău că m-am răzgândit?

– Nu, deloc, minți la rândul lui și Russ. Niciodată nu-mi pare rău să iau masa cu o femeie frumoasă, o asigură el. Îți place băutura?

Schimbarea bruscă de subiect o făcu pe Rebecca să clipească din ochi, coborând privirea spre paharul cu picior înalt și glazură de sare pe margine.

– E delicioasă.

Ridică paharul și sorbi, savurând aroma băuturii verzi.

– Cum ziceai că se numește?

– Margarita, zâmbi Russ, privind-o cum lingea delicat sarea de pe buza paharului. E bună, nu-i așa? Totuși, ar fi bine să ai grijă. E ușor să uiți de tequila pe care o conține – te ia pe furiș și te doboară de pe picioare când te-aștepți mai puțin.

– Înțeleg... îi zâmbi Rebecca, strâmbând din nas. În cazul ăsta, mai bine să nu beau decât cinci, cel mult șase.

– Ai să bei cel mult una, declară sever Russ, amenințând-o cu degetul. Al dracului să fiu dacă am chef să te-mbăt. În veci n-aș putea să mi-o iert.

– Și cine-o să știe? replică Rebecca. Cui o să-i pese?

– Văduvelor! răspunse cu emfază Russ. Ca să nu mai vorbesc de Cody! Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar face!

Își cutremură demonstrativ umerii, sub cămașa albastră.

– Cody?

Buzele Rebeccăi se strânseră.

– Ce te face să crezi că ar...

Privirea i se abătu peste umărul lui Russ, spre cuplul așezat la o masă acoperită cu pânză albă, în capătul opus al salonului. Cu regret, simți un junghi de gelozie la adresa brunetei drăguțe de lângă Cody.

– Rebecca...?

Ochii spuziți cu auriu ai lui Russ îi urmăriră direcția privirii, uitându-se înapoi, peste umăr.

– Auoleu...

Fluierând încet a pagubă, reveni imediat cu privirea spre Rebecca. În ochii ei albaștri se citea o nefericire cumplită.

– Auzi...

Mâna mare și caldă a lui Russ o acoperi pe a ei, peste fața de masă, strângând-o ușor.

– Pe Cody îl doare-n cot de Patricia Martin. Singura femeie care-l interesează cu adevărat ești tu, iubito, mai adăugă el printre dinți.

– Ești foarte dulce că spui asta, Russ, reuși Rebecca să zâmbească ușor. Dar știm amândoi că nu-i adevărat.

– Ba nu, eu știu că este adevărat, insistă Russ, încruntându-se amenințător. Și nici să nu te gândești să spui cuiva că-s „dulce". Praful s-ar alege de reputația mea, dacă s-ar răspândi un zvon ca ăsta!

Rebecca râse, cam tremurat.

– Bine, va fi secretul nostru.

Ospătărița sosi cu cina, iar conversația se întrerupse până la cafea și desert. Rebeccăi, însă, îi era greu să participe, atât de distrasă îi era atenția de Cody și partenera lui.

— Ei, spuse în cele din urmă Russ uitându-se la ceas, dacă vrem să prindem filmul ăla, ar cam fi cazul să pornim.

— Bine, încuviinţă Rebecca, punându-şi şervetul de in pe masă.

Drumul spre uşă trecea chiar pe lângă masa lui Cody. Rebecca ar fi mers mai departe, dar Russ o apucase de cot, uşor însă ferm, şi o ţinu lângă el când se opri.

— 'Seara, Cody, Patricia...! salută el vesel.

— Russ.

Salutul scurt al lui Cody fu însoţit de o înclinare scurtă a capului. Ochii lui verzi aruncară o privire indiferentă peste faţa Rebeccăi, înainte de a reveni spre Russ.

— Bună seara, Russ, toarse Patricia, dând drumul la zâmbet. Şi Rebecca. Ce plăcere, să te văd!

Unda de amuzament din tonul ei onctuos o zgâria pe Rebecca pe nervi ca nişte unghii pe o tablă de şcoală.

— Bună, Patricia, răspunse ea, cu un zâmbet politicos forţat.

— Ce faceţi după cină? întrebă Russ, cu o lucire răutăcioasă în ochi.

— Cody mă duce la un film pe care mor să-l văd, ce mai! răspunse Patricia aplecându-se înainte, cu mâna strânsă într-un gest posesiv pe antebraţul lui Cody.

Rebecca abia îşi stăpâni imboldul de a i-o da la o parte de-acolo cu o palmă. O cuprinse un val de nesiguranţă şi pumnii i se strânseră, cu unghiile mici şi banale înfigându-i-se în carne.

— Ce frumos, spuse ea, chinuindu-se să păstreze un ton neutru. Şi ce coincidenţă! Şi noi mergem la un film. N-ar fi cazul să ne grăbim, Russ? întrebă cu subînţeles, fixându-l cu privirea.

— Mhm! răspunse Russ prompt. Atunci, mai vorbim, Cody. Distracţie plăcută la amândoi! mai strigă el peste umăr, în timp ce Rebecca îl trăgea hotărâtă spre uşă.

* * *

După părerea Rebeccăi, filmul era un fiasco jalnic. Imaginea lui Cody şi a brunetei agăţate de el se tot suprapunea între ea şi ecran. Lui Russ nu-i scăpaseră reacţiile ei, şi nici aerul preocupat din timpul proiecţiei. Hotărât să-i prilejuiască o revelaţie finală care s-o pună pe gânduri, o conduse până la uşă.

— Rebecca, spuse el încet, prinzând-o de braţe. Mă săruţi la despărţire?

Rebecca îi privi chipul. În întuneric, îi era dificil să-i descifreze expresia. Îl cunoştea pe Russ Sarver aproape de când îl ştia şi pe Cody dar, cu toate că era fără-ndoială chipeş, în prezenţa lui nu simţea nici o reacţie.

— Da, răspunse ea încet.

Şi, când Russ se aplecă, ridică de bunăvoie faţa spre el, s-o sărute.

Fu plăcut. Drăguţ. Dulce. Dar fără pic de magie. Pământul nu se clătină, nu se cutremură sub picioarele ei. Nici o emoţie nu-i tăie genunchii. Inima nu i-o luă razna nici o clipă.

Buzele lui Russ se desprinseră de ale ei, în timp ce mâinile-i eliberau braţele.

Deschizând încet ochii, Rebecca văzu că o privea cu un zâmbet răutăcios.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, scumpo, totul e-n regulă.

– Nu înțeleg... clătină ea încet din cap, nedumerită.

– *Când mă săruți pe mine nu e la fel ca atunci când îl săruți pe Cody, nu-i așa? întrebă Russ. Am știut imediat ce v-am văzut împreună la Union că nimeni n-are nici o șansă cu tine, numai Cody. E nebun după tine.*

– Nu-i deloc nebun după mine, negă cu aprindere Rebecca. Dacă simte ceva, nu e decât o responsabilitate nedorită. A tras concluzia că-i fratele meu mai mare și are pentru mine aceleași sentimente ca față de un vițel sau un mânz nou-născut. Sau un copil de cinci ani, adăugă ea amărâtă.

– Nu responsabilitate simte Cody, clătină Russ din cap. Ai încredere-n mine, scumpo, nici un bărbat nu se dezghioacă și nu-l amenință pe Gabe Sterett că-l ia la pumni fiindcă se simte răspunzător de o femeie. Nnț! adăugă el, sigur pe sine. O nebunie sinucigașă ca asta nu poate însemna decât că i-a luat gelozia mințile – și exact asta i s-a întâmplat lui Cody la Union Saloon.

– Poate că ai dreptate, murmură Rebecca, reușind să zâmbească vag.

– Știu că am dreptate! declară ferm Russ. Dar, nu-ți face griji...

Deschise ușa și o împinse ușurel în casă.

– O să se termine cu fericire până la adânci bătrâneți, ai încredere-n mine.

Rebecca nu-l credea, dar nu-l mai contrazise, fiind clar că Russ era convins.

– Bine, Russ, spuse ea politicoasă. Îți mulțumesc pentru cină, și pentru film. A fost o seară foarte drăguță.

– N-ai pentru ce.

Russ își ascunse un zâmbet. Cu oricare altă femeie, s-ar fi simțit insultat. Dar, de dragul lui Cody, se bucura că Rebecca avusese o seară „drăguță".

– Noapte bună.

– Noapte bună.

Rebecca îl privi cum se îndepărta pe alee, fluierând atonal în tăcerea nopții, apoi închise ușa și, încet, urcă scara spre dormitorul ei.

Se vârî în pat, stinse lampa și închise ochii. Imediat, însă, genele îi săriră din nou în sus. Pe fața interioară a pleoapelor avea întipărită o imagine a senzualei Patricia încolăcită peste trupul lui Cody.

Oare o sărută pe Patricia la despărțire?

Se întoarse pe burtă, trăgând pătura după ea.

Sigur că da, idioato. Doar n-are de ce să-și facă griji că e fratele ei mai mare.

Apoi se răsuci iar pe spate, cu privirea spre tavanul întunecat.

Probabil că au ajuns la ea acasă – iar Patricia nu pare deloc genul care să spună „nu". De ce-ar face-o? Cody e un bărbat superb – și, probabil, nu se mulțumește doar s-o sărute.

Rebecca gemu sonor și apucă perna, trântindu-și-o peste față, într-o încercare de a alunga imaginile tehnicolor care o bântuiau.

Se anunța o noapte lungă și grea.

* * *

Rebecca ar fi suferit mai puțin dacă ar fi știut cât de expeditiv îi urase Cody noapte bună Patriciei. Aceasta protestase

când Cody o scosese în grabă din sală încă înainte de a se fi terminat genericul final, iar faptul că o dusese cu toată viteza înapoi la Winlock, depunând-o la ușă cu o strângere superficială de mână, o iritase și mai mult.

– Nu trebuia s-o invit, mormăi Cody, în timp ce punea o furcă de paie și bălegar în roabă, pentru a porni de-a lungul hambarului, printre staule.

– Ce spuneai?

Ridicând privirea, Cody îl văzu pe Zach, care se apropia șchiopătând.

– Ce spuneam?

– Mi s-a părut că-mi spuneai ceva. Vorbești singur, fiule?

Sprâncenele stufoase și albe ale lui Zach se ridicară întrebător, în timp ce studia atent expresia fiului său.

– Nimic.

Cody reveni la roabă, evitând ochii pătrunzători ai lui Zach.

– Hmm... făcu gânditor bătrânul. Te-ai hotărât când muți vitele pe pășunile de munte?

– Nu, răspunse încet Cody, dezmeticit de întrebarea tatălui său. Fusese atât de preocupat de Rebecca, încât nici nu se mai gândise la mutarea cirezilor.

– Ăsta va fi primul an când Joe nu va mai fi aici, ca să facă drumul de primăvară împreună cu tine și Rebecca.

Zach nu observă expresia surprinsă de pe chipul lui Cody.

– Ai întrebat-o când va fi gata să mute cirezile de la ferma Colter?

Capitolul 6

Ferma Colter era tăcută, învăluită în penumbra înserării care cădea repede spre a deveni catifeaua neagră a nopții. Dincolo de hambarul mare din bârne, o lampă de verandă ardea deasupra ușii căsuței unde locuia singurul lucrător permanent la fermă, Kenny Givens, împreună cu soția și cu fiica lui. Dar nici o lumină nu strălucea la ferestrele casei principale, ci numai aura slabă a unei lămpi aprinse undeva înăuntru. Cody privi ezitând ușa groasă, înainte de a-și freca palmele de coapsele Levișilor și a ciocăni hotărât în ușă.

Nu primi nici un răspuns. Trebuie să fie acasă, își spuse el, privind spre camioneta și mașina din curte. Doar dacă nu cumva are iar vreo întâlnire cu cineva...

Posibilitatea ca Rebecca să fi ieșit cu alt bărbat era insuportabilă, iar Cody se întoarse din nou spre casă. Tocmai ridica mâna să ciocănească din nou în ușă, când aceasta se deschise.

– Cody... șopti Rebecca.

Îi era imposibil să-și ascundă ușurarea și bucuria. Dorul de el i se transformase într-un junghi permanent prin inimă, iar acum îl privea fix, cu ochi mari, absorbind imaginea feței lui dragi și a siluetei înalte, cu umeri lați.

– 'Seara, Rebecca...

Cody se întrerupse, dregându-și glasul înainte de a continua. Se temea să dea crezare plăcerii care lumina fața Rebeccăi.

– Aș dori să-ți vorbesc, dacă ai câteva minute...

– Sigur că da, intră.

Rebecca deschise ușa și mai larg, apoi ezită.

– Sau ai prefera să stăm aici, în balansoarul de pe verandă? E mai răcoare decât în casă.

– Merge și pe verandă... răspunse el grav, făcându-i loc să iasă pe ușă.

Așteptă până când Rebecca se așeză, apoi se lăsă și el alături. Lanțurile groase ale balansoarului scârțâiră, bancheta se mișcă sub greutatea lor, iar Cody o stabiliză proptindu-și cizma de podeaua vopsită.

Probabil are să-mi dea o veste proastă, își spuse Rebecca deznădăjduită.

– Despre ce voiai să-mi vorbești, Cody? întrebă ea reușind să-și păstreze calmul.

Cody îi aruncă o privire piezișă.

– Tata mi-a amintit azi-dimineață că trebuie să ne hotărâm când mutăm turmele pe munte, la pășunile de vară, spuse el încet, urmărindu-i reacția.

– A, da, desigur...

Rebecca își stăpâni valul de ușurare, iar degetele i se destinseră pe marginea banchetei de lemn.

– Cred că putem fi gata în două zile. Aproape toate vitele sunt adunate pe pășunea de sud, am să vorbesc cu Kenny mâine dimineață și-apoi am să te sun. Dar cred că nu va dura mai mult de câteva zile. Îți convine așa?

– Merge, dădu el din cap afirmativ. Am vorbit în după-amiaza asta cu Gabe. E de acord să vină cu noi – anul ăsta vom avea nevoie de un om în plus, din moment ce nu-l mai avem pe Joe.

Trupul Rebeccăi se crispă.

– Fir-aș al naibii!

Cody, care nu se gândise la consecințe, îi acoperi instinctiv pumnii mici și strânși, încleștați pe coapse, cu mâna lui mare.

– Iartă-mă, iubito, spuse el cu regret sincer.

Rebecca reuși un zâmbet nesigur.

– N-am de ce să te iert... Doar nu pot pretinde ca oamenii să nu-mi vorbească despre unchiul Joe. Numai că mi-e greu când mă gândesc că nu va fi cu noi anul ăsta – îți mai aduci aminte cum făcea întotdeauna ca deplasarea asta să devină o adevărată aventură?

– Mda...

Ochii verzi ai lui Cody fură luminați de căldura amintirilor.

– El era John Wayne, și făceam drumul de vite din „Râul Roșu".

– Iar tu erai Montgomery Clift, continuă încet Rebecca. Iute de pistol și dur cât încape...

– Tu cine erai? încercă el să-și amintească.

– Joe spunea că aș fi putut să fiu Gabby Hayes...

– Joe spunea că aș fi putut să fiu Gabby Hayes...

Gura Rebeccăi se arcui într-un zâmbet răutăcios.

– N-am știut ce insultă era asta, până când ne-am întors la fermă, iar unchiul Joe mi-a arătat o fotografie. Gabby Hates avea o mutră numai țepi, și nici un dinte-n gură – și-n plus, nici măcar nu juca în film!

Cody chicoti.

– Câți ani aveai?

– Nouă. Era anul de după moartea părinților mei, când toc-mai venisem la unchiul Joe.

– Îmi aduc aminte, dădu el din cap. Erai foarte sensibilă.

– Țepoasă ca un cactus, fu Rebecca de acord. Nici nu știu cum putea să mă suporte unchiul Joe. Detestam lumea și tot ce conținea, de când îmi pierdusem mama și tatăl – și mă tem că m-am descărcat pe Joe.

– Nu urai pe nimeni, era numai durere, spuse încet Cody, strângându-i încurajator degetele. Iar Joe a înțeles.

Rebecca ridică privirea, uitându-se la el printre gene.

– Crezi? Sper că așa a fost. Chiar înainte de a muri, i-am cerut iertare pentru că-l necăjisem așa.

– Și ce-a spus?

– S-a uitat la mine de parcă nici n-ar fi avut habar despre ce vorbeam și mi-a spus să termin cu prostiile.

Amintirea o făcea pe Rebecca să zâmbească. Parcă auzea și acum glasul ursuz al unchiului ei spunându-i răstit că nu-l necăjise cu nimic.

– Știu că apariția pe nepusă-masă a unei puștoaice de opt ani la ușa lui i-a întors viața cu susu-n jos, dar niciodată nu m-a făcut să mă simt nebinevenită...

Închise ochii, pradă unui val de durere neașteptată.

– Îmi lipsește atât de mult...

Singurătatea din cuvintele ei rostite în șoaptă îi frânse lui Cody inima.

– Tuturor ne lipsește, iubito, scrâșni glasul lui, îngroșat de emoție. Îmi pare rău că a trebuit să-l pierzi. Pe sub aspectul ăla ursuz și arțăgos, avea o inimă de aur curat. Ți-ar fi dăruit tot ce-ți doreai, fără să se uite o clipă măcar la preț.

Rebecca izbuti să zâmbească vag, tremurător.

– Știu, și eu simțeam la fel, față de el.

Trase adânc aer în piept și îl expiră încet, într-un efort de a-și încetini bătăile tunătoare ale inimii.

– E cam cald aici, nu-i așa? întrebă ea, hotărâtă să schimbe subiectul. Aș aduce niște limonadă – cu multă gheață. Vrei un pahar?

Cody nu credea că din cauza vremii o treceau căldurile. Și știa că dogoarea care-i străbătea propriile lui vene nu era cauzată de aerul serii.

– Ar fi delicioasă – pot să te-ajut? întrebă el, în timp ce Rebecca se ridica în picioare.

– Nu, stai liniștit, vin în două minute.

Nerăbdătoare să se retragă măcar pentru câteva momente în siguranța relativă a casei, Rebecca nu observă picioarele întinse ale lui Cody. Se împiedică și, cu un țipăt surprins, se clătină, încercând să-și regăsească echilibrul, nereușind, și căzând în cele din urmă într-o parte, peste genunchii lui.

Cody reacționă instinctiv, prinzând-o și strângând-o la piept. Uimită, Rebecca se pomeni privind în ochii lui aflați la doar câțiva centimetri distanță.

Cody încremeni. Cu câteva momente înainte, evitase s-o atingă. Acum, Rebecca zăcea pasivă în brațele lui, cu ochii întunecați și genele dese coborâte pentru a le ascunde adâncurile vulnerabile. După o secundă de surprindere, curbele suple lipite de trupul lui înțepeniseră.

– Ai pățit ceva...? întrebă el răgușit, strângând ușor brațele.

– Nu...

Rebeccăi îi era greu să-și regăsească graiul și înghiți în sec înainte de a continua:

– Doar la degetele de la picioare... cred că mi-am rupt vreo două de cizmele tale.

– Glumești.

Îngrijorat, Cody se încruntă. O așeză mai bine pe genunchii lui, înainte de a-i coborî mâna pe picior, spre gleznă.

– La care picior? La amândouă?

– Nu... La dreptul.

Trupul zvelt al Rebeccăi se încordă de teamă, când mâna lui mare îi cuprinse laba piciorului. Se relaxă însă, simțind cum degetele lui blânde îi alungau durerea.

– Aaaah, ce bine e...! oftă ea ușurată, închizând ochii, în timp ce Cody îi masa încet degetele și talpa. Ai niște mâini minunate, Cody, spuse pe un ton visător, aproape fără să-și dea seama că vorbea cu voce tare.

Trupul dur de lângă al ei se încordă, dar degetele își continuară mângâierile calmante.

– Serios? întrebă el senzual. Și tu ai o piele minunată, Rebecca – netedă și mătăsoasă. Îmi place atât de mult să te ating...

– Cody...

Gura lui se așeză peste a ei încet, posesiv – iar Rebecca fu pierdută. Un val de plăcere fierbinte o cotropi, iar degetele i se adânciră în părul lui negru de la ceafă.

Cody îi auzi murmurul slab de satisfacție și ridică încet mâna, mângâind-o în sus, până găsi fâșia de piele descoperită dintre fustă și tricou. Sub tricou, mijlocul ei tremura sub atingerea lui. Degetele aspre continuară să urce încet, până-i atinseră forma caldă și plină a sânului. A sânului gol. Cody își dădu seama că nu purta sutien, iar geamătul lui chinuit risipi tăcerea înfierbântată.

Desprinzându-și gura de a ei, Cody o privi.

– Nu porți nimic pe sub blestemăția asta de tricou... mormăi el, privindu-i plăcerea emoționată care-i străbătea trăsăturile expresive, în timp ce degetele lui îi mângâiau pielea mătăsoasă.

– Nu... abia reuși să bâiguie Rebecca. Nimic...

Îl privi printre genele coborâte pe jumătate.

– Ai vreo obiecție? șopti ea, cu vocea coborâtă, toridă.

– Nu... murmură el fierbinte. Pe dracu', nu!

Îi susținu privirea cu a lui, în timp ce-și cobora iar gura peste a ei, urmărindu-i cu vârful limbii conturul buzei de jos.

– Deschide gura... șopti el.

Rebecca se supuse, cutremurându-se și arcuindu-se sub degetele lui excitante, în timp ce gura lui Cody o pecetluia pe a ei, explorând cu limba caverna întunecoasă și umedă. Mâna lui îi netezea repetat curba încordată a sânului, până când Rebecca simți că se umfla dureros; făcu o mișcare nervoasă,

îndesându-se în el, și scoase un ușor țipăt când mâna lui îi părăsi sânul, pentru a-i cuprinde cu o fierbinteală șocantă locul dintre coapse, într-un gest de stăpân, inconfundabil de posesiv.

Atingerea lui îi stârni un junghi de dorință pură, incandescentă, străbătându-i tot trupul. Rebecca scoase un geamăt de abandon, cuprinzându-l și mai strâns cu brațele, în timp ce gura i se mișca febril sub a lui.

Cody sări în picioare, ținând-o strâns în brațe.

– Mergem în casă, iubito, abia reuși el să îngaime, păstrându-și cu mare greutate controlul.

Rebecca își îngropă fața în adâncitura caldă a gâtului lui, într-o acceptare mută.

Lângă pat, Cody o lăsă jos, cu picioarele dezgolite alunecându-i încet peste blugii lui aspri până când degetele atinseră covorul moale.

– E ultima ta șansă de a spune nu, șopti el, ținând-o cu mâinile de talie.

– Nu vreau să spun nu, șopti Rebecca, susținându-i privirea cu o sinceritate totală.

Acceptase deja realitatea: Cody era bărbatul pe care-l dorea. Nu doar pentru noaptea aceea, ci pentru totdeauna.

– Pe tine te vreau. Tu nu mă vrei?

Cody își înghiți un geamăt, îngustându-și ochii încinși de dorință.

– Ba da... suflă el greu, cuprinzându-i capul în căușul palmei pentru a-i ridica fața cu gura spre a lui. O, cât te mai doresc...!

Iar gura lui parcurse scurta distanță care-i mai despărțea. O răsturnă încet pe pat, potrivindu-și trupul masiv peste curbele ei zvelte și delicate.

* * *

– Rebecca?

Rebecca revenea la realitate încet, învăluită în brațele lui Cody. Zăcea pe pieptul lui, amețită, auzindu-i inima care-și încetinea treptat bătăile ca de tobă.

– Ești a mea, șopti el aspru. Știu că am greșit prima dată când te-am cerut, și aș fi vrut s-o fac la lumina lunii, cu flori, dar nu mai pot aștepta. Mărită-te cu mine, Rebecca. Te rog.

Uimită, Rebecca făcu ochii mari.

– De ce vrei să te însori cu mine, Cody? șopti ea dureros.

– Fiindcă te iubesc, răspunse el cu glasul îngroșat de emoție. Și vreau să fii cu mine, pentru toată viața.

Ochii ei albaștri se umplură de lacrimi. Blând, Cody îi șterse cu degetul o lacrimă care se prelinsese pe obraz.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă el tandru și neliniștit. Nu voiai să auzi că te iubesc?

– Nu de-asta e vorba... răspunse Rebecca, ștergându-și nervoasă obrajii umezi. Știu că mă iubești... dar există iubire și iubire.

– Nu înțeleg, se încruntă el nedumerit.

– Voiam să spun că...

Se opri. Degetele lui Cody i se strânseră pe umăr. După ce-și adună gândurile, Rebecca încercă din nou.

– Nu sunt sigură dacă iubirea pe care crezi că o simți nu e amestecată cu sentimentul copleșitor de responsabilitate pe care-l ai față de mine. Poate confunzi iubirea fraternă cu dragostea. Întotdeauna ai încercat să-mi dai ceea ce-mi doream – indiferent dacă era un pisoi nou sau un mânz nou...

Ezită, cercetându-i cu o privire îngrijorată ochii nedumeriți.

– Nu înțelegi, Cody, că acum îmi doresc un soț și un copil? Ești sigur că mă iubești cu adevărat, sau nu e decât obiceiul de a te considera răspunzător ca să te asiguri că primesc tot ceea ce cer?

Cody o privi lung câteva momente, parcă analizându-i cuvintele. Apoi, un zâmbet seducător îi arcui gura, iar în ochii verzi ațintiți asupra ochilor ei albaștri licări o luminiță drăcească.

– Ei, iubito, dacă vrei un copil, atunci aș zice că tocmai am încercat al naibii de tare să-ți facem rost de unul. Iar dacă-ți dorești un soț, mă ofer voluntar. Cui îi pasă de ce te iubesc? Știu că te iubesc, și gata. Și sunt mai mult decât dispus să încerc în continuare – să te conving că te iubesc cu adevărat și să-ți dăruiesc copilul pe care ți-l dorești.

Rebecca deschise gura să-l contrazică, dar Cody o opri, acoperindu-i buzele cu ale lui. Și, după câteva momente și câteva eforturi neconvinse, fata încetă să-l mai respingă și începu să-l sărute la rândul ei. Ultimul ei gând coerent fu acela că era posibil să aibă dreptate – poate că nu conta de ce sau cum o iubea, atâta vreme cât continua să facă lucrurile pe care i le făcea, cu un talent atât de incredibil.

* * *

Peste câteva ore, Cody stătea treaz, cu privirea în tavan, pe când Rebecca dormea în brațele lui.

Nu se poate să nu știe cât de mult o iubesc, își spuse.

Chiar și el era destul de uimit de pasiunea avântată și neobosită care-i ținuse înlănțuiți iar și iar. Nu era un sclav al hormonilor, dar nu se mai putea sătura de Rebecca și – minunea minunilor! – fata păruse să simtă și ea același lucru. Chiar și acum, simpla amintire a acelor momente îi stârnea prin trup freamătul excitației. La dracu'! înjură el în gând, privind încruntat tavanul. Nu mai ține, Puckett, altfel mâine o să aibă niște dureri de n-o să mai poată umbla pe picioare! Trupului său, însă, puțin îi păsa de avertismentele minții.

Oftă încet, cu respirația caldă făcând să fremete părul blond și mătăsos al capului rezemat sub bărbia lui. Trebuia să plece. Dacă-i vedea cineva camioneta parcată în fața casei, bârfele aveau să se răspândească prin Steretts Valley mai repede decât boarea dimineții. Indiferent cât de mult detesta gândul să plece, refuză să-și mai asume și alte riscuri la adresa reputației ei.

Fără tragere de inimă, potrivi trupul adormit al Rebeccăi pe cearșaful mototolit și se dădu jos din pat.

– Bună dimineața, iubito.

Rebecca se mișcă și întinse brațele spre Cody, în timp ce acesta se pleca să-i depună o sărutare pe gură.

– Mmmh, Cody? murmură ea somnoroasă, dându-și la o parte părul din ochi ca să-l privească. Te-ai îmbrăcat, se plânse. Unde te duci?

– Acasă, îi zâmbi el, înlăturându-i mângâietor părul de pe obraz. Nu vreau ca angajatul tău sau vreunul dintre vecini să mă prindă la tine-n pat dimineața. Te-ar crede o femeie decăzută, adăugă el glumeț.

Rebecca îi prinse mâna, apăsându-i palma pe obrazul ei.

– Sunt o femeie decăzută, răspunse ea cu vocea răgușită de somn.

– Ba nu, o corectă Cody, ești femeia mea.

Se aplecă și o sărută. Un sărut scurt, arzător, care o lăsă fără grai.

– Culcă-te la loc, îi spuse el încet. Am să te sun dimineața.

– Bine.

Rebecca zâmbi, în timp ce Cody o învelea cu cearșaful până la umeri. Adormi într-o clipă – dar, în vis, Cody îi șopti, înainte de a ieși pe ușă:

– Te iubesc.

Capitolul 7

– Ei, bună dimineața, somnoroaso! salută Kenny tărăgănat, cu o lucire prietenoasă în ochii săi căprui. Credeam c-aveai de gând să dormi toată ziua.

– Am fost tentată, dar nu m-a lăsat cocoșul ăla mare, se plânse Rebecca, zâmbind la rândul ei; arătă spre găleata cu lapte cald și înspumat, din mâna lui Kenny: îți mulțumesc că mi-ai muls-o pe Olga.

– Nici o problemă.

Kenny își mută găleata metalică în mâna stângă.

– Am umplut biberoanele pentru bebelușii tăi – deși, dacă nu te-ai fi trezit până terminam eu de separat laptele, le-aș fi dat eu de mâncare.

– Ești un înger al salvării, Kenny.

Rebecca își agăță degetele de buzunarele blugilor, privind gânditoare spre țarcuri.

– După ce alăptez viței și-i scot la aer, am să te-ajut să cureți staulele. Aș vrea ca-n dimineața asta să lucrez în

grădină, înainte ca buruienile să crească mai mari decât legumele și florile mele, așa că poate duci tu mânjii să facă mișcare, mai ales Crockett și T.J., bine?

– Sigur, șefa, fu Kenny de acord. Nici o problemă.

Își îndreptă pălăria pe cap și, cu un gest de salut, plecă.

– Spune-i lui Megan că voi trece pe la ea și Jessica, după prânz! mai strigă Rebecca în urma lui.

Nu știu ce m-aș fi făcut fără el și Megan, după moartea unchiului Joe, își spuse ea cu afecțiune. Sprijinul lui Kenny o ajutase să reziste muncii fizice grele necesare pentru menținerea fermei în funcțiune, iar Megan și mica Jessica îi luminaseră viața și o ajutaseră să suporte mai ușor tristețea doliului.

Mai spre amiază, Rebecca ieși din grădina bucătăriei, unde plivise cu sârguință buruienile, și se grăbi să alerge în casă, auzind că suna telefonul.

– Alo? răspunse ea cu sufletul la gură.

– 'Neața, iubito.

Glasul profund și tărăgănat care se auzi din receptor îi aduse pe buze un zâmbet de plăcere. Un val de amețeală îmbătătoare îi înmuie genunchii, și se rezemă de peretele bucătăriei ca să se sprijine.

– Bună dimineața, Cody, murmură ea.

– Cum te simți în dimineața asta?

– Bine, răspunse prudentă Rebecca, nesigură dacă în cuvintele lui nu se simțea și un înțeles ascuns. Tu ce faci?

– Iubito, nici nu s-ar putea mai bine.

În glasul lui se simțea o asemenea satisfacție și încântare de sine, încât Rebecca nu-și putu stăpâni râsul.

– Sigur nu ești măcar puțin... obosit?

– Nnț! replică el prompt. Dar tu?

– Nici eu. Deși azi-noapte n-am prea dormit.

– Dacă-ți promit că te-aduc devreme acasă diseară, iei cina cu mine?

Tonul glumeț dinainte devenise atât de brusc serios și solemn, încât Rebecca clipi din ochi, derutată de schimbarea neașteptată.

– Mi-ar face mare plăcere să iau cina cu tine, răspunse ea încet.

– Bun, scrâșni glasul gros al lui Cody, după care făcu o pauză ca să și-l dreagă. Trec să te iau pe la șapte, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Unde mergem? întrebă Rebecca, dorindu-și că nu mai fi avut de așteptat atâtea ore până seara.

– Într-un loc frumos. Îmbracă-te cu ceva drăguț – o fustă scurtă, ca să-ți pot privi picioarele.

– Cody Puckett! râse Rebecca, încercând să se prefacă ofuscată. Rușine să-ți fie – nu se cade să spui așa ceva!

– De ce nu? Ți-am spus doar că vreau să mă uit la picioarele tale. N-am spus și ce vreau să fac cu ele. Dacă ți-aș povesti ce-am visat azi-noapte, în timp ce tu îmi cuprindeai cu picioarele...

Rebecca simți că i se aprindeau obrajii.

– Cody! Termină!

– În regulă... oftă el decepționat. Am să aștept până diseară ca să-ți spun.

– Dacă nu-mi promiți c-ai să fii cuminte, să știi că nu mai vin nicăieri cu tine diseară! îl amenință ea.

– Iubito, dacă sunt cuminte, n-o să ne mai distrăm deloc.

– *Of, mai taci!*

Rușinată, Rebecca își apăsă obrazul cu o mână, neputându-și stăpâni râsul.

– *Ne vedem diseară. La revedere, Cody.*

– *Pa, iubito.*

Telefonul țăcăni și rămase mut, iar Rebecca puse receptorul în furcă. Nici ea nu voia ca, în seara aceea, Cody să fie „cuminte". Noroc că era destul de sigură de un lucru: Cody îi cunoștea prea bine simțămintele.

* * *

– Jessica! Nu, nu! o dojeni cu blândețe Megan pe fetiță, înainte de a o lua de lângă butoanele televizorului, ridicând-o în brațe. Și-o sprijini pe șold și porni înapoi spre canapea.

– O iau eu, se oferi Rebecca, întinzând brațele, când Megan trecu prin dreptul fotoliului.

Jessica se întinse imediat spre Rebecca, făcându-și mama să se dezechilibreze.

– Drăcușorule! râse Megan în timp ce se clătina, înainte de a o pune pe fetiță în brațele Rebeccăi.

– Noi nu suntem un drăcușor, nu-i așa, Jessica? gânguri Rebecca, desprinzându-și ușurel din păr degetele fetiței.

Jessica chicoti, iar pumnul ei mic se strânse și mai tare, trăgând șuvițele lungi de păr blond.

– Au! se strâmbă Rebecca, înainte de a reuși în sfârșit să-și salveze părul. Ia zi, dulceață, ce-ar fi să te joci cu ăsta?

Luă de pe covor un ursuleț de pluș și îl jucă pe genunchi. Fascinată, Jessica întinse mânuțele spre animalul cu ochi de sticlă. Îl strânse la piept și începu să-i mângâie fața mițoasă.

Rebecca o privi pe Megan, râzând.

– Mă-ntreb cât timp o va ține ocupată.

– Nu știu.

Megan se prăbuși pe canapea, clătinând din cap, chipurile deznădăjduită.

– Aș vrea să am măcar o zecime din energia ei. Mă doboară!

Rebecca privi ochii căprui și strălucitori ai lui Megan, tenul sănătos și silueta zveltă.

– Nu pari extenuată – arăți dezgustător de mulțumită!

– Mă rog, consimți Megan râzând, poate că-i cincizeci la sută epuizare și cincizeci la sută fericire.

– Nu te contrazic, dădu din cap Rebecca.

Tocmai atunci, Jessica aruncă ursulețul pe jos și începu să se foiască, agitată.

– 'Op-paa, cred că ursulețul și poala mea tocmai și-au pierdut atracția. Vrei jos, iubito?

Jessica zâmbi radios, o bătu pe obraji cu mânuțele ei durdulii și turui ceva fără șir.

– Bine...

Ascultând-o cu gravitate, Rebecca dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles.

– Jos cu tine.

O ridică pe fetița care se zbătea și o puse cu grijă pe covor.

– Ia stai o clipă, mai spuse ea, aranjându-i rochița roz peste chiloțeii cu volane. Gata, s-a rezolvat.

Îi dădu o pălmuță la fundul căptușit cu scutece și o privi cum se îndepărta pe podea, în urmărirea motanului. Apoi ridică ochii spre Megan.

– Atâta-i de dulce!

– Nu-i așa? replică mândră Megan, zâmbind. Kenny îmi spune încontinuu că probabil va trebui s-o expediez la mănăstire încă de la paișpe ani, ca s-o scape de băieți, sau de nu, o să se lase de muncă și-o să stea acasă, păzind-o cu pușca!

Cele două femei continuară să-și bea ceaiul în tăcere, privind motanul care se muta din loc în loc, încercând să scape de Jessica.

– Kenny spunea c-a observat camioneta lui Cody parcată în fața casei azi-noapte – v-ați împăcat, sau tot mai e dificil?

– Ăăăă...

Rebecca simți cum i se înfierbântau obrajii și știu că roșea.

– Cred că nu-i chiar atât de... dificil... și se poate spune că ne-am împăcat.

– Hmmm...

Ochii ciocolatii ai lui Megan se îngustară, privind spre fața îmbujorată a Rebeccăi.

– Oare de ce am eu impresia că s-a întâmplat mai mult decât îmi spui?

– Nu știu, răspunse cu voce slabă Rebecca.

Făcu greșeala de a ridica ochii, iar privirea ei se ciocni de a lui Megan, care aștepta.

– Of, bine, capitulă ea râzând. Știu că n-ai să te lași până nu-ți spun.

Redeveni serioasă și, când vorbi din nou, vocea-i era mai puțin sigură.

– Cred că m-am îndrăgostit de Cody, Megan.

– Serios? Dar e minunat! se bucură Megan. De când m-am întors de la sora mea, presimțeam încontinuu c-o să se întâmple ceva între voi doi! Și Cody? Te iubește și el? O, sigur că da! Te iubește, nu-i așa?

– El zice că da, confirmă încet Rebecca.

– Și...?

– Și nu-s sigură... că mă iubește cu adevărat, vreau să zic.

Megan o privi nedumerită.

– Nu mai înțeleg nimic. Dacă el spune că te iubește, de ce nu-l crezi?

Rebecca își trecu degetele prin părul des și despletit, împingându-și-l peste umăr.

– Sunt sigură că mă iubește – dar, dacă stai să te gândești, m-a iubit de când eram mică. De unde pot ști acum dacă ceea ce simte pentru mine e atracția unui bărbat față de o femeie?

– A... înțeleg ce vrei să spui. L-ai întrebat?

– Da.

– Și ce-a spus?

– A spus că nu contează de ce și cum mă iubește – că mă iubește și gata.

– Hmm, murmură îngândurată Megan. Și asta nu te-a liniștit?

– Nu complet.

Megan oftă, încruntându-se.

– Nu pot spune că te condamn, zise ea în cele din urmă. Dar, pe de altă parte, nici nu te îndoiești că te iubește, nu-i așa?

– Sunt sigură că mă iubește într-adevăr foarte mult – dar m-a iubit prea multă vreme numai ca pe o soră...

O privi pe Megan cu nesiguranța citindu-i-se în adâncurile albastre ale ochilor.

– Nu vreau ca într-o dimineață să-și dea seama că nu mă iubește ca pe o soție sau o amantă. Și mi-e o frică de moarte că s-ar putea întâmpla asta, dacă nu rezolvăm problema acum, cumva. Mi-am pierdut tatăl, mama și unchiul – parcă toți cei care mi-s dragi m-ar părăsi. Dacă ne căsătorim și nu merge, nu cred c-aș putea să supraviețuiesc.

Megan oftă adânc.

– Dumnezeule, grea dilemă, nu-i așa?

– Da, dădu din cap Rebecca.

În încăperea însorită se lăsă liniștea. Amândouă căzuseră pe gânduri.

– Măcar un lucru bun se poate spune despre toată situația asta, risipi într-un târziu Megan tăcerea, optimistă.

– Ce?

– Cody va trebui să se poarte foarte frumos cu tine ca să te convingă că te iubește. Cu un dram de noroc, asta va însemna o mulțime de cine la restaurant, multă ciocolată și flori cât cuprinde!

– Ești îngrozitoare! chicoti Rebecca. Ca să nu mai spun și cât de materialistă!

– Mama! le întrerupse strigătul lui Jessica.

Căzută pe podea, lângă un cărucior răsturnat cu roțile-n sus, fetița se tânguia disperată, cu lacrimile curgându-i pe obrajii trandafirii.

Cele două femei fură nevoite să-și întrerupă conversația, în timp ce Megan o liniștea pe Jessica.

* * *

Rebecca tocmai se întorcea acasă, când văzu apropiindu-se un autovehicul. Un nor de praf se ridica în spatele mașinii albe care venea spre ea pe alee.

Punându-și mâna streașină la ochi, Rebecca recunoscu furgoneta de la florărie. Mașina opri lângă ea, chiar când ajunse la poarta curții.

– Bună Rebecca, o salută veselă Marilyn Atchison, săltându-și făptura supraponderală de la volan, cu fața rotundă învăluită numai în zâmbete. Cu admiratorii tăi, îmi merg afacerile din plin – de-ar mai ține-o mult așa, am să mă pot retrage.

– Iar flori? Iarăși mi-a trimis cineva flori? întrebă Rebecca simțind cum îi creștea inima de nerăbdare, în timp ce Marilyn se apleca spre interiorul spațios al furgonului.

– Mhm!

Când se ridică, fața lui Marilyn era ascunsă complet după o vază de cristal plină cu trandafiri.

– Ba bine că nu – cel puțin două duzini.

Rebecca rămase cu gura căscată. Prin celofan, frunzele verzi și lucioase formau un fundal vibrant pentru bobocii dolofani în toate culorile imaginabile, de la movul cel mai pal până la cel mai intens stacojiu.

– Vrei să-ți duc eu florile în casă, Rebecca?

– Ce...? tresări Rebecca. A... a, nu. Le duc eu.

Întinse mâinile, iar Marilyn îi puse cu mare grijă vaza în brațe.

– *De la cine sunt?*

– *Păi, știi, aș putea să-ți spun...*

Marilyn îi făcu cu ochiul, îndesându-și mâinile în buzunarele adânci ale halatului ei larg, verde.

– *Dar ți-aș strica surpriza.*

Arătă cu capul spre buchet, făcându-și buclele coafate permanent să țopăie.

– *E o carte de vizită înăuntru.*

– *A...*

Rebecca se hotărî să aștepte până rămânea singură.

– *Îți mulțumesc, Marilyn.*

– *N-ai pentru ce. Mulțumește-i tânărului care ți le-a trimis.*

Florăreasa cea pieptoasă se săltă la volan și mai făcu un semn de salut cu mâna.

După ce scoase celofanul și inspiră parfumul îmbătător al trandafirilor, Rebecca începu să caute cartea de vizită. Cartonașul dreptunghiular era vârât printre frunze. Îl smulse în grabă și citi dedicația:

„Te iubesc – vrei să fii soția mea? Cody."

Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce-și înghițea un nod. Mai citi o dată cuvintele, înainte de a-și apăsa peste buze cartea de vizită.

– O, Cody, șopti ea. Chiar mă iubești?

Dorea cu disperare să creadă că o iubea ca pe o femeie, dar o chinuia îngrozitor teama că, în realitate, nu era vorba decât de conștiinciosul lui simț de răspundere.

* * *

– Mă-ntreb de ce n-a apărut Hazel...

Bessie sorbi din ceaiul Earl Grey și privi încruntată peste buza ceștii de porțelan înflorat, spre Ruby și Elsie.

– Nu-i stă-n caracter să-ntârzie.

– Într-adevăr, confirmă Ruby, privind spre ceasul rotund de modă veche prins pe perete în spatele tejghelei. Mai ales cu cincisprezece minute – păi, e deja zece și-un sfert!

– Cred că are motive serioase, interveni Elsie. Până și-n programul unei persoane atât de punctuale ca Hazel Morrison mai poate surveni din când în când ceva neprevăzut...

– Uite-o! o întrerupse Bessie, arătând cu ceașca spre trotuarul din fața cafenelei.

Elsie, Bessie și Ruby priviră trupul deșirat și colțuros al lui Hazel, într-o fustă dreaptă bej și bluză albă, trecând prin dreptul ferestrei, spre intrare.

Clopoțeii zornăiră, ușa se deschise, iar Hazel intră în cafenea, cu un aer de surescitare abia stăpânită care-i făcea ochii albaștri să scânteieze.

– N-o să ghiciți în veci ce s-a-ntâmplat! declară ea, așezându-se la masă.

– Ai dreptate, se grăbi Ruby să recunoască, n-o să ghicim, așa că, spune-ne.

– Vin de la florărie...

Hazel făcu o pauză de efect, plimbându-și privirea peste fețele din jurul ei.

– A, de-asta ai întârziat, dădu din cap Ruby. Uitasem că e *miercuri* – mereu treci pe la florărie, în drum, ca să alegi un buchet de altar pentru slujba de duminică.

– Desigur, gesticulă Hazel nerăbdătoare. Dar întotdeauna îmi rezerv timp destul pentru vizită – eu nu întârzii niciodată, Ruby...!

– De obicei, nu. Decât în dimineața asta. Iar dacă nu florile te-au făcut să întârzii, care a fost cauza?

– Ei...

După ce aruncă o privire plină de subînțelesuri prin cafeneaua aproape pustie, Hazel se aplecă spre celelalte trei, continuând mai încet:

– Tocmai făcusem comanda, când a intrat alt client. Cineva care voia să comande trandafiri – două duzini de trandafiri – pentru a fi trimiși acasă la Rebecca Colter.

Trei perechi de ochi se holbară cu plăcută surprindere și expresii speculative.

– Cine? Cine i-a trimis flori Rebeccăi? întrebă imediat Ruby.

– Cody Puckett! anunță Hazel, rezemându-se de spătar cu o privire triumfală.

– Nu se poate!

– Serios?

– Era și timpul! adăugă apăsat Ruby.

– A spus ceva interesant? întrebă curioasă Elsie, aplecându-se înainte.

– Numai că voia ca florile să ajungă la Rebecca azi – a insistat foarte tare, spunând că trebuie să ajungă azi. Pe urmă, a completat o carte de vizită și a plecat.

– Întâmplător, n-ai văzut ce-a scris? se interesă Ruby, cu speranță.

– Nu, a lipit plicul înainte de a i-l da lui Marilyn. Și-n plus, se încruntă Hazel mustrător la Bessie, nu m-aș cobori niciodată până la a citi intenționat un mesaj personal!

– Eu l-aș fi citit, replică nepăsătoare Bessie. Mor să știu de ce i-a trimis trandafiri.

– Pe mine nu mă interesează de ce îi trimite flori, declară Ruby cu convingere. Sunt doar încântată că în sfârșit o face. Sper numai să nu fie ca să se scuze pentru c-o fi supărat-o cu ceva – părea fericit, sau îngrijorat, Hazel?

Henry stătu un moment pe gânduri, înainte de a răspunde:

– Cam buimac – și, categoric, fericit. De fapt, își îngustă ea ochii gânditoare, aș zice că arăta ca un bărbat îndrăgostit.

– Excelent! își frecă Ruby palmele, satisfăcută. Asa mai vii de-acasă! Doamnelor, proiectul nostru merge chiar mai bine decât speraserăm!

– Nu-i așa că-i amuzant? le zâmbi Bessie celorlalte. Și-acum ce facem?

Hazel și Elsie se întoarseră spre Ruby, cu aceleași priviri pline de speranță.

– De ce vă uitați toate la mine? întrebă Ruby bănuitoare.

– Păi, îi aminti Elsie, a fost mai mult ideea ta, și tu ai avut cele mai multe sugestii inspirate. Pare logic ca tu să hotărăști ce urmează să se întâmple.

– Hmmm...

Mai îmbunată, Ruby încercă fără succes să-și ascundă satisfacția.

– Ei, spuse ea, îndreptându-se de spate, cred c-ar trebui să mai așteptăm câteva zile și să urmărim ce se întâmplă. E clar, Cody urmează exemplul nostru și-i trimite flori Rebeccăi.

– De fapt, interveni Hazel, Marilyn mi-a spus că Rebecca a primit patru buchete într-o zi – unul de la noi, firește, și câte unul de la Gabe Sterett, Russ Sarver și Luke Morgan.

Ruby rămase cu gura căscată de uimire, holbându-se la Hazel.

– Dumnezeule mare, murmură ea printre chicoteli, când în sfârșit reuși să vorbească. Poate că nu exemplul nostru l-a urmat Cody.

– Poate că nu, fu Elsie de acord, chicotind în timp ce se ștergea la ochi. Dar, orice-ar fi, e pe drumul cel bun.

– Adevărat, încuviință Ruby. Și dacă tot a apucat-o într-acolo, putem doar să stăm și să ne uităm. Dacă nu se întâmplă nimic, atunci va trebui să ne gândim la altă stratagemă.

Patru capete se înclinară aprobator, după care patru cești se ridicară într-un toast tăcut pentru succesul lor.

* * *

Restaurantul din Brewster era cel mai elegant, pe o rază de o sută de mile. Clădirea joasă și prelungă conținea un salon cu mese rotunde, cristaluri scânteietoare și argintărie masivă. Patronul era un grădinar pasionat, iar iubirea lui pentru plante se vedea în florile și ferigile din ghivece, arbuștii din jardiniere și celelalte plante ornamentale, îngrijite cu multă dragoste.

– Ăsta-i restaurantul meu favorit, Cody, comentă Rebecca, aplecându-se înainte să inspire mireasma garoafelor cu frunze de ferigi dintr-o vază de cositor, pusă în mijlocul mesei. Îi mai amintești când m-ați adus aici, tu, unchiul Joe și Zach, ca să-mi sărbătoriți absolvirea liceului? Și toate florile astea – pur și simplu le iubesc!

Eu te iubesc pe tine.

Cuvintele îi veniră lui Cody în minte pe neanunțate, dar nu le rosti. Rebecca avea nevoie să fie convinsă, iar Cody nu credea că simpla pronunțare a declarațiilor ar fi fost de ajuns.

– Și mie-mi plac florile, dar prefer mâncarea.

– Bărbații! se încruntă Rebecca. De ce la voi totul trece prin stomac?

– Din motive de supraviețuire, răspunse prompt Cody. E o chestie genetică, rămasă de la oamenii cavernelor.

– Ce...? îi aruncă ea o privire neîncrezătoare. De unde-ai mai auzit și teoria asta?

– Nu-i nici o teorie, ci logică pură, îi explică răbdător Cody. Omul cavernelor pleca la vânătoare și-și petrecea toată ziua căutând un animal pe care să-l poată lovi în cap cu măciuca. Apoi îl căra acasă, iar femeia îi frigea cina.

– Și? îl îndemnă Rebecca, văzând că se oprise. Îmi scapă morala. Trebuie să fie mai mult decât atât.

– Morala-i aia că bărbații își petreceau tot timpul găsind de mâncare. Atunci, femeile aveau ce să le gătească, erau fericite și-i răsplăteau cu chestia cea mai importantă.

– Care chestie importantă?

Rebecca începea să înțeleagă încotro bătea.

– Chestia importantă, îi zâmbi Cody, arcuind o sprânceană. Problema de bază care i-a apropiat pe bărbați și femei încă de la începutul timpurilor – sexul.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Cody!

Râzând, Rebecca îl lovi cu șervetul de in peste mânecă.

– Numai la asta te poți gândi?

– Mhm, răspunse el. De când m-am trezit din somn, într-o dimineață, i mi-am dat seama că te făcuseși mare, de-atunci numai la asta mă gândesc. În orice altă privință, n-am decât varză-n cap.

– Hmmm... murmură Rebecca, privindu-i zâmbetul glumeț. Cred că-i molipsitor. Întâmplător, și eu am aceleași simptome – ce crezi c-o fi cu noi?

– Cred, coborî Cody glasul până la un murmur confidențial, aplecându-se spre ea, în lumina felinarului de vânt din mijlocul mesei, că suntem îndrăgostiți.

Îi văzu în ochii albaștri incertitudinea și ezitarea.

– Sau, cel puțin, eu sunt, preciză el. Poate că tu nu ești decât în călduri.

– Cody!

Obrajii Rebeccăi se înroșiră din nou ca reacție la tachinăria lui. Privi repede în jur, dar ceilalți meseni erau ocupați cu propriile lor conversații și nu dădeau semne că ar fi auzit gluma deocheată a lui Cody.

– Ai de gând să încetezi? șopti ea furioasă, cu o privire amenințătoare.

– Of, bine... oftă el adânc, cu o mutră de câine bătut. Mi-e destul de greu s-o fac pe cavalerul cu armăsar alb, când pe doamna respectivă n-o interesează decât trupul meu.

Rebecca se îmbujoră și mai aprins dar, înainte de a apuca să-i răspundă, se apropie chelnerul cu o sticlă de vin.

– Să vă torn șampania, dumneavoastră și doamnei, domnule? se interesă acesta, uitându-se de la Cody la Rebecca și înapoi.

– Da, mulțumesc.

Ochii verzi și adânci ai lui Cody se întunecară, capturând privirea Rebeccăi peste lumina pâlpâitoare a felinarului, în timp ce ospătarul turna șampania efervescentă în paharale de cristal cu picior înalt.

– Mai doriți și altceva, domnule?

– Pe moment, nu, mulțumesc, răspunse Cody, continuând s-o privească pe Rebecca.

– Foarte bine, domnule. Sper ca dumneavoastră și mireasa dumneavoastră să petreceți o seară plăcută.

Capitolul 8

Ochii Rebeccăi se dilatară de uimire, în timp ce privirea i se repezea dinspre zâmbetul amuzat al lui Cody către ospătar.

– Dar nu suntem căsătoriți! izbucni ea.

– Nu sunteți proaspăt căsătoriți? întrebă descumpănit chelnerul. Scuzați-mă, domnișoară, însă... în fine, știți... arătați atât de...

Își desfăcu mâinile, cu un gest de neputință, fără să mai poată continua.

– E-n regulă, interveni Cody. Nu ne simțim jigniți – nu-i așa, Rebecca?

Tonul lui era mai degrabă enunțiativ decât interogativ, iar Rebecca fu nevoită să-i dea dreptate:

– Da, nu suntem.

Ospătarul, ușurat că greșeala lui nu-i iritase, murmură politicos și se grăbi să se retragă.

Nici Rebecca și nici Cody nu-i dădură atenție. Erau prea ocupați să se soarbă din ochi.

– Cred că și-a dat seama că sunt îndrăgostit, spuse încet Cody.

– Crezi că și-a dat seama că-s în călduri? întrebă în același timp Rebecca, pe un ton nevinovat-întrebător, cu un zâmbet în colțul gurii.

Cody surâse încet, senzual.

– Oricum ești, iubito, te prinde de minune.

Rebecca ar fi preferat să nu fie într-un local public. Ar fi vrut să nu-i despartă tăblia mesei. Dorea din toată inima să se ghemuiască la pieptul lui Cody.

– Cred că devin dependentă, spuse ea neputincioasă.

Abia când Cody râse, își dădu seama că rostise cuvintele cu voce tare.

– Cred că amândoi suntem dependenți, replică el cu un zâmbet răutăcios. Și-mi place. Pentru noi!

Ridică paharul cu șampanie, așteptând ca și Rebecca să și-l ridice pe al ei.

Rebecca tocmai gusta din șampanie, când ospătarul le aduse mâncarea.

Temându-se să nu mai facă vreo greșeală, îi servi politicos, eficient și tăcut, și se grăbi să-i lase din nou singuri.

– Cred că se simțea jenat, îi șopti Rebecca lui Cody, urmărindu-l pe chelner cu privirea.

– Hmmm... făcu alene Cody. Ai dreptate, mai bine să ne întoarcem la un subiect mai inofensiv.

– Ca de pildă? îl privi ea suspicioasă.

– Ca de pildă, ce-ai făcut în după-amiaza asta? întrebă el, tăindu-și friptura.

– Am băut o cafea cu Megan și m-am jucat cu micuța Jessica.

Fața Rebeccăi se lumină într-un zâmbet.

– E așa de drăgălașă, Cody. De fapt, continuă ea ridicând privirea, *orele pe care mi le-am petrecut îngrijind-o pe ea m-au făcut să ajung la concluzia că-mi doream să mă mărit și să am un copil. Nici nu-ți pot spune cât mi-a plăcut s-o văd cum creștea și se dezvolta, pe zi ce trecea. Dumnezeule...!*

Se opri, jenată, potrivindu-și părul după ureche.

– Auzi la mine! Parc-aș fi deja mamă!

– Vei fi o mamă nemaipomenită, răspunse Cody cu blândețe.

– Sper să ai dreptate.

Cody o privi cum își ungea cu unt felia de chiflă, înainte de a vorbi, cu glas profund și solemn:

– Ai putea fi însărcinată, Rebecca, știi asta, nu-i așa?

Rebecca se înecă prompt cu felia de chiflă și începu să tușească.

– Ai pățit ceva? întrebă grăbit Cody, întinzându-i un pahar. Bea puțină apă.

Fata dădu din cap și, cu ochii umezi, luă paharul.

– Ce-ai spus?

– Am spus, repetă cu răbdare Cody, că s-ar putea să fii însărcinată. Aseară n-am folosit nici un mijloc de protecție, și presupun că nici tu nu iei pastile.

– Nu... murmură ea abia auzit, în timp ce cuvintele lui își făceau efectul.

Însărcinată? Aș putea fi însărcinată?

– O, Dumnezeule... șopti, aproape pentru sine. Sigur că aș putea fi – nici unul dintre noi n-a fost protejat...

O năpădi un val de plăcere și ridică privirea spre Cody, în timp ce-și apăsa involuntar cu palma abdomenul plat. Dar bucuria îi pieri repede când văzu expresia îngrijorată de pe chipul lui. Era clar că posibilitatea de a fi tatăl copilului ei nu-l încânta deloc.

– Iartă-mă, spuse ea crispată. Ar fi trebuit să-ți spun.

– La naiba, n-ai nici un motiv să te scuzi, răspunse cam repezit Cody. Trebuia să am mai multă minte. N-am altă scuză decât că mă aprinsesem atât de tare, încât nu mă mai puteam gândi la altceva decât cum să te duc în pat cât mai repede.

– A...

Rebecca stătu un moment pe gânduri. Afirmația lui nu mai suna deloc a responsabilitate pentru fetița unchiului Joe... Nici vorbă de așa ceva.

– Ei, începu ea pe un ton rezonabil, acum nu mai putem face nimic. Cred că nu ne mai rămâne decât să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. Ar fi fost posibil să rămân însărcinată chiar de prima oară?

– A, da, spuse Cody tărăgănat, încercând să-și ascundă amestecul de amuzament și jenă generat de întrebarea ei candidă. Cred că e foarte posibil.

– Posibil, dar cât de probabil? insistă ea, încercând să rămână obiectivă.

– Depinde în ce moment al ciclului lunar erai.

Cody simți că i se înroșeau obrajii, dar refuză să vorbească mai puțin direct decât ea.

După un moment de gândire, Rebecca spuse:

– *Sunt aproape de sfârșit, mai am cam o săptămână, cel mult. Asta-i bine? Sau rău?*

– *E bine, dacă nu vrei să fi rămas gravidă. Dacă erai la mijlocul perioadei, probabilitatea de a fi rămas însărcinată ar fi fost mult mai mare.*

– *Aha...*

Rebecca trase adânc aer în piept, expiră, apoi reîncepu să-și taie friptura.

– *Atunci, cred că ar trebui să presupunem că nu sunt... și să fim mai atenți, data viitoare.*

Cody rămase absolut nemișcat, strângând furculița în pumn mai-mai s-o îndoaie. Afirmația ei atât de directă că avea să existe o „dată viitoare" îi luase graiul. Abia reuși să îngaime, cu glas gâtuit și prefăcut indiferent:

– Mda, categoric, data viitoate o s-avem mai multă grijă.

Zâmbindu-i luminos, Rebecca sorbi din ceașca de cafea.

– Doar dacă nu cumva, desigur, ți-ar plăcea să fii tată.

Lui Cody îi fulgeră prin minte imaginea Rebeccăi însărcinată cu copilul lui.

– Mi-ar plăcea enorm să fiu tată, dacă tu vei fi mama – dar cred că înainte ar trebui să ne căsătorim.

– Hmmmm, răspunse Rebecca, punând cu grijă ceașca la loc în farfurioară.

Cody așteptă, dar fata nu mai spuse nimic.

– Tu nu crezi? o întrebă.

– Ce să cred? se prefăcu ea că nu înțelegea.

– Nu crezi că ar trebui să ne căsătorim înainte de a avea copii? reluă el cu răbdare.

– A, ba da, așa cred...

Jucându-se cu furculița și un vârf de sparanghel, Rebecca îi evită privirea.

Cody își dădea ușor seama că încă nu era sigură de problema căsătoriei.

– Sigur, asta nu înseamnă că nu putem să ne distrăm nemaipomenit de bine, până te hotărăști, o tachină el.

Fata ridică ochii și, spre ușurarea lui, îi zâmbi.

– Cody, fii cuminte, îl admonestă ea, fixându-l cu o privire amenințătoare.

– Ți-am mai spus o dată că, dacă-s cuminte, praful o să se-aleagă de toată distracția, argumentă el, cu o logică de necombătut. Ce-ar fi să mergem undeva și să dansăm un timp? Știu că ți-am promis să te duc acasă devreme, dar oricum n-am sta până după miezul nopții.

– Bună idee.

Gândul de a se legăna în ritmul muzicii, la pieptul lui Cody, era prea tentant ca să-i reziste.

* * *

Cody nu pierdu vremea. Plăti consumația, o scoase grăbit pe Rebecca din restaurant și, în nici cincisprezece minute, pășeau pe micul ring de dans al unei discoteci slab luminate, aflată la tre străzi distanță.

Dansau împreună de câteva minute, când Rebecca îl întrebă:

– Cum de cunoști localurile astea? O aduceai aici și pe Patricia?

– Nu.

Strângând-o mai tare, Cody îi depuse un sărut ușor pe tâmplă.

– N-am adus-o pe Patricia aici. Lui Gabe îi place să-și aducă aici partenerele, după cină – l-am auzit vorbind de mai multe ori despre localul ăsta.

– Aha...

Rebecca tăcu un moment, până când curiozitatea o împinse din nou să risipească tăcerea.

– Tu unde-ai dus-o pe Patricia după cină?

Înclinându-și capul într-o parte, Cody o privi lung.

– La film – același pe care l-ați văzut tu și Russ – și pe urmă acasă.

– Direct acasă?

– Direct acasă – iar acolo, i-am strâns politicos mâna, i-am urat noapte bună, m-am dus acasă și m-am culcat, confirmă solemn Cody. Ai fost îngrijorată?

– Da, răspunse Rebecca, fără a încerca să ocolească subiectul. Foarte.

– Nu era nevoie. Când m-a invitat la cinema, am acceptat numai fiindcă și tu ieșeai cu Russ – iar eu, ca prostul, mi-am pierdut firea când Elsie m-a sâcâit că tu te-ntâlneai cu altcineva.

– Vrei să spui că Elsie te-a îndemnat să ieși cu Patricia? întrebă Rebecca surprinsă.

– Nu, ea mi-a spus să nu mă duc cu Patricia. De fapt, chicoti el amintindu-și, a făcut mare caz, ca și cu te-aș fi înșelat!

– Serios? zâmbi încântată Rebecca. Bun. Mă bucur să știu că are cine să stea cu ochii pe tine.

– Doamne ferește! se tângui Cody, chipurile îngrozit. Tocmai una din Scorpiile Văduve trebuia să fie? Nu puteai găsi alta mai blândă?

– Din partea mea, nu. Am nevoie de cât mai mult ajutor, iar dacă Văduvele sunt alături de mine, e ca și cum aș pune infanteria marină să te supravegheze.

– I-auzi! Mersi!

Continuară să se legene unul în brațele celuilalt. Nici unul nu dorea ca seara să se sfârșească prea repede.

– Sunt dezolat că aduc vorba, iubito, spuse Cody într-un târziu, dar dacă vreau să mă țin de cuvânt și să te duc acasă la o oră decentă, trebuie să plecăm.

– Mmmmh, murmură Rebecca în semn de protest. Ești sigur? Nu poate fi atât de târziu.

– Sunt sigur, iubito, scrâșni glasul lui.

Rebecca oftă și făcu un pas înapoi, desprinzându-și încet brațele de gâtul lui.

– Bine, dacă insiști...

Ridică ochii, și-l văzu privind-o cu o expresie toridă, întunecată, și o străbătu un fior de nerăbdare.

– Hai să mergem acasă.

* * *

Drumul până acasă fu scurt. Cuibărită lângă Cody, Rebecca dormita, doborâtă de nesomnul din noaptea trecută și ziua grea de muncă la aer curat.

– Ei – somnoroaso!

Glasul profund al lui Cody îi răsună în ureche, iar Rebecca tresări, protestând, când el o scutură ușor.

– Nu vreau să mă scol, mormăi ea buimacă.

– În regulă, acceptă amuzat Cody. Vom înnopta în camionetă, n-am nimic împotrivă. Desigur, lui Kenny s-ar putea să i se pară cam ciudat când ne va găsi, mâine dimineață. Și Dumnezeu știe ce-au să spună Elsie, Ruby și restul văduvelor, când vor afla că ne-am petrecut noaptea împreună.

Rebecca se încruntă, apoi deschise ochii să-l privească.

– Cum au să afle văduvele?

– Am să le spun eu, replică indiferent Cody, fără urmă de remușcare.

– De ce-ai face una ca asta? îl privi ea cu suspiciune, încruntându-se și mai tare.

– Fiindcă și-ar scoate puștile și ne-ar duce cu forța până la cel mai apropiat pastor – ceea ce se potrivește de minune cu planurile mele.

– Of, fir-ai tu să fii!

Ridicându-i brațul de pe umărul ei, Rebecca se aplecă să deschidă portiera.

– Dă-te jos!

Cotul ei îl nimeri drept în plexul solar, iar Cody scoase un icnet de durere.

– Oooof! Ușurel, iubito, o preveni el, coborând. Ai un cot – trăsnet!

– Hmmph...

Rebecca se strecură pe sub volan dar, înainte de a apuca să coboare, Cody o apucă de talie și o cuprinse cu brațele. Îl privi încruntată, încercând să-i ignore licărirea răutăcioasă din ochi.

– Meriți mai mult decât un cot în coaste pentru că m-ai trezit din somn. Ești un nesuferit, Cody!

– Ei, iubito, replică el glumeț, parcurgând rapid, cu pași întinși, distanța dintre camionetă și ușă. Dacă nu te trezeam, n-aș fi putut să te sărut la despărțire. Și toată seara numai momentul ăsta l-am așteptat.

O lăsă cu picioarele pe podeaua verandei.

Rebecca se clătină ușor, făcând un pas înapoi pentru a-și regăsi echilibrul, iar Cody se mișcă o dată cu ea, înghesuind-o lângă perete.

– De ce mă săruți de rămas-bun la ușa mea? întrebă ea în șoaptă, cu vocea gâtuită și sufocată, în timp ce bătăile inimii i se accelerau.

– Nu vrei să te sărut? murmură Cody.

Buzele lui îi atinseră ușor tâmplele, coborând peste curba obrazului, spre bărbie.

– Nu... nu...

Ochii Rebeccăi se închiseră. Înghiți în sec, încercând să-și aducă aminte ce voia să spună.

– Nu vreau doar să mă săruți de rămas-bun – nu intri cu mine în casă? șopti ea, apucându-i cu pumnii spinarea cămășii, în timp ce genunchii i se înmuiau, iar capul i se învârtea amețitor. Se strădui să-și ridice genele; la fel ca restul trupului, ochii îi erau îngreunați de dorință. Îi cercetă chipul aflat atât de aproape de al ei.

– Nu în seara asta, iubito, răspunse încet Cody, cu tandrețe. Ești o femeie care merită să fie curtată, și-am să te înec atât de adânc în romantism, încât nici n-ai să te mai gândești să te măriți cu altul în afară de mine.

Rebecca îl strânse la piept, întorcându-și instinctiv capul pentru a se desfăta cu senzația buzelor lui pe pielea ei. Inima i se zbuciuma în piept, bubuitor, împingându-i tot mai repede sângele prin vene.

– Cody, șopti ea disperată. Te rog...

– Ce mă rogi? șopti el răgușit, explorându-i cu limba pavilionul urechii.

Rebecca nu mai pierdu timpul spunându-i. Cutremurându-se, se răsuci până când gura ei putu ajunge la a lui.

Trecură câteva momente fierbinți, arzătoare. Cody o lipi de perete. Rebecca se înălță pe vârfuri, mișcându-și șoldurile sub apăsarea lui, cu unduiri subtile, dornice.

Cody gemu cu gura peste a ei și, fără tragere de inimă, slăbi presiunea. Își retrase gura și o cuprinse cu brațele, strângând-o puternic, în timp ce-și îngropa buzele în părul ei mătăsos, la tâmplă.

Inimile lor înnebunite își încetiniră treptat bătăile. Cody îi mai depuse un ultim sărut pe tâmplă și păși înapoi.

Vrând, nevrând, mâinile Rebeccăi slăbiră strânsoarea, dându-i drumul.

– Ești sigur că nu vrei să intri? întrebă ea, cu vocea ca o șoaptă abia auzită.

– Da, iubito, scrâșni gros glasul lui Cody. Abia mai pot să mă stăpânesc – și, dacă intru pe ușa asta cu tine, n-am să mai fiu bun de nimic.

Întinse mâna pe lângă ea și deschise ușa cu plasă, după care apăsă pe clanță și împinse ușa de lemn înăuntru.

Rebecca îl lăsă s-o treacă peste prag, până în casă, dar degetele ei îl prinseră de talie și se strânseră cu hotărâre, în timp ce se ridica pe vârfuri.

Cody îi coborî în întâmpinare, aplecându-se repede să-i acopere gura cu a lui, într-o fuziune fierbinte, frustrată. În sfârșit, se desprinse de ea, cu pieptul palpitându-i în timp de respira cutremurat.

– Noapte bună, iubito, mârâi el și făcu un pas hotărât înapoi.

– Cody, dar e ridicol! protestă Rebecca frustrată. Vreau să faci dragoste cu mine, să te culci cu mine.

– Nu, se îndârji el, abia reușind să se mai stăpânească. Nu știu de ce anume va fi nevoie ca să te conving că te iubesc, dar sau îți fac curte așa cum se cuvinte, sau mor!

– Știu că mă iubești, Cody! răspunse Rebecca nervoasă. Dintotdeauna am știut că mă iubeai.

Cody rămase cu gura căscată, holbându-se la ea câteva momente, înainte de a-și răvăși părul cu un gest de exaperare.

– Atunci de ce naiba nu vrei să te măriți cu mine?

– Fiindcă mă iubești ca pe o soră mai mică, iar afecțiunea nu e de ajuns ca să susțină o căsnicie.

După ce trase adânc aer în piept, Cody vorbi încet, cu un calm amenințător:

– Surioară, pe dracu'!

O prinse de mână, trăgând-o înainte pentru a-i apăsa palma pe anatomia lui masculină teribil de excitată, sub centură.

– *Nici un bărbat nu se aprinde numai din afecţiune. Te doresc, umblu în halul ăsta de când te-am văzut în fustiţa aia albă scurtă, în magazinul universal din Spokane – şi n-are nimic de-a face cu afecţiunea!* încheie el, rostind ultimul cuvânt ca un fel de mârâit.

Uluită, Rebecca îi privi lung chipul furios. Trupul lui masiv radia tensiune şi, sub palma ei, îi dovedea cum nu se putea mai grăitor că nu minţea.

– O, Doamne...! şopti ea. Eram îngrijorată că nu simţeai decât responsabilitatea pentru fetiţa unchiului Joe – dar responsabilitatea nu te-ar fi ademenit în patul meu, nu-i aşa?

– Pe naiba! ripostă Cody. E drept că mă simt puţin cam vinovat pentru că am făcut dragoste înainte de căsătorie, dar adevărul e că nu m-am putut opri şi cred că n-aş fi putut să mă opresc nici dacă intrau văduvele peste noi!

– O, Cody, zâmbi ca prin ceaţă Rebecca. Mă iubeşti cu adevărat!

– Nu asta-ţi tot spun întruna? se încruntă el, observându-i lacrimile care-i tremurau pe vârfurile genelor. Şi-acum, de ce plângi? Rebecca, mă scoţi din minţi!

– Perfect.

Rebecca îşi petrecu braţul liber pe după gâtul lui şi-i trase capul spre ea. Strâns lipită de el, simţi cu un fior de extaz tremurul care străbătu trupul lui robust.

– Abia aştept să te scot din minţi încă vreo cincizeci de ani de-acum încolo!

Coborârea capului lui Cody se opri. Înţepenit, se retrase ca s-o privească.

– Asta înseamnă că te măriţi cu mine? întrebă el, nevenin-du-i să creadă.

– Da! răspunse cu convingere Rebecca. Şi-acum, încetezi cu încăpăţânarea asta prostească şi vii sus cu mine?

Cody zâmbi, aplecându-se să-şi petreacă o mână pe sub genunchii ei, pentru a o ridica în braţe.

– Da, să trăiţi! spuse el, trecând pragul. Şi n-am să plec acasă dimineaţa – de fapt, n-am să mai plec niciodată de lâng tine. Punct.

– Bun.

Rebecca râse, pradă unei viziuni scurte cu vechea ca plină de râsete şi copii bruneţi şi cu ochii verzi, care în dispăru imediat sub fierbinţeala insistentă a gurii lui Co care o cucerea pe a ei.

Sfârşit